

វិធីថ្វាយបង្គំព្រះ

ប្រាសាទ - ប្រែ

ផ្សាយចេញពី

ក្រសួងព្រះសង្ឃរាជ

គណៈប្រតិភូយុត្តិករិកាយ

នៃ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព.ស. ២៥៦០

គ.ស. ២០១៦

បុព្វកថា

មុននឹងអោយទេវតាជួយអ្នក ត្រូវអ្នកជួយខ្លួនអ្នកជាមុនសិន (ពាក្យ
អ្នកបស្ចិមប្រទេស)

ព្រះធម៌នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ប្រាកដជាទ្រទ្រង់នូវមនុស្សលោក ។ ប៉ុន្តែ
មុននឹងអោយព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធអង្គជួយអ្នក ត្រូវអ្នកសិក្សារៀនសូត្រព្រះធម៌វិន័យ
ជាពិសេសគឺការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះឱវាទជាមុនសិន ។

អាស្រ័យដូចនេះហើយបានជា ទូលព្រះបង្គំ ខ្ញុំព្រះករុណា អាគ្នាភាព
បានដកស្រង់រៀបចំ បោះពុម្ពសៀវភៅថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចីឡើងវិញ ដើម្បីចែកជា
ធម្មទាន ។

សៀវភៅដែលព្រះករុណា អស់លោកអ្នកកំពុងអាននេះ ខ្ញុំបានបញ្ចូល
ធម៌ខ្លះបន្ថែមពីគណៈកម្មការរៀបចំមុន ដូចជាប្រៀបធៀបវិសាខ និងមាយាបូជា
យំតិញ្ចា តីសុ សរសើរព្រះរតនត្រៃសង្ខេប ព្រះរាជជីវប្រវត្តិសម្តេចប៉ាន និង
បុរាណភាសិត ពុទ្ធភាសិត ។

តាំងតែពី ព.ស. ២៥៣៤ គ.ស. ១៩៩១ ដែលប្រទេសជាតិ
ផ្តល់អោយមាន និកាយធម្មយុត្ត សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ **បូរ ត្រិ** បាន
ព្រះរាជានុញ្ញាតអោយបោះពុម្ពចម្លងតាមច្បាប់ដើម និងបញ្ចូលបន្ថែមខ្លះ ។ តម្រូវ
ទៅតាមការខ្វះខាត ចំនួនបីលើក លើកទីមួយ ចំនួន ៥០០ ច្បាប់ លើកទីពីរ
ចំនួន ៥០០ ច្បាប់ និងលើកទីបីនេះចំនួន ៥, ០០០ ច្បាប់ ។

ក្នុងគោលបំណង:

-សូមអោយព្រះពុទ្ធសាសនាប្រតិស្ថានគ្រប់ ៥, ០០០ ព្រះវស្សា ។

- សូមអោយពុទ្ធមាមកជន បានជ្រាបច្បាស់នូវព្រះឱវាទ ដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះ បរមសម្មាសម្ពុទ្ធជាអម្ចាស់ ។
- សូមអោយអ្នកដឹកនាំខ្មែរ នៃពុទ្ធចក្រ និងអាណាចក្រ ប្រកបដោយ ទសពិធរាជធម៌ជាអមតៈ ដើម្បីអោយទឹកដីសុវណ្ណភូមិ (កម្ពុជា) បាន ស្ថិតស្ថេរ និងប្រជារាស្ត្រមានរស្មីសន្តិភាព ។
- ព្រះពុទ្ធសាសនាមានស្ថេរភាពរុងរឿងអាស្រ័យដោយជនបត្តម្ពុព្រះពុទ្ធ- សាសនាបានជ្រាបច្បាស់ ព្រមទាំងបដិបត្តិជាសច្ចធម៌ តាមពាក្យប្រៀន ប្រដៅនៃព្រះបរមពុទ្ធវាទ ។
- ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា មានវឌ្ឍនភាពរុងរឿងជឿនលឿនទៅមុខបាន អាស្រ័យដោយពលរដ្ឋព្រមទាំងមន្ត្រីតូចធំ និងប្រជារាស្ត្រមានសមត្ថភាព គឺការយល់ដឹងទាំងផ្លូវពុទ្ធចក្រ និងអាណាចក្រ ហើយត្រូវមានសច្ច យុត្តិធម៌ ។

ឯកោ បុញ្ញតេជេន វង្សី បប្បោនុ សព្វតា

ដោយតេជៈ នៃបុណ្យនេះសូមពុទ្ធសាសនូបត្ថម្ភក៏ទាំងឡាយ បាននូវ សុភមង្គលគ្រប់ប្រការ ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៤ រ៉ា ៣ ឆ្នាំ ច ឆស័ក ព.ស. ២៥៣៨

ថ្ងៃទី ១ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៥

ចាត់ការ

ព្រះធម្មត្រ័យលោកាចារ្យ

ពុត សុភត្តិ តិរិបុត្តោ

ព្រះថេរដីកា

សៀវភៅវិធីថ្វាយបង្គំព្រះបាលី-ប្រែនេះ កើតឡើងដោយគណៈ
កម្មការសង្ឃ សុទ្ធតែជាអាណាគណៈ និងឋានានុក្រម ក្នុងព្រះរាជធានី
ភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំបានចាត់តាំងគណៈកម្មការនេះ ដោយមានយោបល់
ស្របនឹងព្រះថេរានុត្តរៈ ទាំងឡាយ ដែលបានសន្និបាតក្រោមអធិបតីភាព
នៃខ្ញុំ ដូចតទៅនេះ ៖

១- សៀវភៅធម៌ប្រែកើតឡើងច្រើន ។ ឯសៀវភៅទាំងនោះ
មានសេចក្តីប្រែពុំស្របគ្នាដោយកន្លែងខ្លះដូចបាលីថា សម្មាសម្ពុទ្ធា
ភក្កវា ជាដើម ។ សៀវភៅខ្លះ សម្មាសម្ពុទ្ធា ប្រែថាព្រះសម្មា-
សម្ពុទ្ធ, សៀវភៅខ្លះប្រែថា ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយ
ព្រះអង្គឯង ។ ភក្កវា សៀវភៅខ្លះប្រែថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ,
សៀវភៅខ្លះប្រែថា ព្រះដ៏មានបុណ្យ ។ ឯពាក្យប្រែទាំងនេះ បើទុក
ជាពុំខុសគ្នាដោយសេចក្តី ក៏គង់ជាហេតុនាំឲ្យអ្នកសិក្សាលះបង់ការរៀន
សូធួធម៌ប្រែនេះចោលអស់ស្ទើរតែគ្រប់វគ្គ ព្រោះរៀនហើយសូធួរួមជា
មួយគ្នាពុំកើត ។

២- ធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះវត្តព្រឹក - ល្ងាចប្រែ អាចស្វាធាយជាភិក្ខុវត្ត
យ៉ាងល្អណាស់ បើអ្នកណាបានយល់អត្ថរសច្បាស់ ហើយបានសូធួ

ធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះដរាបចប់ចុងវត្ត អ្នកនោះឈ្មោះថាបានចម្រើនអារក្ខកម្មដ្ឋាន (កម្មដ្ឋានដែលគួររក្សាជាប់ជានិច្ច) គ្រប់ទាំង ៤, ទាំងអាចញ៉ាំងសេចក្តី ជ្រះថ្លានិងសេចក្តីសង្ខេបដែលជាបច្ច័យនៃសម្មាបដិបត្តិឲ្យកើតមាន ហើយ បានសម្រេចផលានិសង្សយ៉ាងប្រសើរ ដែលហូរមកអំពីការថ្វាយបង្គំ ព្រះនេះផង ។

៣- គួរចាត់តាំងគណៈកម្មការមួយ ដែលអាចរៀបចំធម៌ថ្វាយ បង្គំព្រះប្រែឲ្យបានត្រឹមត្រូវទាំងបាលីទាំងសម្រាយ រួចបោះពុម្ពផ្សាយឲ្យ ពួកពុទ្ធបរិស័ទរៀនសូត្រត្រូវគ្នាតែមួយបែប ។ ឯសៀវភៅធម៌ប្រែក្រាពី នេះទាំងប៉ុន្មាន ទុកជាក្បួនសិក្សាសម្រាប់បដិបត្តិ និងជាគ្រឿងបំភ្លឺឲ្យ មានសេចក្តីចេះដឹងផ្ទាល់ខ្លួន ។ កាលអនុវត្តបានដូច្នេះ នឹងបានសុខ សាមគ្គី គួរជាទីគោរពនិងគួរជាទីជ្រះថ្លានៃពួកជនទូទៅ ។

ហេតុនេះ ខ្ញុំសូមពួកពុទ្ធបរិស័ទខំយកចិត្តទុកដាក់រៀនតាមសៀវភៅ នេះឲ្យបានចេះចាំយ៉ាងស្អាត ហើយអនុវត្តសូត្រថ្វាយបង្គំព្រះប្រែរួមគ្នា ដើម្បីលើកតម្កើងគុណព្រះរតនត្រ័យគឺ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃផង ដើម្បីសេចក្តីសុខចម្រើនដល់យើងទាំងអស់គ្នាផង ទាំងដើម្បីប្រកាសគុណ បុព្វាចារ្យទាំងឡាយ មានសម្តេចព្រះសុគន្ធសង្ឃរាជាធិបតីជាដើមផង ។

ន័យមួយទៀត ការថ្វាយបង្គំព្រះនេះ លោកទុកជាកិច្ចវត្តមួយសម្រាប់

លើកស្ទួយយើងអ្នកធ្វើឲ្យរដោះផុតចាកទុក្ខបាន ។ ដូច្នេះក្នុងមួយថ្ងៃ ។
 គួរធ្វើឲ្យបានច្រើនលើក បើពុំសូវមានឱកាស គួរឆ្លៀតបំពេញឲ្យបានពីរ
 លើកយ៉ាងតិច គឺព្រឹកមួយលើក ល្ងាចមួយលើក ទើបសមគួរដល់ឋានៈ
 នៃយើងជាពុទ្ធសាសនិក ។ វេលាសម្រាប់ធ្វើវត្តព្រឹកគឺបច្ច័យយាម^(១)
 និងបុព្វល្អាសម័យ^(២), វេលាសម្រាប់ធ្វើវត្តល្ងាច គឺសាយល្អាសម័យ^(៣)
 និងបឋមយាម^(៤) ។ វេលាសេសពីនេះនឹងទុកជាវេលាសម្រាកក៏គួរ ។

ទីបំផុតនេះ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរដោយសង្ឃឹមទុកជាមុនថា ពួក
 ពុទ្ធបរិស័ទ មុខជានឹងនាំគ្នាយកសៀវភៅថ្វាយបង្គំព្រះប្រែនេះ ទៅ
 អនុវត្តហាត់សូឡឲ្យស្រុះស្របគ្នា ដើម្បីលើកតម្កើងនូវព្រះពុទ្ធសាសនា
 ឲ្យបានថ្លើងរុងរឿងតាមគោលបំណងនៃគណៈកម្មការនេះពុំខានឡើយ ។

ឯតេជ បុញ្ញតេជេន វុឌ្ឍិ បប្បោន្ត សព្វនា
 ដោយតេជៈនៃបុណ្យនេះ សូមពួកពុទ្ធបរិស័ទទាំងឡាយដល់នូវសេចក្តី
 ចម្រើនគ្រប់កាល ។

ធ្វើនៅថ្ងៃទី ២៧ ខែវិច្ឆិកា ព.ស. ២៥០២
 គ.ស. ១៩៥៩

សម្តេចព្រះសុធម្មាធិបតីសង្ឃនាយក ឥន្ទញ្ញាលោក “ភុល ទេស”

១- បច្ច័យយាម កំណត់ពេលពីម៉ោង ២ ទៅដល់ម៉ោង ៦ ។ ២- បុព្វល្អាសម័យ កំណត់ពេលពី ម៉ោង ៦ ទៅដល់ម៉ោង ១០ ។ ៣- សាយល្អាសម័យ កំណត់ពេលពីម៉ោង ១៨ ទៅដល់ម៉ោង ១៨ ។ ៤- បឋមយាម កំណត់ពេលពីម៉ោង ១៨ ទៅដល់ម៉ោង ២២ ។

សេចក្តីប្រារព្ធ

សៀវភៅវិធីបង្ហាញបង្កើនព្រះបាលី-ប្រែ (នមស្ការព្រះរតនត្រ័យ)
វត្តព្រឹក-ល្ងាចនេះ កើតឡើងដោយហេតុមានដើមដូចតទៅនេះ ៖

១- កាលពី ថ្ងៃអង្គារ ទី ១២ កញ្ញា គ.ស ១៩៥៩ ត្រូវនឹងថ្ងៃ ១៣
កើត ខែកទ្របទ ឆ្នាំកុរឯកស័ក ព.ស ២៥០២ គណៈកម្មការកែប្រែកិច្ច
ប្រជុំអនុសំវត្ថុរមហាសន្និបាតនៃមន្ត្រីសង្ឃ ដែលមានលោកអនុរដ្ឋលេ-
ខាធិការក្រសួងធម្មការ សូ-ណែម ជាប្រធាន បានជំនុំពិភាក្សាសម្រេចថា
ក្នុងកិច្ចប្រជុំនេះ រៀងរាល់ឆ្នាំតទៅ ត្រូវនិមន្តព្រះសង្ឃខាងគណៈធម្មយុត្ត
ជាតំណាងព្រះសង្ឃក្នុងខែត្រមួយ ។ ឲ្យបានក្នុងមួយខែត្រមួយរូប តាម
ខែត្រដែលមានព្រះសង្ឃខាងគណៈនេះ មកប្រជុំនៅព្រះរាជធានីភ្នំពេញ
រួមជាមួយសេនាបតីក្រសួងធម្មការម្តង, ក្នុងទីចំពោះព្រះករុណា
ជាម្ចាស់ជីវិត, និងទទួលការអប់រំក្រោមអធិបតីភាព នៃសម្តេចព្រះ
សុធម្មាធិបតី សង្ឃនាយក វត្តបទុមវតី ។ ក្នុងការប្រជុំខាងក្រោយនេះ
ព្រះសង្ឃតំណាងខែត្រនានា ត្រូវថ្លែងយោបល់ដោយលាយលក្ខណ៍អក្សរអំពី
ព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗ ដែលនាំឲ្យចម្រើនព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងថ្លែងអំពី
មធ្យោបាយយ៉ាងណា ដែលអាចញ៉ាំងព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យរុងរឿងដោយ
បរិយត្តិនិងដោយសម្មាបដិបត្តិ ។ ចំណែកព្រះថេរានុត្តរៈក្រៅពីនេះ

កាលបានទទួលអនុញ្ញាតអំពីសម្តេចព្រះសង្ឃនាយកហើយ ក៏អាចថ្ងែង
យោបល់បែបនេះបាន តាមសមគួរដល់ហេតុការណ៍ ។ បើមាន
បញ្ហាណាជាការចាំបាច់ត្រូវដោះស្រាយច្រើន គប្បីនៅប្រជុំតាមកាល
គួរតទៅ ។

២- ដល់មកថ្ងៃសៅរ៍ ទី ២៦ កញ្ញា ឆ្នាំដែល សម្តេចព្រះសង្ឃ-
នាយក បាននិមន្តព្រះថេរានុត្តរៈក្នុងក្រុងភ្នំពេញមកប្រជុំនៅវត្តបទុមវត្តិវច
សម្តេចបានស្នើដល់ទីប្រជុំនេះ អំពីការជំនុំសម្រេចនៃគណៈកម្មការកែប្រែ
កិច្ចប្រជុំអនុសំវ័ចរមហាសន្និបាតនៃមន្ត្រីសង្ឃនោះ តាមសេចក្តីកត់ហេតុ
ដែលផ្ញើមកពីក្រសួងធម្មការ ។ ទីប្រជុំក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ រួចពិ-
ភាក្យាសម្រេចដោយឯកច្ឆ័ន្ទថាត្រូវសូមឲ្យក្រសួងនេះ និមន្តព្រះសង្ឃជា
តំណាងវត្តនានាខាងគណៈធម្មយុត្ត ក្នុងព្រះរាជអាណាចក្រ ឲ្យបាន
មួយវត្ត មួយរូប មកកាន់មហាសន្និបាតនេះតាមផ្លូវការ ព្រោះវត្ត
ខាងគណៈធម្មយុត្តនេះមានចំនួនតិចទេ (ជាងមួយរយវត្តប៉ុណ្ណោះ) ។
តពីនេះទើបពិភាក្សាអំពីសៀវភៅធម៌អាថ៌ ដែលត្រូវបោះពុម្ពចែកជាទី
រលឹកក្នុងមហាសន្និបាត ក៏សម្រេចដោយឯកច្ឆ័ន្ទទៀតថា ត្រូវចាត់តាំង
គណៈកម្មការមួយ ដែលមានករណីយកិច្ចប្រជុំប្រែធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះវត្ត-
ព្រឹក - ល្ងាច រៀបរៀងឲ្យមានឃ្លាល្អៗ ល្មមប្រកាសឲ្យពួកពុទ្ធបរិស័ទយក

ទៅអនុវត្តហាត់សូឡុយបានរត់មាត់បាក់ផ្ទុត់តែមួយបែប ដើម្បីសូឡុយ
រួមគ្នាបានដោយស្រួល ។

អាស្រ័យការប្រជុំពិភាក្សាសម្រេចនេះ ទើបសម្តេចព្រះសង្ឃនាយក
ចាត់តាំងគណៈកម្មការមួយដែលមានប្រធាន អនុប្រធាន និងសមាជិក
សុទ្ធតែជាព្រះថេរវាទៈ ចំនួន ១៩ រូប នៅទីក្រុងភ្នំពេញ ដើម្បី
ប្រជុំរៀបរៀងធម៌វិធីថ្វាយបង្គំព្រះបាលី ប្រែ ។

៣- នៅថ្ងៃអាទិត្យ ទី ២៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំដដែល គណៈកម្មការនេះ
បានចាប់ប្រជុំប្រែរៀបរៀងធម៌ នៅមន្ទីរសង្ឃបណ្ណាល័យ វត្តបទុមវតី
គឺយកធម៌ដែលប្រែខ្លះ មិនទាន់ប្រែខ្លះ មកពិភាក្សា រួចកែសម្រួលខ្លះ
កែតម្រូវខ្លះ និងប្រែជាថ្មីខ្លះ ហើយនាំគ្នាអានសូឡុយពិសោធមើល កាល
ឃើញព្រមគ្នាថា ល្មមសូឡុយត្រូវតាមបាលីគាថា និងបាលីចុណ្ឌិយបទ
(វេយ្យាករណ៍) ព្រមទាំងឃ្លាឈ្នះស្រួលហើយ ទើបអនុម័តយកជាបានការ
ធ្វើដូច្នេះ ទាល់តែចប់ធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះវត្តព្រឹក-ល្ងាច ព្រមទាំងបន្ថែមធម៌
ចុងវត្តខ្លះ ដើម្បីបំពេញឲ្យគ្រប់ជាចតុរក្ខកម្មដ្ឋាន គឺ ពុទ្ធានុស្សតិ
(ការរលឹកនូវព្រះពុទ្ធ) ១; មេត្តា (ការផ្សាយនូវមេត្តា) ១; អសុភៈ (ការ
ពិចារណារាងកាយឲ្យឃើញថា ជារបស់មិនស្អាត) ១; មរណស្សតិ
(ការរលឹកដល់សេចក្តីស្លាប់) ១; ព្រមទាំងធម៌ដទៃខ្លះទៀត ដែល

សម្រាប់សូត្រជាតិចូបត្តិទាន, កិច្ចតាំងប្រាថ្នា, និងវិធីឧបាសកឧបាសិកា
 ដោយសង្ខេប ។ គណៈកម្មការធ្វើសង្ខេបត្រឹមប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីបោះពុម្ព
 ឲ្យទាន់ពេលធ្វើកិច្ចអនុស្សាវរីយ៍រាសន្ត្រីបាត ក្នុងថ្ងៃទី ១៣ ខែ មករា
 គ.ស. ១៩៦០ ព.ស. ២៥០២ ។

មុននឹងបោះពុម្ព សម្តេចព្រះសង្ឃនាយក បាននិមន្ត អញ្ជើញ
 លោកអ្នកចេះដឹងទាំងខាងខ្មែរ ទាំងខាងបាលី គឺព្រះគ្រូវិសុទ្ធិវង្ស ម៉ៅ-
 ខាន់ ១ ឯកឧត្តម ញឹក-នូវ ១ អ្នកឧកញ៉ា អ៊ិត-ម៉ូត ១ អ្នកឧកញ៉ាព្រះស្តេច
 កឹម-សាយ ១ ព្រះសុធម្មប្រិជា កេត ឆន អាចារ្យវត្តបទុមវតី ១ យុវបណ្ឌិត-
 នុរក្ស ប៊ូ-ប៊ូ ១ លោក សុខ-សាប អាចារ្យវត្តពុទ្ធឃោសារាម ១ លោក
 សៅ-យ៉ា អាចារ្យវត្តប្រយូរវង្សរាម ១ លោក ប្រាជ្ញ-ហ៊ឹម អាចារ្យវត្ត
 នួនមណីរាម ១ និងសមាជិកគណៈកម្មការខ្លះដែលមានធុរៈមិនអាចមក
 ជួយប្រែរៀបរៀងពីពេលមុន ឲ្យមកជួបជុំនៅថ្ងៃទី ២៦-២៧ ខែវិច្ឆិកា
 ឆ្នាំដដែល ដើម្បីជួយពិនិត្យកែសម្រួលធម៌ប្រែនេះ ដែលសម្តេចចាត់
 ឲ្យអានជូនទីប្រជុំស្តាប់ កាលបានទទួលអនុម័តពីទីប្រជុំនេះហើយ ទើប
 ចាត់ការបោះពុម្ពចំនួន ៤,០០០ ចប់ សម្រាប់ចែកផ្សាយឲ្យបានទូទៅ
 ច្រើនគ្នា ។

ការប្រែធម៌បោះពុម្ពផ្សាយបែបនេះ នាំឲ្យគណៈកម្មការនឹកព្រះ

គុណដ៏ធ្ងន់នៃសម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតីព្រះនាម បញ្ញាសីលោ
 “ចាន” ជាបុព្វាចារ្យនិងជាព្រះឧបជ្ឈាយ័ដើម ដែលទ្រង់បាននាំធម្ម-
 យុត្តិកវង្សមកប្រតិស្ឋានក្នុងកម្ពុជរដ្ឋនេះ និងនឹកស្តាយជាទីបំផុតនូវសម្តេច
 ក្រុមព្រះ នរោត្តម-កាល្យាណ្យ កាលដែលទ្រង់គង់ព្រះជន្មនៅឡើយ
 ទ្រង់បានព្យាយាមស្ថាបនារោងពុម្ពមួយឡើង ហើយផ្ដើមរៀបរៀងវិនយ-
 វណ្ណនា វិវិធចម្មសង្គហៈ ឧបោសថកថា និងសៀវភៅដទៃទៀតជា
 ច្រើន បោះពុម្ពផ្សាយដល់ពួកពុទ្ធបរិស័ទទូទៅក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ ដើម្បីឧទ្ទិស
 ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យបានស្ថាពរ ទាំងនិមន្តព្រះសង្ឃអំពីអារាម
 ផ្សេង ៗ មានវត្តបទុមវតីជាដើម ទៅប្រជុំឯធម្មមន្ទីរដំណាក់ទ្រង់ ដើម្បី
 សាកថាធម៌ ប្រែធម៌ សមសូធុធម៌ ហាត់វិធីអក្ខរៈ ឲ្យត្រឹមត្រូវ
 តាមមគ្គិកាសា រាល់សប្តាហៈនៃថ្ងៃកិច្ចវត្ត ទាំងបានបរិច្ចាគព្រះរាជ-
 ទ្រព្យឧបត្ថម្ភករណីយកិច្ចនោះជានិរន្តរ៍ ដោយមានព្រះយោបល់ថា
 ការបំពេញសុធម្មចរិយាវត្តនេះ ជាឧបាយដ៏ឧត្តមនាំមកនូវសាមគ្គីធម៌និង
 សន្តិសុខរវាងពុទ្ធបរិស័ទទូទៅគ្រប់កាល ទាំងអាចធ្វើព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យ
 រុងរឿងជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

ព្រមទាំងនឹកស្តាយពុំភ្លេចដល់សម្តេចព្រះរាជអយ្យកោ រេចក្ររណ-
 វិទូ នរោត្តម-សុធារស អធិបតីពុទ្ធសាសនបណ្ឌិតសភា ដែលជា

ព្រះវររាជបិតានៃព្រះករុណាជាម្ចាស់ជីវិត ព្រះបាទសម្តេចព្រះ នរោត្តម-
 សុរាម្រិត ព្រោះដំណើរនេះស្របតាមព្រះរាជបំណង ដ្បិតកាលទ្រង់
 គង់ព្រះជន្មនៅឡើយ តែងទ្រង់រិះរកមធ្យោបាយឲ្យបានទទួលសាមគ្គីរស
 រវាងក្រុមនិងរវាងគណៈជាដរាប ទាំងមានព្រះរាជចុតហ្វាយមកប្រគេន
 សម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ ព្រះនាម បញ្ញាធីតោ “ស៊ុត” ស្នើសុំ
 ចាត់ព្រះសង្ឃជាតំណាងមួយរូប ។ គ្រប់ក្រុមទៅប្រជុំនៅព្រះមន្ទីរធម្មសភា
 នាព្រះដំណាក់រាំងទក្ខិណាភិរម្យនៃព្រះអង្គ រាល់រាត្រីថ្ងៃ ៧ កើត ៧ រោចនិង
 រាល់ថ្ងៃកោរខ្នើត-រនោច ដើម្បីពិភាក្សាធម៌ សមសូធួនឲ្យបានចុះ
 សម្រុងគ្នាជារបៀបតែមួយ ។ សម្តេចព្រះរាជអយ្យកោ ព្រមទាំងសម្តេច
 ព្រះរាជអយ្យិកាព្រះខត្តិយកល្យាណរាជសុតាកគវតី នរោត្តម-ដាដាដាម
 ជាព្រះជាយា ទ្រង់បានប្រកាសព្រះអង្គជាសាសនូបត្ថម្ភក៍ ក្នុងកិច្ចនេះ
 ដោយទ្រង់មានព្រះយោបល់ថាធ្វើដូច្នេះ ពិតជានឹងនាំមកនូវសាមគ្គីរស
 យ៉ាងប្រសើរ ហើយលូតលាស់ចម្រើនក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាទាំងអស់គ្នា ។

ដោយនឹកព្រះគុណជូននេះ គណៈកម្មការ សូមឧទ្ទិសផលអំពី
 កុសលរាសីនេះ ថ្វាយចំពោះសម្តេចគ្រប់ព្រះអង្គនោះ ។ មួយទៀត
 សូមទ្រង់ អស់លោក-អ្នក ដែលបានបរិច្ចាគធនធានជួយឧបត្ថម្ភក្នុងការ
 កុសលនេះ បានជួបប្រសព្វតែនូវសុភមង្គលរាល់ទិវារាត្រីកុំបីឃ្លាត ។

ក្នុងទីបំផុតនេះ គណៈកម្មការសូមថ្វាយព្រះរាជកុសលអំពីមហាបុញ្ញរាសី
 នេះ ចំពោះព្រះករុណាជាម្ចាស់ជីវិត ព្រះបាទសម្តេចព្រះ នរោត្តម
 សុរាម្រិត សម្តេចព្រះមហាក្សត្រិយានី ស៊ីសុវត្ថិមុនីរ័ត្នកុសុម-
 ជារីរតនសិរីវឌ្ឍនា និងសម្តេចព្រះឧបាយុរាជ នរោត្តម
 សីហនុរ័ត្ន ដែលជាព្រះអគ្គសាសនូបត្ថម្ភក៍ និងជាទីពឹងយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់
 នៃពុទ្ធសាសនិកទូទៅ សូមទ្រង់គង់នៅជាសុខក្សេមក្សាន្តព្រះរាជហឫទ័យ
 ក្នុងព្រះសិរីរាជសម្បត្តិ ដើម្បីជាម្លប់ដ៏ត្រជាក់ នៃប្រជាពលរដ្ឋក្នុងព្រះរាជ-
 អាណាចក្រអស់កាលជាអង្វែងតទៅ ។

ឥតោ ជេន សុបុញ្ញេន សោត្តិ ហោតុ សនាបិ នោ
 សាសនំ សត្ត អម្ពាភំ ចិរំ ទិប្បតុ តាទិនោ

ដោយបុញ្ញរាសី ដែលកើតអំពីសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនៃយើងនេះ
 សូមសួរស្តីកើតមានដល់យើងគ្រប់កាល, ទាំងសាសនានៃព្រះសាស្តា
 ដែលប្រកបដោយតាទិគុណរបស់យើង ក៏សូមរុងរឿងអស់កាលជា
 អង្វែងតរៀងទៅ កុំបីខានឡើយ ។

ធ្វើនៅថ្ងៃសុក្រទី ២៨ ខែវិច្ឆិកា គ.ស. ១៩៥៩ (ថ្ងៃ ៦ ១៣ ១២
 ឆ្នាំកុររោងកស័ក ព.ស. ២៥០២)

គណៈកម្មការ

- ១- ព្រះពុទ្ធជាតា ទេព-សៀង វត្តន្ទនមណីរាម ជាប្រធាន
- ២- ព្រះមង្គលទេពាចារ្យ កែវ-អ៊ូច វត្តបទុមវតី ជាអនុប្រធាន
- ៣- ព្រះធម្មឧត្តម ហ៊ី-ជា វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ៤- ព្រះអរិយវង្ស មាស-សុវណ្ណ វត្តស្វាយពពែ ជាសមាជិក
- ៥- ព្រះមហាវីរវង្សាចារ្យ វ៉ាន់-សាឌុម វត្តន្ទនមណីរាម ជាសមាជិក
- ៦- ព្រះញាណវង្សី ឡុង-ណារ វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ៧- ព្រះធម្មត្រៃលោកាចារ្យ កេត-តោ វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ៨- ព្រះអរិយមុនី ចាន់-សូ វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ៩- ព្រះបទុមវង្សា សុខ-យ៉ែន វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១០- ព្រះធម្មវរោត្តម តុង-ឈួន វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១១- ព្រះសុធម្មត្ថេរ សំ-នោ វត្តពុទ្ធឃោសារាម ជាសមាជិក
- ១២- ព្រះអមរាភិរក្ខិត កែវ-ស៊ុម វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១៣- ព្រះវជិរមេធា ម៉ា-ឡុង វត្តប្រយូរវង្សារាម ជាសមាជិក
- ១៤- ព្រះគ្រូវជិរបញ្ញាមុនី ឡុង-យ៉ែន វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១៥- ព្រះគ្រូមហាឧតុល កោត-ផន វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១៦- ព្រះគ្រូសាសនសោភ័ណចាន់-សាលី វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក

- ប្រាំ -

- ១៧- ព្រះគ្រូសមាធិញ្ញាណ មាស-តង់ វត្តបទុមវតី ជាសមាជិក
- ១៨- ព្រះបាឡាត់ពុទ្ធាចារ្យ ឡេង-ឡុង វត្តនួនមណីរាម ជាសមាជិក
- ១៩- ព្រះគ្រូញាណមុនី ឡេង-វៀម វត្តស្វាយពពែជាលេខាធិការ

ឧ★ង

បញ្ជីរឿង

លេខរៀង	ឈ្មោះ អត្ថបទ	ទំព័រ
១	កិច្ចប្រកាសខ្លួន.....	១
២	កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យ.....	២
៣	កិច្ចថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈ ថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធ.....	៣
៤	កិច្ចថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈ ថ្វាយចំពោះព្រះរតនត្រ័យ.....	៥
៥	កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យវត្តព្រឹក.....	៦
៦	កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យវត្តល្វាច.....	១៨
៧	គោតមកចេតិយធម្មបរិយាយ.....	៣០
៨	សីលុទ្ធសបាប.....	៣១
៩	មេត្តាការីនា.....	៣២
១០	ឧបេក្ខាការីនា.....	៣៣
១១	អសុភាការីនា.....	៣៤
១២	មរណស្សតិការីនា.....	៣៥
១៣	អភិណ្ឌបច្ចវេក្ខណៈ.....	៣៥
១៤	សំវេតវត្ថុបរិកិត្តនគាថា.....	៣៦
១៥	ខេមាខេមស្សរណទីបិកាគាថា.....	៣៧
១៦	សច្ចកិរិយគាថា.....	៣៨
១៧	មហាការុណិកគាថា.....	៣៩
១៨	បក្ខគណនាវិធានគាថា.....	៤០
១៩	ទេវតាទិបត្តិទានគាថា.....	៤២
២០	បត្តិទានគាថា.....	៤៣
២១	ទេវតាទិបត្តិទានគាថា.....	៤៤
២២	បណិធានគាថា.....	៤៥

២៣	វិធីសូមខមាទោស.....	៤៧
២៤	វិធីថ្វាយខ្លួន.....	៤៩
២៥	ការសមាទាននិច្ចសីល និងសរណគមន៍.....	៥០
២៦	ការសមាទានឧបោសថសីល និងសរណគមន៍.....	៥៤
២៧	វិធីអារាធនាបវិត្ត.....	៥៨
២៨	វិធីអារាធនាធម្មទេសនា.....	៥៩
២៩	វិធីវេរកត្តថ្វាយសង្ឃ.....	៦១
៣០	របៀបធ្វើមាយបូជា.....	៦៣
៣១	វិធីប្រកាសមាយបូជា.....	៦៤
៣២	របៀបធ្វើវិសាខបូជា.....	៦៦
៣៣	វិធីប្រកាសវិសាខបូជា.....	៦៨
៣៤	នមោ ៨បទ.....	៧០
៣៥	វិធីសូត្រវិសាខបូជា.....	៧១
៣៦	វិធីសូត្រមាយបូជា.....	៧២
៣៧	ពាក្យសូត្រថ្វាយសក្ការៈក្នុងថ្ងៃវិសាខបូជា.....	៧៥
៣៨	ពាក្យសូត្រថ្វាយសក្ការៈក្នុងថ្ងៃមាយបូជា.....	៧៩
៣៩	ទេវតាទិបក្កិទានគាថា.....	៨១
៤០	សរសើរព្រះរតនត្រ័យសង្ខេប.....	៨២
៤១	ព្រះរាជប្រវត្តិនៃសម្តេចព្រះសុគន្ធាធិបតីបញ្ញាសីលោប៉ាន.....	៨៣
៤២	ព្រះឱវាទនៃសម្តេចព្រះសុគន្ធាធិបតីបញ្ញាសីលោប៉ាន.....	៨៨
៤៣	ពុទ្ធភាសិត.....	៨៩
៤៤	សិទ្ធិកាប្បគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ.....	៩៨
៤៥	គាថាអាឡវកយក្ខ.....	១០០
៤៦	បេមតោ.....	១០៤

វិធីថ្វាយបង្គំព្រះវត្តព្រឹក
ប្រែ
កិច្ចប្រកាសខ្លួន

អហំ ពុទ្ធា ធម្មតោ, សង្ឃតោ សារណំ { កតោ^(១)
កតា,

ខ្ញុំដល់ហើយនូវព្រះពុទ្ធព្រះធម៌និងព្រះសង្ឃជាទីពឹង, } ឧបាសកតំ^(២)
ឧបាសិកតំ }

នេសេសី, ភិក្ខុសង្ឃស្ស សម្មាសា, ហើយប្រកាសខ្លួនជា
ឧបាសក } ក្នុងទីចំពោះព្រះកត្រៃនៃភិក្ខុសង្ឃ, ឯតំ មេ សារណំ ខេម៌,
ឧបាសិកា }

ឯតំ សារណាមុត្តមំ, នេះជាទីពឹងដ៏ក្សេមនិងជាទីពឹងដ៏ឧត្តមរបស់ខ្ញុំ,
ឯតំ សារណាមាតម្ម, សព្វទុក្ខា បមុញ្ចយេ,
អាស្រ័យនូវទីពឹងនេះហើយ គប្បីរួចចាកទុក្ខទាំងពួង, យថាពលំ
ករេយ្យហំ, សម្មាសម្ពុទ្ធសាសនំ, ខ្ញុំគប្បីធ្វើតាមនូវសាសនា
នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ, ដ៏សមគួរដល់កម្លាំង, ទុក្ខនិស្សរណស្សោវ,

១- កតោ សម្រាប់បុរសថា, កតា សម្រាប់ស្រ្តីថា ។ ២- ឧបាសកតំ សម្រាប់
បុរសថា, ឧបាសិកតំ សម្រាប់ស្រ្តីថា, ។

ភាគី^(១)

ភាគីទី២

ហោមី អនាគត, ខ្ញុំសូមបានចំណែកនៃព្រះនិព្វាន,

ជាទីរលាស់ចាកទុក្ខក្នុងកាលជាអនាគត កុំខានឡើយ ។

- កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យ

កាលដល់ពេលធ្វើវត្តព្រឹក គប្បីប្រជុំគ្នាក្នុងបូជនីយស្ថាន មាន
ព្រះវិហារជាដើម ហើយតាក់តែងគ្រឿងសក្ការបូជា មានទៀន ធូប
ជាដើម ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះពុទ្ធរូប រួចហើយមេនាំគប្បីអង្គុយលុតជង្គង់
លើកដៃប្រណម្យអំពីមុខបរិស័ទទាំងពួង នាំសូត្រធម៌ថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យ
ដូចន័យតទៅនេះ ៖

កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យ

អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ភគវា, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ព្រះអង្គ
ថ្វាយចាកកិលេសហើយ, ត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង,
ទ្រង់ចែកធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ, ពុទ្ធិ ភគវន្ត អភិវាទេមិ,
ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

ឯកិច្ចប្រកាសខ្លួននេះ សម្រាប់តែពួកគ្រហស្ថដែលដល់ព្រះត្រៃសរណគមន៍ហើយ
គប្បីសូត្រក្នុងពិធីធ្វើកិច្ចជាតុសលណាមួយ មានការសមាទានសីល ឬ ថ្វាយបង្គំព្រះវត្តព្រឹក
ល្ងាចជាដើម, ឯពួកបព្វជិតគឺភិក្ខុ-សាមណេរ មិនត្រូវសូត្រទេ ។

១- ភាគី សម្រាប់បុរសថា, ភាគីទី២ សម្រាប់ស្ត្រីថា ។

ស្វាគ្វាតោ ភកវតោ ធម្មោ, ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់សម្តែងប្រពៃហើយ, ធម្មំ នមស្ការមិ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយ
បង្គំនូវព្រះធម៌ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

សុបដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវ័ក
នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិប្រពៃហើយ, សង្ឃំ វន្ទាមិ,
ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

-ថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈ

ថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធ

ឥសានិ	$\left. \begin{array}{l} \text{អហំ}^{(១)} \\ \text{មយំ} \end{array} \right\}$	បដិមារូចានិ, តំ ភកវត្ថំ ធរមា-
នកំ វិយ មញ្ញមា	$\left\{ \begin{array}{l} \text{នោ}^{(២)} \text{ខ្ញុំ} \\ \text{នា, យេឺងខ្ញុំ} \end{array} \right\}$	សម្គាល់នូវពិម្ពព្រះពុទ្ធរូប

ទាំងឡាយនេះ, ថាដូចជាព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់ព្រះជន្មនៅ

ពាក្យថា ឥសានិ និង បដិមារូចានិ សម្រាប់ព្រះពុទ្ធរូបច្រើនអង្គ, បើមានតែ
ព្រះពុទ្ធរូបមួយអង្គត្រូវផ្លាស់ ឥសានិ ជា ឥមំ, បដិមារូចានិ ជា បដិមារូបំ ។ ១- អហំ
សម្រាប់បុរសឬស្ត្រីម្នាក់ឯងថា, មយំ សម្រាប់គ្នាច្រើនថា, ២- មាណោ សម្រាប់បុរស
ម្នាក់ឯងថា, មាណា សម្រាប់ ស្ត្រីម្នាក់ ឬ ស្ត្រី បុរសច្រើនថា ។

ឡើយ, ធិបតូចាទិសត្តារហិ អភិបូជយា { មិ ហើយបូជា
ម,

ដោយសក្ការៈទាំងឡាយមានទៀនធូបជាដើម, សាធុ { មេ កន្តេ
នោ

កកវា, សុចិរបរិទិត្តោបិ, ឥមំ ធិបតូចាទិសត្តារំ បដិ-
ក្កណ្ឌតុ, បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគដ៏ចម្រើន សូម្បីព្រះអង្គបរិនិព្វាន
កន្លងទៅហើយអស់កាលយូរ, សូមទ្រង់ទទួលយកនូវសក្ការៈមានទៀន

ធូបជាដើមនេះរបស់ { ខ្ញុំ, មេ } មាតាបិតុកុរុអាទីនព្វេរ,
យើងខ្ញុំ, នោ

មយ្ហញ្ច } ធិយរត្តំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ, ដើម្បី
អម្ពាកញ្ច }

ជាប្រយោជន៍ ជាគុណ និងសេចក្តីសុខ, ដល់លោកដ៏មានគុណទាំង-

ឡាយ, មានមាតាបិតាគ្រូឧបជ្ឈាយាចារ្យជាដើមរបស់ { ខ្ញុំ ផង,
យើងខ្ញុំ

ដល់ { ខ្ញុំ ផង, អស់រាត្រីដ៏វែងតរៀងទៅ ។
យើងខ្ញុំ

មិ, មេ, មយ្ហញ្ច, សម្រាប់ បុរស ឬ ស្ត្រីម្នាក់ឯងថា ។ ម, នោ, អម្ពាកញ្ច
សម្រាប់គ្នាច្រើនថា ។

ថ្វាយចំពោះព្រះរតនត្រ័យ

យមហំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ កកវន្តំ សរណំ

{ កតោ^(១)
 ខ្ញុំដល់
 កតា,

ហើយនូវព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គណា, ដែលព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌
 ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯងជាទីពឹង, តំ កកវន្តំ សមេហិ សក្ការេហិ
 អភិបូជយាមិ, ខ្ញុំបូជានូវព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះដោយសក្ការៈ
 ទាំងឡាយនេះ, តំ កកវន្តំ អភិវាទេមិ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំ
 នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

យមហំ ស្វាគ្គាតំ កកវតា ធម្មំ សរណំ

{ កតោ^(២)
 ខ្ញុំ
 កតា,

ដល់ហើយនូវព្រះធម៌ណា, ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងប្រពៃ
 ហើយជាទីពឹង, តំ ធម្មំ សមេហិ សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ,
 ខ្ញុំបូជានូវព្រះធម៌នោះដោយសក្ការៈទាំងឡាយនេះ, តំ ធម្មំ ធមស្សាមិ,
 ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌នោះ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

១-២- កតោ, សម្រាប់បុរសថា, កតា សម្រាប់ស្ត្រីថា ។

យមហំ សុបដិបន្នំ សង្ឃំ សរណំ { កតោ^(១)
 ខ្ញុំដល់
 កតា,

ហើយនូវព្រះសង្ឃអង្គណា, ដែលលោកបដិបត្តិប្រពៃហើយជាទីពឹង,
 តំ សង្ឃំ ឥមេហិ សក្ការេហិ អភិបូជយាមិ, ខ្ញុំបូជានូវ
 ព្រះសង្ឃអង្គនោះដោយសក្ការៈទាំងឡាយនេះ, តំ សង្ឃំ វជ្ជាមិ,
 ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃអង្គនោះ ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

- កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យវត្តព្រឹក

ប្រែ

មេនាំ សូឡបណាមវចនៈថា

ហន្ធិ មយំ ពុទ្ធស្ស ភកវតោ បុព្វភាគនមកាវ
 ករោម សេ, មុនដំបូងយើងទាំងឡាយនមស្ការចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ដែលព្រះអង្គត្រាស់ដឹងហើយ ។

សូឡនមស្ការព្រមគ្នា

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស^(២) ។

១- កតោ សម្រាប់បុរសថា, កតា សម្រាប់ស្ត្រីថា ។ ២- សូឡបីដង ។

សូមនមស្ការចំពោះព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេស
ហើយ, ត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ទ្រង់ចែកធម៌
ដល់សត្វទាំងឡាយ ។

ពាក្យសរសើរព្រះពុទ្ធគុណ

មេនាំ សូធូរថា

ហន្ថ មយំ ពុទ្ធាភិបុត្តី កកោម សេ, យើងទាំង-
ឡាយសរសើរព្រះពុទ្ធគុណ ។

សូធូរប្រមគ្គា

យោ សោ តថាគតោ, វិព្រះតថាគតអង្គណា, អរហំ,
ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេសហើយ, សម្មាសម្ពុទ្ធោ, ព្រះអង្គត្រាស់ដឹង
នូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, វិជ្ជាចរណសម្បជ្ជោ, ព្រះអង្គ
ដល់ព្រមដោយវិជ្ជានិងចរណៈហើយ, សុគតោ, ព្រះអង្គយាងទៅ
ប្រពៃហើយ, លោកវិន្ទ, ព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវលោកហើយ,
អនុត្តរោ បុរិសធម្មសារថិ, ព្រះអង្គទ្រង់ទូន្មាននូវបុរសដ៏គួរទូន្មាន
ពុំមានអ្នកណាលើស, សត្តា នេរមនុស្សានំ, ព្រះអង្គជាគ្រូនៃ
ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ, ពុទ្ធោ, ព្រះអង្គមានព្រះគុណរីកពេញ

ហើយ, ភក្តា, ព្រះអង្គទ្រង់ចែកធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ, យោ
 ឥមំ លោកំ សនេរកំ សមារកំ សព្វហកំ, សស្ស-
 មណព្រាហ្មណី បដំ សនេរមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា បវេនេសិ, ព្រះតថាគតអង្គណាទ្រង់ប្រកាសនូវលោក
 នេះ ព្រមទាំងទេវតាមារព្រហ្ម, នូវពពួកសត្វព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍
 និងមនុស្សជាសម្បត្តិទេព, និងមនុស្សដ៏សេសឲ្យប្រាកដហើយ ព្រោះ
 ទ្រង់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃពេកចំពោះព្រះអង្គឯង, យោ
 ធម្មំ ទេសេសិ, ព្រះតថាគតអង្គណាទ្រង់សម្តែងហើយនូវធម៌,
 អាទិកល្យាណំ, ជាធម៌ពីរោះខាងដើម, មជ្ឈេកល្យាណំ,
 ជាធម៌ពីរោះត្រង់កណ្តាល បរិយោសានកល្យាណំ, ជាធម៌
 ពីរោះក្នុងទីបំផុត, សាត្តំ សព្វញ្ញនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិ-
 សុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេសិ, ទ្រង់ប្រកាសហើយនូវព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ព្រមទាំងអត្តនិងព្យញ្ញនៈ, ដ៏បរិសុទ្ធបរិបូណ៌ពុំមានសេសសល់ ។
 តមហំ ភក្តវន្តំ អភិបូជយាមិ, ខ្ញុំបូជានូវព្រះតថាគតដ៏មានព្រះ
 ភាគអង្គនោះ, តមហំ ភក្តវន្តំ សិរសា នមាមិ, ខ្ញុំក្រាប
 ថ្វាយបង្គំនូវព្រះតថាគតដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះដោយសិរសា ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

ពាក្យសរសើរព្រះធម្មគុណ

មេនាំ សូធូថា

ហន្ត មយំ ធម្មាភិបុត្តី កកោម សេ, យើងទាំង-
ឡាយសរសើរព្រះធម្មគុណ ។

សូធូព្រមគ្នា

យោ សោ ស្វាភ្នាតោ ភកវតា ធម្មោ, ព្រះធម៌
ណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងប្រពៃហើយ, សន្និដ្ឋិតោ,
ជាធម៌ដែលអ្នកបដិបត្តិឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង, អកាលិតោ, ជាធម៌
ឲ្យផលពុំមានកំណត់កាល, ឯហិបស្សិតោ, ជាធម៌មានអាការៈអាច
ហៅអ្នកដទៃមកមើលបាន, ឱបនយិតោ, ជាធម៌គួរបង្កើនមកដាក់
ក្នុងចិត្តបាន, បច្ចតំ វេទិតព្វោ វិញ្ញហិ, ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញ
ទាំងឡាយគប្បីដឹងចំពោះខ្លួន ។ តមហំ ធម្មំ អភិបូជយាមិ,
ខ្ញុំបូជានូវព្រះធម៌នោះ, តមហំ ធម្មំ សិរសា នមាមិ,
ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌នោះដោយសិរសា ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

ពាក្យសរសើរព្រះសង្ឃគុណ

មេនាំ សូឡថា

ហន្ទ មយំ សង្ឃាភិក្ខុតី កកោម សេ, យើងទាំង-
ឡាយសរសើរព្រះសង្ឃគុណ ។

សូឡព្រមគ្នា

យោ សោ សុបដិបន្នោ ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ
ព្រះសង្ឃសាវកអង្គណានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិប្រពៃហើយ,
ឧបដិបន្នោ ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវក
នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិត្រង់ហើយ, ញាយបដិបន្នោ
ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
លោកបដិបត្តិដើម្បីចេញចាកសង្សារទុក្ខហើយ, សាមីចិបដិបន្នោ
ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវកនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
លោកបដិបត្តិសមគួរនឹងព្រះនិព្វានហើយ, យទិទំ, ព្រះសង្ឃសាវក
អង្គនោះគឺ, ចត្តារិ បុរិសយុត្តាធិ, បើរាប់ជាគូនៃបុរសមានបួនគូ,
អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា, បើរាប់រៀងបុរសបុគ្គលមានប្រាំបី,
ឯស ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ, នេះជាព្រះសង្ឃសាវកនៃ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ, អាហុនេយ្យោ, លោកគួរទទួលរបស់ដែលគេ

នាំមកបូជា, ចាហុនេយ្យោ, លោកគួរទទួលរបស់ដែលគេនាំមក
ទទួលភ្ញៀវ, ឧត្តិណេយ្យោ លោកគួរទទួលទក្ខិណាទាន,
អញ្ញសិករណីយោ, លោកគួរទទួលអញ្ញលីប្រណម្យ, អនុត្តរំ
បុញ្ញកេត្តំ លោកស្ស, លោកជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរលើសនៃ
សត្វលោក ។ តមហំ សង្ឃំ អភិបូជយាមិ, ខ្ញុំបូជានូវព្រះ
សង្ឃអង្គនោះ, តមហំ សង្ឃំ សិរសា នមាមិ, ខ្ញុំក្រាប
ថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃអង្គនោះដោយសិរសា ។

ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង

ហើយអង្គុយរាប

រតនត្ថយប្បណាមគាថា

មេនាំ សូជ្យថា

ហន្ត មយំ រតនត្ថយប្បណាមគាថាយោ ចេរ
សំវេកវត្ថុបរិកិត្តនចាបញ្ច ភណាម សេ, យើងទាំងឡាយ
សូជ្យគាថានមស្តារព្រះរតនត្រ័យនិងបាលីសម្តែងនូវសេចក្តីសង្វេគ ។

សូជ្យព្រមគ្នា

ពុទ្ធា សុសុទ្ធា ករុណាមហន្តរោ, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់

ទ្រង់មានព្រះទ័យដ៏បរិសុទ្ធ, មានព្រះករុណាដូចជាអន្ទង់ដ៏ធំ យោចូន្ត-
 សុទ្ធច្បាញាលាលោចនោ, ទ្រង់មានព្រះនេត្រគឺញាណដ៏បរិសុទ្ធ
 ក្រៃពេក, លោកស្ស ចាបូបកិលេសឃាតកោ, ទ្រង់កម្ចាត់^(១) បង់
 នូវសេចក្តីអាក្រក់ជាគ្រឿងសៅហ្មងរបស់សត្វលោក, រដ្ឋាមិ
 ពុទ្ធ អហាមាទរេន តំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ
 ដោយគោរព, ធម្មោ បដិចោ វិយ តស្ស សត្តនោ, ព្រះ
 ធម៌នៃព្រះសាស្តាអង្គនោះដូចជាប្រទីបដ៏រុងរឿង, យោ មក្កចាកាម-
 តភេទភិក្ខុកោ, ជាធម៌ផ្សេងដោយប្រភេទ គឺមគ្គផល ព្រះនិព្វាន,
 លោកុត្តរោ យោ ច តទត្ថដិបនោ, និងជាធម៌បំភ្លឺនូវអត្តនៃ
 លោកុត្តរធម៌នោះ, រដ្ឋាមិ ធម្មំ អហាមាទរេន តំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយ
 បង្គំនូវព្រះធម៌នោះដោយគោរព, សង្ឃោ សុខេត្តាក្យតិខេត្ត-
 សញ្ញតោ, ព្រះសង្ឃជាស្រែបុណ្យដ៏ល្អនិងឈ្មោះថាជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រ-
 សើរលើស, យោ ទិដ្ឋសន្តោ សុតតានុពោធកោ, បានឃើញ
 ធម៌ស្ងប់ហើយត្រាស់ដឹងតាមព្រះសុគត, លោលប្បហីនោ អរិយោ
 សុមេធសោ, ជាព្រះអរិយៈមានប្រាជ្ញាល្អ លះបង់គ្រឿងល្មោភអស់
 ហើយ, រដ្ឋាមិ សង្ឃំ អហាមាទរេន តំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំ
 នូវព្រះសង្ឃអង្គនោះដោយគោរព, ឥច្ឆេរមេកន្តភិបូជនេយ្យកំ,
 វត្ថុត្តយំ វន្ទយតាភិសដ្ឋតំ, បុញ្ញំ មយា យំ មម

សព្វបទ្ធា, មា ហោន្ត វេ តស្ស បការសិទ្ធិយា, បុណ្យ
ណាដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយដោយកិរិយាថ្វាយបង្គំ នូវប្រជុំបីនៃវត្ថុគួរឬជា
ដោយពិតយ៉ាងនេះ, ដោយអានុភាពនៃបុណ្យនោះ ឧបទ្រពចង្រៃ
ទាំងពួងចូរកុំមានដល់ខ្ញុំឡើយ ។

ឥធិ តថាគតោ លោកេ ឧប្បន្នោ, ព្រះតថាគតកើត
ឡើងហើយក្នុងលោកនេះ, អរហំ, ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេសហើយ,
សម្មាសម្ពុទ្ធា, ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង,
ធម្មោ ច ទេសិតោ, ព្រះធម៌ដែលព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងហើយ,
និយ្យាណិកោ, ជាធម៌នាំសត្វចេញចាកសង្សារទុក្ខ, ឧបសមិកោ,
ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់, បរិនិព្វានិកោ, ជាធម៌
ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន, សម្ពោធកាមី, ជាធម៌ប្រព្រឹត្ត
ទៅដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង, សុកតប្បវេទិតោ, ព្រះសុគតទ្រង់
ប្រកាសហើយ, មយន្តំ ធម្មំ សុត្វា វរំ ជាធម៌,
យើងខ្ញុំបានស្តាប់ធម៌នោះហើយទើបដឹងយ៉ាងនេះថា, ជាតិបិ ទុក្ខា,
សេចក្តីកើតក៏ជាទុក្ខ, ជរាបិ ទុក្ខា, សេចក្តីចាស់ត្រាំត្រាក់ក៏ជាទុក្ខ,
មរណាម្បិ ទុក្ខំ, សេចក្តីស្លាប់ក៏ជាទុក្ខ, សោកបរិនេរទុក្ខ-
នោមនស្សនាយាសាបិ ទុក្ខា, សេចក្តីក្រៀមក្រំ យំរៀបរាប់

លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្តក៏ជាទុក្ខ,
 អប្បិយេហិ សម្បយោកោ ទុក្ខោ, ការជួបប្រសព្វដោយ
 សត្វនិងសង្ខារដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ក៏ជាទុក្ខ, មិយេហិ វិប្បយោ-
 កោ ទុក្ខោ, ការព្រាត់ប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារដែលជាទីស្រឡាញ់ក៏
 ជាទុក្ខ, យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ, កាលប្រាថ្នារបស់ណា
 មិនបាន នោះក៏ជាទុក្ខ, សង្ខតេន បញ្ចថាទានកូន្មា ទុក្ខា,
 ពោលដោយបំប្រួញឧបាទានក្នុងទាំងប្រាំជាទុក្ខ, សេយ្យមីទំ?
 ឧបាទានក្នុងទាំងប្រាំនោះដូចម្តេចខ្លះ? រូបូថាទានកូន្មា, ឧបាទា-
 នក្នុងរូប ១, វេទនូថាទានកូន្មា, ឧបាទានក្នុងវេទនា ១,
 សញ្ញូថាទានកូន្មា, ឧបាទានក្នុងសញ្ញា ១, សង្ខារូថាទាន-
 កូន្មា, ឧបាទានក្នុងសង្ខារ ១, វិញ្ញាណូថាទានកូន្មា,
 ឧបាទានក្នុងវិញ្ញាណ ១, យេសំ បរិញ្ញាយ, ធរមាធា
 សោ ភគវា, ឯវំ ពហុលំ សាវកោ វិនេតិ, ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ, កាលគង់ព្រះជន្មនៅឡើយ, ទ្រង់ទូន្មាន
 នូវសាវកទាំងឡាយ ដើម្បីឲ្យកំណត់ជីវិតនូវឧបាទានក្នុងទាំងប្រាំដោយ
 ច្រើន, ឯវំ ភាតា ច បនស្ស ភគវតោ សាវកេសុ
 អនុសាសនី, ពហុលា បវត្តតិ, ទាំងអនុសាសនី

ពាក្យប្រៀនប្រដៅដ៏ច្រើនរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ, ក៏ប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងពួកសាវ័កយ៉ាងនេះថា, រូបំ អនិច្ចំ, រូបមិនទៀង, វេទនា
អនិច្ចា, វេទនាមិនទៀង, សញ្ញា អនិច្ចា, សញ្ញាមិនទៀង,
សង្ខារ អនិច្ចា, សង្ខារទាំងឡាយមិនទៀង, វិញ្ញាណំ
អនិច្ចំ, វិញ្ញាណមិនទៀង, រូបំ អនត្តា, រូបមិនមែនខ្លួន,
វេទនា អនត្តា, វេទនាមិនមែនខ្លួន, សញ្ញា អនត្តា,
សញ្ញាមិនមែនខ្លួន, សង្ខារ អនត្តា, សង្ខារទាំងឡាយមិន
មែនខ្លួន, វិញ្ញាណំ អនត្តា, វិញ្ញាណមិនមែនខ្លួន ។ សព្វ
សង្ខារ អនិច្ចា, សង្ខារទាំងឡាយទាំងពួងមិនទៀង ។ សព្វ

ធម្មា អនត្តាតិ, ធម៌ទាំងឡាយទាំងពួងមិនមែនខ្លួន ។ តេ^(១)
មយំ,
តា

ឱតិណ្ណាម្ហ ជាតិយា ជរាមរណោន សោកេហិ
បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាទាមសេហិ,
យើងខ្ញុំទាំងឡាយនោះគឺសេចក្តីកើត ចាស់ ស្លាប់, និងសេចក្តីក្រៀមក្រំ
យំរៀបរាប់ លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត, និងសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់
ចិត្ត គ្របសង្កត់ហើយ, ទុក្ខាតិណ្ណា, ជាអ្នកគឺទុក្ខគ្របសង្កត់ហើយ
ទុក្ខបរេតា, ជាអ្នកគឺទុក្ខបៀតបៀនហើយ, អប្បេរនាមិមស្ស

១- តេ សម្រាប់បុរសថា, តា សម្រាប់ស្ត្រីថា ។

កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយា បញ្ញាយេថាតិ,
 ដូចម្តេចនឹងគប្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះឲ្យប្រាកដបាន, ចិរ-
 បរិនិព្វតម្បី តំ ភកវន្តំ ឧទ្ទិស្ស អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ,
 សទ្ធា អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតា, យើងខ្ញុំ
 មានសទ្ធាចេញចាកផ្ទះ, ហើយបួសជាអ្នកមិនមានផ្ទះ, ឧទ្ទិសចំពោះ
 ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ដែលព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេសហើយ, ត្រាស់
 ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ទ្រង់ចែកធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ,
 សូម្បីទ្រង់បរិនិព្វានហើយអស់កាលដ៏យូរ, តស្មី ភកវតិ ព្រហ្ម-
 ចរិយំ ចរាម, ហើយប្រព្រឹត្តនូវព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងសំណាក់នៃព្រះដ៏
 មានព្រះភាគអង្គនោះ, ភិក្ខុនំ សិក្ខាសាដីវសមាបន្នា^(១)
 ជាអ្នកដល់ព្រមហើយដោយសិក្ខានិងសាដីវៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ, តំ
 នោ ព្រហ្មចរិយំ, ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស
 អន្តកិរិយាយ សំវត្ថុតុ, រឺព្រហ្មចរិយធម៌នោះរបស់យើងខ្ញុំ,
 ចូរប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ ។

១- បើសាមណេរ សូត្រមកដល់ ព្រហ្មចរិយំ ចរាម ត្រូវឈប់បង្អង់កុំសូត្រ
 ថា ភិក្ខុនំ សិក្ខាសាដីវសមាបន្នា ត្រូវចាប់សូត្រពី តំ នោ ព្រហ្មចរិយំ ទៅ
 ទល់នឹងចប់ ។

បើគ្រហស្ថ សូឡមកដល់បាលីថា បញ្ញាយេថាតិ ហើយ ត្រូវ
សូឡបន្តទៅទៀតដូច្នេះថា ៖

ចិរបរិទិត្យតម្បី តំ កករន្តំ សរណំ កតា, ធម្មញ្ញ
ភិក្ខុសង្ឃញ្ញ, យើងខ្ញុំដល់ហើយនូវព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ,
សូម្បីទ្រង់បរិនិព្វានហើយអស់កាលដ៏យូរ, ព្រមទាំងព្រះធម៌និងព្រះសង្ឃ
ជាទីពឹង, តស្ស កករតោ សាសនំ, យថាសត្តិ យថាពលំ
មនសិករោម អនុបដិបទ្ទាម, ហើយយកចិត្តទុកដាក់បដិបត្តិ
តាម, នូវសាសនានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ តាមសេចក្តីអាចនិង
កម្លាំង, សា សា នោ បដិបត្តិ, សេចក្តីបដិបត្តិនោះៗរបស់
យើងខ្ញុំ, ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយាយ
សំវត្ថុតុ, ចូរប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ ។

វត្ថុព្រឹកប្រៃ ចប់តែប៉ុណ្ណោះ

ថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យវត្តល្វាច

ប្រែ

ឯវិធីថ្វាយបង្គំព្រះវត្តល្វាច ក៏មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើជាខាងដើមដូច
 វិធីថ្វាយបង្គំព្រះវត្តព្រឹកដែរ, បើឧបាសកឧបាសិកា ត្រូវធ្វើកិច្ចទី ១ ទី ២
 ទី ៣ ជាមុនសិន សឹមធ្វើកិច្ចទី ៤ គឺថ្វាយបង្គំព្រះវត្តល្វាចតទៅ ។
 បើភិក្ខុសាមណេរ ត្រូវធ្វើកិច្ចទី ២ ទី ៣ ជាមុនសិន សឹមធ្វើកិច្ចទី ៤
 តទៅ ដូចន័យខាងក្រោមនេះ ៖

- កិច្ចថ្វាយបង្គំព្រះរតនត្រ័យវត្តល្វាច

ប្រែ

មេនាំ សូឡបណ្ណាមវចនៈថា

ហន្ថ មយំ ពុទ្ធស្ស ភកវតោ បុព្វភាគនមការំ
 ករោម សេ, មុនដំបូងយើងទាំងឡាយ នមស្ការចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគដែលព្រះអង្គត្រាស់ដឹងហើយ ។

សូឡនមស្ការព្រមគ្នា

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

សូមនមស្ការចំពោះព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេស
ហើយ, ត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ទ្រង់ចែកធម៌
ដល់សត្វទាំងឡាយ^(១) ។

ពុទ្ធានុស្សតិ

មេនាំ សូឡថា

ហន្ថ មយំ ពុទ្ធានុស្សតិនយំ កកោម សេ, យេនី
ទាំងឡាយនឹកព្រះពុទ្ធគុណ ។

សូឡព្រមគ្នា

តំ ខោ បន ភកវន្តំ ឯវំ កល្យាណោ កិត្តិ-
សន្នោ អព្ពត្តតោ, វិកិត្តិស័ព្វសរសើរព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ,
ពីពោះខ្លួនខ្លោយទៅយ៉ាងនេះថា, ឥតិ បិ, ពិតដូច្នេះ, សោ ភកវា,
វិព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ, អរហំ, ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេស
ហើយ, សម្មាសម្ពុទ្ធោ, ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយ
ព្រះអង្គឯង, វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ, ព្រះអង្គដល់ព្រមដោយវិជ្ជា
និងចរណៈហើយ, សុតតោ, ព្រះអង្គយាងទៅប្រពៃហើយ,
លោកវិទូ, ព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវលោកហើយ, អនុត្តរោ

១- កិច្ចនមស្ការនេះ បើបាលីនមោគ្គសូត្រ ៣ ដង, ឯសម្រាយនឹងសូត្រតែម្តងក៏គួរ ។

បុរិសធម្មសារថិ, ព្រះអង្គទ្រង់ទូន្មាននូវបុរសដ៏គួរទូន្មានពុំមានអ្នក
ណាាលើស, សត្វា ទេវមនុស្សានំ, ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតា
និងមនុស្សទាំងឡាយ, ពុទ្ធា, ព្រះអង្គមានព្រះគុណរីកពេញហើយ,
ភក្តាតិ, ព្រះអង្គទ្រង់ចែកធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ ។

ឈប់រំពឹងព្រះពុទ្ធគុណ

ពាក្យសូធូរសរសើរព្រះពុទ្ធគុណ

មេនាំ សូធូរថា

ហន្ត មយំ ពុទ្ធាភិក្ខុតី កកោម សេ, យើងទាំង-
ឡាយសូធូរថាសរសើរព្រះពុទ្ធគុណ ។

សូធូរព្រមគ្នា

ពុទ្ធាហន្តរតាទិគុណភិយុត្តោ, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកប
ដោយគុណ មានភាពជាព្រះអរហន្តដ៏ប្រសើរជាដើម, សុទ្ធាភិ-
ញ្ញាណករុណាហិ សមាគតត្តោ, ទ្រង់មានព្រះទ័យប្រកប
ដោយព្រះវិសុទ្ធិគុណ បញ្ញាគុណ និងករុណាគុណ, ពោធិសិ យោ
សុជនតំ កមលំរ សូរោ, ទ្រង់ញ៉ាំងប្រជុំជនឲ្យត្រាស់ដឹង
ហើយ, ដូចព្រះអាទិត្យញ៉ាំងផ្កាឈូកឲ្យរីក, រដ្ឋាមហំ តមរណំ

សិរសា ជិនេន្ទ្រ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ព្រះ
អង្គជាដំណឹងអ្នកឈ្នះមារមិនមានកិលេសជាសត្រូវដោយសិរសា, ពុទ្ធា
យោ សព្វចាណីនំ, សរណំ ខេមមុត្តមំ, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
អង្គណាជាទីពឹងដ៏ក្សេមនិងឧត្តមរបស់សព្វសត្វទាំងឡាយ, បឋមា-
នុស្សតិដ្ឋានំ, វជ្ជាមិ តំ សិរេនហំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះ
ពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ដែលជាទីតាំងនៃអនុស្សតិទីមួយដោយសិរសា,

ពុទ្ធស្នាមស្ម័គ្រ { តាសោ^(១) , ពុទ្ធា មេ សាមិក៏ស្នាម,

ខ្ញុំជា { ទាសៈ
ទាសី

នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ជាធំរបស់ខ្ញុំ,

ពុទ្ធា ធុត្ថស្ស ឃាតា ច, វិជាតា ច ហិតស្ស មេ,
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់កម្ចាត់បង្ខំទុក្ខ ហើយធ្វើប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ,
ពុទ្ធស្សាហំ និយ្យាទេមិ, សរីរញ្ជីរិតញ្ជាចំ, ខ្ញុំប្រគល់កាយ

ថ្វាយដ៏រិតនេះដល់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់,

រដ្ឋឆ្មោត^(១)

រដ្ឋឆ្មង

}

បាំ

ចរិស្សាមិ,

ពុទ្ធស្ម័យ សុពោធិតំ, ខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តក្រាបថ្វាយបង្គំ, នូវសេចក្តី

១- ជាសោ សម្រាប់បុរសថា, ទាសី សម្រាប់ស្រ្តីថា ។ ២- រដ្ឋឆ្មោ សម្រាប់
បុរសថា រដ្ឋឆ្មោ សម្រាប់ស្រ្តីថា ។

ត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ, ឆត្ថិ មេ សរណំ
 អញ្ញំ, ពុទ្ធា មេ សរណំ វរំ, ទីពឹងដទៃរបស់ខ្ញុំ
 មិនមាន, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ, ឯតេជ សច្ច-
 វដ្ឋេន, វឌ្ឍេយ្យំ សត្ត សាសនេ, ដោយការពោលនូវ
 ពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឲ្យខ្ញុំចម្រើនក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា, ពុទ្ធិ

មេ វន្ទមា { នេន^(១), យំ បុញ្ញំ បសុតំ ឥធន, បុណ្យណា
 នាយ

ដែលខ្ញុំបានហើយ, ដោយកិរិយាថ្វាយបង្គំនូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ក្នុងទីនេះ,
 សព្វេហិ អន្តរាយា មេ, មាហេសំ តស្ស តេជសា,
 ដោយតេជៈនៃបុណ្យនោះ, អន្តរាយទាំងឡាយទាំងពួងកុំកើតមានដល់
 ខ្ញុំឡើយ ។

គប្បីក្រាបចុះហើយសូឡតិចៗ ថា

កាយេន វាចាយ វ ចេតសា វ, ពុទ្ធ�ោ កុកម្មំ
 បកតំ មយា យំ, អំពើអាក្រក់ណាដែលខ្ញុំធ្វើហើយដោយកាយ
 វាចាចិត្តចំពោះព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់, ពុទ្ធា បដិក្កណ្ឌតុ អច្ចយន្តំ,
 កាលន្តរេ សំរិទ្ធិំ វ ពុទ្ធវ, សូមព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ទទួលអត់
 នូវទោសនោះ, ដើម្បីនឹងសង្រួមក្នុងព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អស់កាលតរៀងទៅ ។

១- វន្ទមា នេន សម្រាប់បុរសថា, វន្ទមា នាយ សម្រាប់ស្ត្រីថា ។

ធម្មានុស្សតិ

មេនាំ សូត្រថា

ហន្ថ មយំ ធម្មានុស្សតិនយំ កកោម សេ, យេធិ
ទាំងឡាយនឹកព្រះធម្មគុណ ។

សូត្រព្រមគ្នា

ស្វាភ្នកោ ភកវតា ធម្មោ, ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់សម្តែងប្រពៃហើយ, សន្និដ្ឋិកោ, ជាធម៌ដែលអ្នកបដិបត្តិ
ឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង, អកាសិកោ, ជាធម៌ឲ្យផលពុំមាន
កំណត់កាល, ឯហិបស្សិកោ, ជាធម៌មានអាការៈអាចហៅអ្នក
ដទៃមកមើលបាន, ឱបនយិកោ, ជាធម៌គួរបង្ហោសមកដាក់ក្នុង
ចិត្តបាន, បច្ចុត្តំ វេទិតញោ វិញ្ញហីតិ, ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញ
ទាំងឡាយគប្បីដឹងចំពោះខ្លួន ។

ឈប់រំពឹងព្រះធម្មគុណ

ពាក្យសរសើរព្រះធម្មគុណ

មេនាំ សូត្រថា

ហន្ថ មយំ ធម្មាភិក្ខីតី កកោម សេ, យេធិទាំងឡាយ
សូត្រថាសរសើរព្រះធម្មគុណ ។

សូត្រព្រមគ្នា

ស្វាភ្លាតតាទិតុណាយោកវសេន សេយ្យោ, ព្រះធម៌ដ៏
 ប្រសើរព្រោះប្រកបដោយគុណ, មានភាពជាធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់សម្តែងប្រពៃហើយជាដើម, យោ មគ្គចាកបរិយត្តិវិមោក្ខ-
 ភេនោ, ជាធម៌ផ្សេងគ្នាដោយបរិយត្តិមគ្គផលនិងព្រះនិព្វាន, ធម្មោ
 កុលោកបតនា តទទាវិជារី, ជាធម៌ទ្រង់ទុកនូវអ្នកទ្រង់ធម៌មិន
 ឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងលោកដ៏អាក្រក់, វជ្ជាមហំ តមហំ វរធម្មមេតំ
 ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រសើរនោះ, ដែលជាធម៌កម្ចាត់បង់នូវវង្សធីត,
 ធម្មោ យោ សព្វចាណំ, សរណំ ខេមមុត្តមំ, ព្រះធម៌
 ណាជាទីពឹងដ៏ក្សេមនិងឧត្តមរបស់សព្វសត្វទាំងឡាយ, ទុតិយានុស្ស-
 តិដ្ឋានំ, វជ្ជាមិ តំ សិរេនហំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌នោះ,
 ដែលជាទីតាំងនៃអនុស្សតិទីពីរដោយសិរសា, ធម្មស្សាហស្មិ

ទាសោ	}	វ, ធម្មោ មេ សាមិកិស្សោ, ខ្ញុំជា	}	ទាសៈ
ទាសី				នៃព្រះធម៌,

ព្រះធម៌ជាម្ចាស់ជាធំរបស់ខ្ញុំ, ធម្មោ ទុក្ខស្ស ឃាតា ច, វិធាតា
 ច ហិតស្ស មេ, ព្រះធម៌កម្ចាត់បង់នូវទុក្ខហើយធ្វើប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ,
 ធម្មស្សាហំ និយ្យាទេមិ សរីរញ្ជីរិតញ្ជុំ, ខ្ញុំប្រគល់កាយ

ថ្វាយជីវិតនេះដល់ព្រះធម៌,	វន្តឆ្នោត	} ហំ ចរិស្សាមិ, ធម្មស្សេវ
	វន្តជ្ជី	

សុធម្មតំ, ខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តក្រាបថ្វាយបង្គំ, នូវសេចក្តីទ្រទ្រង់ដោយប្រពៃ
 នៃព្រះធម៌នោះ, ឆត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ, ធម្មោ មេ សរណំ
 វរំ, ទីពឹងដទៃរបស់ខ្ញុំមិនមាន, ព្រះធម៌ជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ,
 ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន, វង្សេយ្យំ សត្តុ សាសនេ, ដោយ
 ការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឲ្យខ្ញុំចម្រើនក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា,

ធម្មំ មេ វន្តមា	{	នេន	យំ បុញ្ញំ បសុតំ ឥធន, បុណ្យណា
		នាយ,	

ដែលខ្ញុំបានហើយ, ដោយកិរិយាថ្វាយបង្គំនូវព្រះធម៌ក្នុងទីនេះ, សព្វេបិ
 អន្តរាយា មេ, មាហេស្មំ តស្ស តេជសា, ដោយតេជៈនៃ
 បុណ្យនោះ, អន្តរាយទាំងឡាយទាំងពួងកុំកើតមានដល់ខ្ញុំឡើយ ។

គប្បីក្រាបចុះហើយសូឡតិច ។ ថា

កាយេន វាចាយ វ ចេតសា វ, ធម្មេ កុកម្មំ
 បកតំ មយា យំ, អំពើអាក្រក់ណាដែលខ្ញុំធ្វើហើយដោយកាយ
 វាចាចិត្តចំពោះព្រះធម៌, ធម្មោ បដិក្កណ្ឌតុ អច្ចយន្តំ, កាល-
 ន្តរេ សំរិតុំ វ ធម្មេ, សូមព្រះធម៌ទទួលអត់នូវទោសនោះ,
 ដើម្បីនឹងសង្រួមក្នុងព្រះធម៌អស់កាលតរៀងទៅ ។

សង្ឃានុស្សតិ

មេនាំ សូត្រថា

ហន្ត មយំ សង្ឃានុស្សតិនយំ កកោម សេ,
យេធិទាំងឡាយនឹកព្រះសង្ឃគុណ ។

សូត្រព្រមគ្នា

សុបដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃ
សាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិប្រពៃហើយ, ឧបដិបន្នោ
ភកវតោ សាវកសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគលោកបដិបត្តិត្រង់ហើយ, ញាយបដិបន្នោ ភកវតោ សាវ-
កសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិដើម្បី
ចេញចាកសង្សារទុក្ខហើយ, សាមីចិបដិបន្នោ ភកវតោ សាវ-
កសង្ឃោ, ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគលោកបដិបត្តិសម
គួរនឹងព្រះនិព្វានហើយ, យទិទំ, ព្រះសង្ឃសាវ័កអង្គនោះគឺ, ចត្តារិ
បុរិសយុកាធិ, បើរាប់ជាតួនៃបុរសមានបួនតួ, អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា,
បើរាប់រៀងបុរសបុគ្គលមានប្រាំបី, ឯស ភកវតោ សាវក-
សង្ឃោ, នេះជាព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ, អាហុ-

នេយ្យោ, លោកគួរទទួលរបស់ដែលគេនាំមកបូជា, ចាហុនេយ្យោ,
 លោកគួរទទួលរបស់ដែលគេនាំមកទទួលភ្ញៀវ, ទត្ថិណេយ្យោ,
 លោកគួរទទួលទក្ខិណាទាន, អញ្ចលិករណីយោ, លោកគួរ
 ទទួលអញ្ចលីប្រណម្យ, អនុត្តរំ បុញ្ញកេត្តំ លោកស្មាតិ,
 លោកជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរលើសនៃសត្វលោក ។

ឈប់រំពឹងព្រះសង្ឃគុណ

ពាក្យសូធួសរសើរព្រះសង្ឃគុណ

មេនាំ សូធួថា

ហន្ថ មយំ សង្ឃាភិក្ខុតី កកោម សេ, យេវំ
 ទាំងឡាយសូធួគាថាសរសើរព្រះសង្ឃគុណ ។

សូធួព្រមគ្នា

សទ្ធម្មដោ សុបដិបត្តិតុណាទិយុត្តោ, ព្រះសង្ឃកើត
 អំពីព្រះសទ្ធម្ម, ប្រកបដោយគុណមានសេចក្តីបដិបត្តិប្រពៃជាដើម,
 យោដ្ឋព្វិដោ អរិយបុគ្គលសង្ឃសេដ្ឋោ, ជាពួកព្រះអរិយ-
 បុគ្គលដ៏ប្រសើរទាំងប្រាំបី, សីលាទិដ្ឋម្មបរាសយកាយចិត្តោ,
 មានកាយនិងចិត្ត ជាទីអាស្រ័យនៅនៃព្រះធម៌ដ៏ប្រសើរមានសីលជាដើម,
 រជ្ជាមហំ តមរិយានកណំ សុសុទ្ធិំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះ

សង្ឃអង្គនោះ, ដែលជាពួកនៃព្រះអរិយៈដ៏បរិសុទ្ធប្រពៃ, សង្ឃោ
 យោ សព្វចាណីនំ, សរណំ ខេមមុត្តមំ, ព្រះសង្ឃអង្គណា
 ជាទីពឹងដ៏ក្សេមនិងឧត្តមរបស់សព្វសត្វទាំងឡាយ, តតិយានុស្សតិ-
 ដ្ឋានំ, វន្ទាមិ តំ សិរេនហំ, ខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនូវព្រះសង្ឃអង្គ
 នោះ, ដែលជាទីតាំងនៃអនុស្សតិទីបីដោយសិរសា, សង្ឃស្សាហស្សិ

ទាសោ } ទាសី	រ, សង្ឃោ មេ សាមិកិស្សរោ, ខ្ញុំជា	{ ទាសៈ ទាសី
-------------------	----------------------------------	----------------

នៃព្រះសង្ឃ, ព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ជាធំរបស់ខ្ញុំ, សង្ឃោ ទុក្ខស្ស
 ឃាតា ច, វិធាតា ច ហិតស្ស មេ, ព្រះសង្ឃកម្ចាត់បង្គំនូវទុក្ខ
 ហើយធ្វើប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ, សង្ឃស្សាហំ និយ្យាទេមិ, សរីរញ្ជី-

វិតញ្ចំ, ខ្ញុំប្រគល់កាយថ្វាយជីវិតនេះដល់ព្រះសង្ឃ,	{ វន្ទនោ ហំ វន្ទនី
--	--------------------------

ចរិស្សាមិ, សង្ឃស្សាហបដិបទ្ធតំ, ខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តក្រាបថ្វាយបង្គំ
 នូវសេចក្តីបដិបត្តិដោយប្រពៃនៃព្រះសង្ឃអង្គនោះ, នត្តិ មេ សរណំ
 អញ្ញំ, សង្ឃោ មេ សរណំ វរំ, ទីពឹងដ៏ទៃរបស់ខ្ញុំមិនមាន, ព្រះ
 សង្ឃជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ, ឯតេន សច្ចវន្ទេន, វន្ទ្យយ្យំ
 សត្ត សាសនេ, ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឲ្យខ្ញុំចម្រើន

ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា, សង្ឃ មេ វន្តមា { នេន
យំ បុព្វ
នាយ,

បសុតំ ឥធន, បុណ្យណាដែលខ្ញុំបានហើយ, ដោយកិរិយាថ្វាយបង្គំនូវ
ព្រះសង្ឃក្នុងទីនេះ, សព្វេមិ អន្តរាយា មេ, មាហេសុំ តស្ស
តេជសា, ដោយតេជះនៃបុណ្យនោះ, អន្តរាយទាំងឡាយទាំងពួងកុំ
កើតមានដល់ខ្ញុំឡើយ ។

គប្បីក្រាបចុះហើយសូឡតិច ។ ថា

កាយេន វាចាយ វ ចេតសា វ, សង្ឃ កុកម្ម
បកតំ មយា យំ, អំពើអាក្រក់ណាដែលខ្ញុំធ្វើហើយដោយកាយ
វាចាចិត្តចំពោះព្រះសង្ឃ សង្ឃា បដិក្កណ្ឌតុ អច្ចយន្តំ,
កាលន្តរេ សំរិតំ វ សង្ឃ, សូមព្រះសង្ឃទទួលអត់នូវ
ទោសនោះ, ដើម្បីនឹងសង្រួមក្នុងព្រះសង្ឃអស់កាលតរៀងទៅ ។

វត្តល្វាចប្រៃ ចប់តែប៉ុណ្ណោះ ។

កោតមកចេតិយធម្មបរិយាយ

អភិញ្ញាយ ខោ សោ ភក្កា, ធម្មំ ទេសេតិ
 នោ អនភិញ្ញាយ, ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ, ទ្រង់សម្តែង
 ធម៌ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់, មិនមែនដើម្បីមិនឲ្យដឹងច្បាស់ឡើយ, សនិ-
 ទានំ ធម្មំ ទេសេតិ នោ អនិទានំ, ទ្រង់សម្តែងធម៌ប្រកប
 ដោយហេតុ, មិនមែនជាមិនប្រកបដោយហេតុឡើយ, សប្បាធិហា-
 រិយំ ធម្មំ ទេសេតិ នោ អប្បាធិហារិយំ, ទ្រង់សម្តែងធម៌
 ប្រកបដោយសេចក្តីអស្ចារ្យ, មិនមែនជាមិនប្រកបដោយសេចក្តីអស្ចារ្យ
 ឡើយ, តស្ស ខោ បន ភក្កតោ, កាលបើព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគអង្គនោះ, អភិញ្ញាយ ធម្មំ ទេសយតោ នោ អន-
 ភិញ្ញាយ, ទ្រង់សម្តែងធម៌ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់, មិនមែនដើម្បីមិនឲ្យ
 ដឹងច្បាស់ឡើយ, សនិទានំ ធម្មំ ទេសយតោ នោ
 អនិទានំ, ទ្រង់សម្តែងធម៌ប្រកបដោយហេតុ, មិនមែនជាមិនប្រកប
 ដោយហេតុឡើយ, សប្បាធិហារិយំ ធម្មំ ទេសយតោ
 នោ អប្បាធិហារិយំ, ទ្រង់សម្តែងធម៌ប្រកបដោយសេចក្តី
 អស្ចារ្យ, មិនមែនជាមិនប្រកបដោយសេចក្តីអស្ចារ្យឡើយ, ករ-
 ណីយោ ឱវាទោ, ឱវាទរបស់ព្រះអង្គគួរយើងធ្វើតាម, ករ-

ឆាយា អនុសាសនី, អនុសាសនីរបស់ព្រះអង្គគួរយើង
 ធ្វើតាម, អលញ្ច បន ជោ តុដ្ឋិយា, យើងទាំងឡាយ
 គួរត្រេកអរ, អលំ អត្តមនតាយ, យើងទាំងឡាយគួររីករាយ,
 អលំ សោមនស្សាយ, យើងទាំងឡាយគួរសោមនស្សថា,
 សម្មាសម្ពុទ្ធា ភក្កវា, ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវ
 ព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ស្វាគ្វាតោ ភក្កវតា ធម្មោ,
 ព្រះធម៌គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងប្រពៃហើយ, សុបដិបន្នោ
 សង្ឃោតិ, ព្រះសង្ឃលោកបដិបត្តិប្រពៃហើយ ។

សីលុទ្ទេសបាប

កាសិតមិទំ តេន ភក្កវតា, ជានតា បស្សតា
 អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ ព្រះអង្គព្រួយ
 ចាកកិលេសហើយ, ត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ទ្រង់
 ចែកធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ, កាលទ្រង់ជ្រាប ទ្រង់ឃើញ បានត្រាស់
 ទុកដូច្នេះថា ៖

សម្មន្ទសីលា ភិក្ខុវេ វិហារេ សម្មន្ទចាតិមោក្ខា,
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ, អ្នកទាំងឡាយចូរជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌
 ដោយបាតិមោក្ខ, ចាតិមោក្ខសំរេសរុតា វិហារេ អាចារ-

គោចរសម្បជ្ជា, ចូរជាអ្នកសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយ
 អាចារៈនិងគោចរ, អណ្តាមត្តេសុ វង្ខេសុ កយទស្សវី សមា-
 នាយ សិក្ខុច សិក្ខាបទេស្វតិ, ចូរជាអ្នកឃើញភ័យក្នុង
 ទោសយ៉ាងតូចហើយសមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ, តស្មា
 តិហម្ភេហិ សិក្ខិតពុំ, ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះយើង
 ទាំងឡាយគប្បីសិក្សាថា៖

សម្បជ្ជសីលា វិហរិស្សាម សម្បជ្ជចាតិមោក្ខា,
 យើងទាំងឡាយនឹងជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ ដោយបាតិមោក្ខ,
 ចាតិមោក្ខសំរេសំរុតា វិហរិស្សាម អាចារគោចរសម្បជ្ជា,
 នឹងជាអ្នកសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយអាចារៈ និងគោចរ,
 អណ្តាមត្តេសុ វង្ខេសុ កយទស្សវី សមាទាយ សិក្ខុ-
 ស្សាម សិក្ខាបទេស្វតិ, នឹងជាអ្នកឃើញភ័យក្នុងទោសយ៉ាង
 តូច ហើយសមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ, ឯវត្ថុ នោ
 សិក្ខិតពុំ, យើងទាំងឡាយគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

មេត្តាភាវនា

អហំ សុខិតោ ហោមិ, ខ្ញុំសូមជាអ្នកមានសេចក្តីសុខ,

និទ្ទក្ខា ហោមិ, សូមជាអ្នកមិនមានទុក្ខ, អវេរា ហោមិ,
 សូមជាអ្នកមិនមានពៀរ, អព្យាបជ្ឈោ ហោមិ, សូមជាអ្នកមិនមាន
 ព្យាបាទ, អនីយោ ហោមិ, សូមជាអ្នកមិនមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់
 ចិត្ត, សុខី អត្តានំ បរិហារមិ, សូមជាអ្នកមានសេចក្តីសុខរក្សា
 នូវខ្លួន ។

សព្វេ សត្តា, សត្វទាំងឡាយទាំងពួង, សុខិតា ហោន្តុ,
 សូមជាអ្នកមានសេចក្តីសុខ, និទ្ទក្ខា ហោន្តុ, សូមជាអ្នកមិនមានទុក្ខ,
 អវេរា ហោន្តុ, សូមជាអ្នកមិនមានពៀរ, អព្យាបជ្ឈោ
 ហោន្តុ, សូមជាអ្នកមិនមានព្យាបាទ, អនីយោ ហោន្តុ, សូមជា
 អ្នកមិនមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត, សុខី អត្តានំ បរិហារន្តុ,
 សូមជាអ្នកមានសេចក្តីសុខរក្សានូវខ្លួន ។

ឧបេក្ខាភាវនា

សព្វេ សត្តា, សត្វទាំងឡាយទាំងពួង, កម្មស្សកា,
 មានកម្មជារបស់ខ្លួន, កម្មនាយាទា, ជាអ្នកទទួលនូវផលនៃកម្ម,
 កម្មយោនី, មានកម្មជាកំណើត, កម្មពន្ធុ, មានកម្មជាជោពង្ស,
 កម្មបដិស្សរណា, មានកម្មជាទីពំនាក់អាស្រ័យ, យំ កម្មំ

កវិស្សន្តិ, នឹងធ្វើនូវកម្មណា, កល្យាណំ វា ចាបកំ វា,
ជាបុណ្យក្តីជាបាបក្តី, តស្ស ឆាយាទា កវិស្សន្តិ, នឹងជា
អ្នកទទួលនូវផលនៃកម្មនោះ ។

អសុភការនា

អយមេវ កាយោ, វិកាយនេះ, ឧទ្ធចំ ចាទតលា,
ខាងលើអំពីបាតជើងឡើងទៅ, អនោ កេសមត្តកា, ខាង
ក្រោមអំពីចុងសក់ចុះមក, តចបរិយន្តោ, មានស្បែកព័ទ្ធជុំវិញ,
បូរោ នាឈ្មួញការស្ស អសុចិនោ, ដ៏ពេញដោយអាការៈ
មិនស្អាតមានប្រការផ្សេងៗ, អត្ថិ ឥមស្មី កាយោ, មានក្នុង
កាយនេះគឺ, កេសា លោមា នខា ទន្តា តថោ, សក់
រោម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក, មំសំ នហារូ អដ្ឋិ អដ្ឋិមិញ្ចំ វត្តំ,
សាច់ សរសៃ ឆ្អឹង ខួរក្នុងឆ្អឹង ទាច, ហឫទ័យ យកនំ កិលោមកំ
បិហាកំ បច្ឆាសំ, បេះដូង ថ្លើម វាវ ក្រពះ សួត, អន្តំ អន្តតុលំ
ឧទរិយំ កវីសំ, ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហារថ្មី អាហារ
ចាស់, បិទ្គំ សេម្ហំ បុព្វោ លោហិតំ សេនោ មេនោ,
ប្រមាត់ ស្មៅស្ម ខ្ទះឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់, អស្សុ វសា ទេន្យោ

សិដ្ឋានិកា លសិកា មុត្តន្តិ, ទឹកភ្នែក ខ្លាញ់រាវ ទឹកមាត់
ទឹកសំបោរ ទឹកអំល ទឹកមូត្រ ។

មរណសូត្រិការណ៍

អធុរំ មេ ជីវិតំ, សេចក្តីរស់នៅនៃយើងមិនទៀង, ធុរំ
មរណំ, សេចក្តីស្លាប់ទៀង, អវស្សំ មយា មរិតព្វំ, យើង
គង់ស្លាប់ដោយពិត, មរណាបរិយោសានំ មេ ជីវិតំ, សេចក្តីរស់
នៅនៃយើងមានសេចក្តីស្លាប់ជាទីបំផុត, ជីវិតំ អធុរំ ធុរំ មរ-
ណាន្តិ, សេចក្តីរស់នៅមិនទៀង សេចក្តីស្លាប់ទៀង ។

អភិណ្ឌបច្ចវេក្ខណ

ជរាជម្មោម្ហិ ជរំ អនតីតោ, យើងមានសេចក្តីចាស់ជរា
ជាធម្មតា, មិនកន្លងសេចក្តីចាស់ជរាទៅបានឡើយ, ព្យាធិជម្មោម្ហិ
ព្យាធិ អនតីតោ, យើងមានសេចក្តីឈឺចាប់ជាធម្មតា, មិនកន្លង
សេចក្តីឈឺចាប់ទៅបានឡើយ, មរណាជម្មោម្ហិ មរណំ អនតីតោ,
យើងមានសេចក្តីស្លាប់ជាធម្មតា, មិនកន្លងសេចក្តីស្លាប់ទៅបានឡើយ,
សព្វេហិ មេ មិយេហិ មនាបេហិ ធានាការោ
វិធាការោ, យើងមានសេចក្តីព្រាត់ប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារ, ជាទី

ស្រឡាញ់ជាទីតាប់ចិត្តទាំងពួង, កម្មស្សកោម្មិ, យើងមានកម្មជា
របស់ខ្លួន, កម្មនាយាទោ, ជាអ្នកទទួលនូវផលនៃកម្ម, កម្ម-
យោជិ, មានកម្មជាកំណើត, កម្មពន្ធ, មានកម្មជាផៅពង្ស,
កម្មបដិស្សរណោ, មានកម្មជាទីពំនាក់អាស្រ័យ, យំ កម្ម
ករិស្សាមិ, យើងនឹងធ្វើនូវកម្មណា, កល្យាណំ វា ចាបកំ
វា, ជាបុណ្យក្តី ជាបាបក្តី, តស្ស នាយាទោ ករិស្សាមិ,
យើងនឹងជាអ្នកទទួលនូវផលនៃកម្មនោះ ។

សំវេតវត្ថុបរិកិត្តនគាថា

អចិន្តំ វតយំ កាយោ, ឱកាយនេះមិនយូរសោះឡើយ,
បបរី អធិសេស្សតិ, នឹងដេកសង្កត់លើផែនដី, ធុរ្យោ
អបេតវិញ្ញាណោ, មានវិញ្ញាណទៅប្រាសហើយបុគ្គលនឹងចោលនៅ,
និរត្តំ វ កាលិជ្ជំ, បីដូចជាអង្កត់ឧសរកប្រយោជន៍គ្មាន ។

អនិច្ចា វត សង្ខារា, ឱសង្ខារទាំងឡាយមិនទៀងសោះ
ឡើយ, ឧប្បាទរយធម្មិនោ, មានសេចក្តីកើតឡើងនិងរលត់
ទៅជាធម្មតា, ឧប្បន្និក្ខា និរុដ្ឋន្តិ, តែងកើតឡើងហើយរលត់ទៅ,
តេសំ រូបសមោ, ការរម្ងាប់បង្ខំនូវសង្ខារទាំងឡាយនោះ, សុខោ
ជាទីនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ។

សព្វេ សត្តា, សត្វទាំងឡាយទាំងពួង, មរណ្ឌិ ច, ស្លាប់
 ឥឡូវនេះផង, មរិសុ ច, ស្លាប់ហើយផង, មរិស្សប, នឹង
 ស្លាប់ឯមុខផង, តថេវាហំ មរិស្សាមិ, យើងនឹងស្លាប់ដូចសត្វ
 ទាំងឡាយនោះដែរ, នត្ថិ មេ ឯត្ថ សំសយោ, សេចក្តី
 សង្ស័យនៃយើងក្នុងរឿងស្លាប់នេះគ្មានឡើយ ។

ខេមាខេមស្សរណទីបិកាតាថា

ពហំ វេ សរណំ យន្តិ, បព្វតានិ វេនានិ ច,
 អារាមរុក្ខចេត្យានិ, មនុស្សា កយតន្តិកា, មនុស្សទាំង
 ឡាយដ៏ច្រើនដែលក៏យក្របសង្កត់ហើយ, រមែងយកភ្នំទាំងឡាយខ្លះ
 ព្រៃទាំងឡាយខ្លះ, អារាមនិងរុក្ខចេតិយទាំងឡាយខ្លះជាទីពឹង, ឆេតំ
 ខោ សរណំ ខេមំ, ឆេតំ សរណាមុត្តមំ, នេះ
 មិនមែនជាទីពឹងដ៏ក្សេមនិងមិនមែនជាទីពឹងដ៏ឧត្តម, ឆេតំ សរណា-
 មាកម្ម, សព្វទុក្ខា បមុញ្ចតិ, អាស្រ័យនូវទីពឹងនេះហើយ
 រមែងមិនរួចចាកទុក្ខទាំងពួង ។

យោ ច ពុទ្ធិញ្ច ធម្មញ្ច, សង្ឃញ្ច សរណំ គតោ,
 លុះតែជនណាដល់ព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ និងព្រះសង្ឃជាទីពឹង, ចត្តារិ អរិយ-

សច្ចានិ, សម្មប្បញ្ញាយ បស្សតិ, ហើយឃើញដោយប្រាជ្ញាដ៏
ប្រពៃនូវអរិយសច្ចទាំងឡាយបួន, ទុក្ខំ ទុក្ខសមុប្បាទំ, ទុក្ខស្ស
ច អតិក្កមំ, គឺទុក្ខ ១ តណ្ហាជាទីកើតឡើងនៃទុក្ខ ១, និងព្រះនិព្វាន
ដែលកន្លងនូវទុក្ខ ១, អរិយព្យាដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ, ទុក្ខបសមតា-
មិនំ, និងមគ្គមានអង្គប្រាំបីប្រសើរ, ដែលជាផ្លូវទៅកាន់ព្រះនិព្វានជា
ទីរំលត់ទុក្ខ ១, ឯតំ ខោ សរណំ ខេមំ, ឯតំ សរណាមុត្តមំ,
នេះជាទីពឹងដ៏ក្សេម និងជាទីពឹងដ៏ឧត្តម, ឯតំ សរណាមាគម្ម
សព្វទុក្ខា បមុញ្ចតីតិ, អាស្រ័យនូវទីពឹងនេះហើយរមែងរួច
ចាកទុក្ខទាំងពួង ។

សច្ចកិរិយគាថា

នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ, ទីពឹងដ៏ទៃរបស់ខ្ញុំមិនមាន, ពុទ្ធា
មេ សរណំ វរំ, ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ, ឯតេន
សច្ចរដ្ឋេន, ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សោត្ថិ មេ
ហោតុ សព្វនា, សូមសួរស្តីកើតមានដល់ខ្ញុំសព្វកាល ។

នត្ថិ មេ សរណំ អញ្ញំ, ទីពឹងដ៏ទៃរបស់ខ្ញុំមិនមាន, ធម្មោ

មេ សរណំ វរំ, ព្រះធម៌ជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ, ឯតេន សច្ច-
វដ្ឋេន, ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សោត្តិ មេ ហោតុ
សព្វនា, សូមសួរស្តីកើតមានដល់ខ្ញុំសព្វកាល ។

នត្តិ មេ សរណំ អញ្ញំ, ទីពឹងដ៏ទៃរបស់ខ្ញុំមិនមាន,
សង្ឃោ មេ សរណំ វរំ, ព្រះសង្ឃជាទីពឹងដ៏ប្រសើររបស់ខ្ញុំ,
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន, ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សោត្តិ
មេ ហោតុ សព្វនា, សូមសួរស្តីកើតមានដល់ខ្ញុំសព្វកាល ។

មហាការុណិកគាថា

មហាការុណិកោ នាថោ, អត្តាយ សព្វចាណិ-
នំ, បូរេត្វា ចារមី សព្វា, បត្តោ សម្ពោធិមុត្តមំ,
ព្រះលោកនាថទ្រង់ប្រកបដោយករុណាដ៏ធំ, ទ្រង់បំពេញនូវបារមីទាំងពួង
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វទាំងឡាយ, ហើយទ្រង់បានសម្រេចនូវ
សម្ពោធិញ្ញាណដ៏ឧត្តម, ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន, មា ហោនុ
សព្វបទ្ធា, ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឧបទ្រពចង្រៃ
ទាំងពួងកុំកើតមានឡើយ ។

មហាការុណិកោ នាថោ, ហិតាយ សព្វចាណិ-
នំ, បូរេត្វា ចារមី សព្វា, បត្តោ សម្ពោធិមុត្តមំ, ព្រះ

លោកនាថទ្រង់ប្រកបដោយករុណាដ៏ធំ, ទ្រង់បំពេញនូវបារមីទាំងពួងដើម្បី
គុណដល់សព្វសត្វទាំងឡាយ, ហើយទ្រង់បានសម្រេចនូវសម្តោចិញ្ញាណ
ដ៏ឧត្តម, ឯតេជ សច្ចវង្ខេន, មា ហោន្តុ សព្វបទ្ធា, ដោយការ
ពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឧបទ្រពចង្រៃទាំងពួងកុំកើតមានឡើយ ។

មហាការុណាកោ ឆាថោ, សុខាយ សព្វចាណំ,
បូរេត្វា ចារមី សព្វា, បត្តោ សម្តោធិមុត្តមំ, ព្រះលោក-
នាថទ្រង់ប្រកបដោយករុណាដ៏ធំ, ទ្រង់បំពេញនូវបារមីទាំងពួងដើម្បី
សេចក្តីសុខដល់សព្វសត្វទាំងឡាយ, ហើយទ្រង់បានសម្រេចនូវសម្តោចិ-
ញ្ញាណដ៏ឧត្តម, ឯតេជ សច្ចវង្ខេន, មា ហោន្តុ សព្វបទ្ធា,
ដោយការពោលនូវពាក្យសច្ចៈនេះ, សូមឧបទ្រពចង្រៃទាំងពួងកុំកើត
មានឡើយ ។

បក្ខគណនាវិធានគាថា

ឥនាធិ ឆដ្ឋមីភូតេ, មហាន្តេយេវ សម្មហេ,
ឥឡូវនេះមហាសម្មហៈទី ៦, ចតុត្ថស្សេវ ព្យុហស្ស, បញ្ចមេ
សមុហេ អយំ, ព្យុហៈទី ៤ សមុហៈ ទី ៥, បបមស្សេវ
វត្តស្ស, បក្ខេ បបមសញ្ញតេ, វគ្គទី ១ បក្ខបឋម,

បវត្តតិ បច្ចុប្បន្នោ, កាលោ កល្យបលក្ខិតោតិ,^(១)
បច្ចុប្បន្នកាលដែលកំណត់ដោយកលិយុគ រមែងប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ ។

កាលោ យសតិ ភូតានិ, សព្វានេវ សហត្តនា,
កាលតែងទំពាស៊ីនូវសត្វទាំងឡាយទាំងពួង មួយអន្លើដោយខ្លួនឯង,
យោ ច កាលយសោ ភូតោ, សក្ខតបចនី បចិ, បុគ្គលណា
ជាព្រះអរហន្តអ្នកស៊ីនូវកាល, បុគ្គលនោះបានដុតហើយនូវតណ្ហា
ដែលដុតនូវសត្វ ។ អក្ខេយ្យសញ្ញិនោ សត្តា, អក្ខេយ្យស្មី
បតិដ្ឋិតា, សត្វទាំងឡាយមានសេចក្តីសម្គាល់ក្នុងខន្ធដែលគេសន្មត
ហៅ, ប្រតិស្ថានហើយក្នុងខន្ធដែលគេសន្មតហៅ, អក្ខេយ្យម-
បរិញ្ញាយ, យោកមាយន្តិ មច្ចុនោតិ, ព្រោះតែមិនបានកំណត់
ដឹងនូវខន្ធដែលគេសន្មតហៅ, ទើបមកកាន់ទីប្រកបការនៃមច្ចុរាជ ។

ចប់

១ វិធីសូឡបក្ខគណនាវិធានគាថានេះ ត្រូវផ្លាស់ប្តូរណាស់ទៅតាមកាលគឺ ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ
ដែលប្រព្រឹត្តកន្លងទៅជាលំដាប់ មានផ្លាស់ប្តូររាល់កន្លះខែជាដើម ឯសេចក្តីខាងលើនេះ
គឺតម្រូវទៅតាមកាល គឺថ្ងៃ ១ ។ ៣ ឆ្នាំកុរត្រីស័ក ព-ស ២៥១៥ (១៦-១-១៩៧២) ។

ទេវតាទិបត្តិទានគាថា

អាកាសដ្ឋា ច កុម្មុដ្ឋា, ទេវា នាតា មហិទ្ធិតា,
ទេវតាទាំងឡាយដែលបិតនៅក្នុងអាកាសក្តី លើផែនដីក្តី, នាគទាំងឡាយ
ដែលមានឫទ្ធិច្រើនក្តី, បុព្វំ តំ អនុមោទន្តុ, ចិវំ រក្ខន្តុ
សាសនំ, សូមអនុមោទនានូវបុណ្យនោះ ហើយរក្សានូវព្រះពុទ្ធ-
សាសនាអស់កាលដ៏យូរ ។

អាកាសដ្ឋា ច កុម្មុដ្ឋា, ទេវា នាតា មហិទ្ធិតា,
ទេវតាទាំងឡាយដែលបិតនៅក្នុងអាកាសក្តី លើផែនដីក្តី, នាគទាំងឡាយ
ដែលមានឫទ្ធិច្រើនក្តី, បុព្វំ តំ អនុមោទន្តុ, ចិវំ រក្ខន្តុ
រាជាណា,^(១) សូមអនុមោទនានូវបុណ្យនោះ ហើយរក្សានូវព្រះរាជាទាំង-
ឡាយអស់កាលដ៏យូរ ។

អាកាសដ្ឋា ច កុម្មុដ្ឋា, ទេវា នាតា មហិទ្ធិតា,
ទេវតាទាំងឡាយដែលបិតនៅក្នុងអាកាសក្តី លើផែនដីក្តី, នាគទាំងឡាយ
ដែលមានឫទ្ធិច្រើនក្តី, បុព្វំ តំ អនុមោទន្តុ, ចិវំ រក្ខន្តុ
មំ បរន្តិ, សូមអនុមោទនានូវបុណ្យនោះ ហើយរក្សានូវខ្ញុំនិង
ជនដទៃអស់កាលដ៏យូរ ។

១- តាមសារាចរក្រសួងធម្មការលេខ ១ ក-ច-ចុះថ្ងៃទី ១- ៣- ១៩៧១ បានកែរាជានៅ
ទៅជាអង្គកេរ្តិ៍ ។ ដែលប្រែថា (នូវមហាជនក្នុងរដ្ឋទាំងឡាយឲ្យបានសុខចម្រើន) ។

បុត្តិទានគាថា

យដ្ឋិញ្ចី កុសលកម្មំ, កត្តព្វំ កិរិយំ មម,
 កាយេន វាចាមនសា, តិទសេ សុគតំ កតំ, អំពើ
 ជាកុសលណាមួយដែលខ្ញុំគប្បីធ្វើដោយ កាយ វាចា ចិត្ត, គឺខ្ញុំធ្វើឲ្យ
 ជាអំពើគួរនាំទៅកើតក្នុងឋានតាវតីស្ស, យេ សត្តា សញ្ញនោ
 អត្ថិ, យេ ច សត្តា អសញ្ញនោ, សត្វទាំងឡាយណាមាន
 សញ្ញាក្តី មិនមានសញ្ញាក្តី, កតំ បុញ្ញផលំ មយ្ហំ, សព្វ
 ភាគី កវន្ត តេ, សូមសត្វទាំងឡាយទាំងពួងនោះបាននូវចំណែក
 ផលនៃបុណ្យដែលខ្ញុំធ្វើហើយ, យេ តំ កតំ សុវេទីសុ^(១),
 ទិដ្ឋំ បុញ្ញផលំ មយា, សត្វទាំងឡាយណាបានដឹងច្បាស់នូវអំពើ
 ជាកុសលនោះហើយ, សូមសត្វទាំងឡាយនោះបាននូវចំណែកផលនៃ
 បុណ្យដែលខ្ញុំឲ្យហើយ, យេ ច តត្ថ ន ជានន្តិ, ទេវា កត្វា
 និវេទយុំ, បើសត្វទាំងឡាយណាមិនដឹងច្បាស់ទេ, សូមទេព្យាទាំង-
 ឡាយទៅប្រាប់សត្វទាំងឡាយនោះផង, សព្វេ លោកម្មិ យេ
 សត្តា, ដីវន្តាហារហេតុកា, សត្វទាំងឡាយទាំងពួងណាក្នុង
 លោកដែលរស់នៅព្រោះអាហារ, មនុស្ស កោជនំ សព្វេ, លកន្តុ

១- ក្នុងបាលីថា សុវិទិតំ ។

មម ចេតសាតិ, សូមសត្វទាំងឡាយទាំងពួងនោះបាននូវភោជន
ជាទីគាប់ចិត្ត, ដោយឧទ្ទិសចេតនារបស់ខ្ញុំ ។

ទេវតាទិបត្តិទានតាថា

យា ទេវតា សន្តិ វិហារវាសិនី, ធូបេ យេ
ពោធិយេ តហី តហី, ទេព្តាទាំងឡាយដែលនៅក្នុងវិហារនាយ-
រដ្ឋានព្រះថ្មបក្តី, នាយរដ្ឋានព្រះពោធិព្រឹក្សនិងក្នុងទីនោះៗ ក្តី, តា ធម្ម-
ទានេន កវន្ត បូជិតា, ទេព្តាទាំងឡាយនោះ សូមបានទទួលនូវ
គ្រឿងបូជាដោយធម្មទាន, សោត្តិ កហេន្តេន វិហារមណ្ឌលេ,
ហើយសូមធ្វើនូវស្នូស្តីក្នុងមណ្ឌលវិហារនេះ, ថេរា ច មជ្ឈា
នវកា ច ភិក្ខុវេ, ភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាថេរៈក្តី កណ្តាលក្តី
ទើបបួសថ្មីក្តី, សារាមិកា ទានបតី ឧបាសកា, ឧបាសក
ឧបាសិកាទាំងឡាយដែលជាម្ចាស់ទាន ព្រមទាំងអារាមិកជនក្តី, តាមា
ច ទេសា និតមា ច ឥស្សរា, អ្នកស្រុកអ្នកប្រទេសអ្នកនិគម
និងឥស្សរជនក្តី, សប្បាលាកូតា សុខិតា កវន្ត តេ,
សូមជនទាំងឡាយនោះព្រមទាំងសត្វឯទៀតបាននូវសេចក្តីសុខ, ជលា-
ពុជា យេបិ ច អណ្ណាសម្ភវា, សូម្បីសត្វទាំងឡាយណា
ជាជលាពុជៈក្តី អណ្ណាជៈក្តី, សំសេទជាតា អថវេបចាតិកា,

ជាសំសេទជះក្តី ឧបបាតិកៈក្តី, និយ្យានិកំ ធម្មវរំ បដិច្ច
 តេ, សព្វេហិ ទុក្ខស្ស ករោន្តុ សំខយំ, សូមសត្វទាំង-
 ឡាយនោះរួចចាកទុក្ខទាំងអស់គ្នា, ព្រោះអាស្រ័យនិយ្យានិកធម៌ដ៏
 ប្រសើរ, ហត្ថ ចិរំ សតំ ធម្មោ, ធម្មជរា ច បុគ្គលា,
 សូមព្រះសទ្ធម្ម និងបុគ្គលអ្នកទ្រង់ធម៌ទាំងឡាយ បិតនៅអស់កាលយូរ,
 សង្ឃោ ហោតុ សមក្កោ វ, អត្តាយ ច ហិតាយ ច,
 សូមព្រះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីគុណ, អម្ពេ
 រក្ខតុ សទ្ធម្មោ, សព្វេហិ ធម្មចារិនោ, សូមព្រះសទ្ធម្មរក្សា
 នូវយើងទាំងឡាយដែលប្រព្រឹត្តធម៌ទាំងអស់គ្នា, វុឌ្ឍិ សម្មាបុណ្ហោ-
 យ្យាម, ធម្មេ អរិយប្បវេទិតេតិ, សូមយើងទាំងឡាយដល់នូវ
 សេចក្តីចម្រើន, ក្នុងធម៌ដែលព្រះអរិយៈ សម្តែងហើយ ។

បណ្ឌិតានតាថា

ឥមិណ បុញ្ញកម្មេន, ដោយអំណាចបុញ្ញកម្មនេះផង,
 ឥមិណ ឧទ្ទិសេន ច, ដោយអំណាចនៃការឧទ្ទិសផលនេះផង,
 បញ្ច វេរាទិ វន្តេយ្យំ, ខ្ញុំគប្បីវៀរផុតចាកវេរាទាំងប្រាំ,
 រមេយ្យំ សីលរក្ខនេ, គប្បីត្រេកអរតែក្នុងការរក្សាសីល, បញ្ច

កាមេ អលក្កោហំ, ខ្ញុំមិនគប្បីជាប់នៅក្នុងកាមគុណទាំងប្រាំឡើយ,
 វន្តេយ្យំ កាមបន្តតោ, គប្បីវៀរផុតចាកភក់គឺកាមគុណ,
 ទុទ្ធិដ្ឋិយា ន យុវន្តេយ្យំ, ខ្ញុំមិនគប្បីប្រកបដោយទិដ្ឋិអាក្រក់ឡើយ,
 សំយុវន្តេយ្យំ សុទិដ្ឋិយា, គប្បីប្រកបតែដោយទិដ្ឋិដ៏ល្អ,
 ចាបេ មិត្តេ ន សេវេយ្យំ, ខ្ញុំមិនគប្បីសេពគប់នូវមិត្តអាក្រក់ឡើយ,
 សេវេយ្យំ បណ្ឌិតេ សទា, គប្បីសេពគប់តែនឹងបណ្ឌិតសព្វកាល,
 សទ្ធាសតិហិរោត្តម្យា, តបខន្តិតុណាការោ, ខ្ញុំគប្បី
 ប្រកបដោយគុណគឺ សទ្ធា ស្មារតី, សេចក្តីខ្មាសខ្ពើមបាប ខ្លាចបាប
 ព្យាយាមនិងខន្តី, អប្បសយ្ហោ វ សត្វហិ, សត្រូវទាំងឡាយ
 មិនគប្បីរឹបជាន់ខ្ញុំបានឡើយ, ហេយ្យំ អមន្ទមុឡ្ហកោ, ខ្ញុំមិន
 គប្បីជាបុគ្គលល្ងង់វង្វេង, សព្វាយាចាយុចាយេសុ, ឆេកោ
 ធម្មត្ថកោវិទោ, ខ្ញុំគប្បីជាបុគ្គលឈ្លាសវៃក្នុងហេតុដែលនាំឲ្យចម្រើន
 និងហេតុដែលនាំឲ្យវិនាស, ព្រមទាំងឧបាយនិងហេតុផលទាំងពួង,
 ភវាភវេ សំសរវន្តោ, កាលខ្ញុំអន្ទោលទៅក្នុងភពតូចនិងភពធំ,
 តេបិដកេ វិសារទោ, ខ្ញុំគប្បីឆ្លៀវឆ្លាតក្នុងព្រះបិដកទាំងបី, ជាតិ-
 ស្សរោ មហាបញ្ញោ, ខ្ញុំគប្បីមានប្រាជ្ញាច្រើន អាចរលឹកនូវជាតិបាន,
 យាវ និព្វានមិជ្ឈតីតិ, ដរាបលុះសម្រេចព្រះនិព្វាន ។

វិធីឧបាសក-ឧបាសិកា

វិធីសូមឧមាទោស

អច្ចយោ មំ^(១) កន្តេ, អច្ចតមា, យថាពាលំ^(២),
 យថាមុទ្ធំ^(៣), យថាអកុសលំ^(៤) } យោហំ កន្តេ យាហំ ^(៥)

ជាតិតោ បដ្ឋាយ, បមាទំ វា អាតម្ម, អយោនិសោ,
 មនសិការំ វា អាតម្ម, កាយេន វា, វាចាយ វា,
 មនសា វា, ពុទ្ធេ វា, ធម្មេ វា, សង្ឃេ វា, អការំ

ឯវិធីសូមឧមាទោសនិងវិធីថ្វាយខ្លួននេះ សម្រាប់តែគ្រូហស្តដែលចូលមកសុំធ្វើជា
 ឧបាសក-ឧបាសិកា ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាដំបូង គប្បីធ្វើឲ្យប្រាកដក្នុងទីចំពោះមុខព្រះសង្ឃ,
 និងឧបាសកឧបាសិកាណា ដែលដាច់ព្រះត្រៃសរណគមន៍ក្តី សង្ស័យថាដាច់ក្តី សៅហ្មងក្តី
 គប្បីធ្វើជាថ្មី ដើម្បីឲ្យបានស្អាតបរិសុទ្ធផុតចាកទោស នឹងបានជា ឧបាសក ឧបាសិកា
 ពេញទីក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាឡើងវិញ ។

១- មំ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើមនុស្សច្រើនត្រូវថា ដោ ។ ២- ពាលំ សម្រាប់មនុស្ស
 ម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើនត្រូវថា ពាលេ, បើស្ត្រីច្រើនត្រូវថា ពាលា ។ ៣- មុទ្ធំ សម្រាប់
 មនុស្សម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើនត្រូវថា មុទ្ធេ, បើស្ត្រីច្រើនត្រូវថា មុទ្ធ្លា ។ ៤- អកុសលំ
 សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើនត្រូវថា អកុសលេ, បើស្ត្រីច្រើនត្រូវថា អកុស-
 លា ។ ៥- យោហំ សម្រាប់បុរសម្នាក់ថា, យាហំ សម្រាប់ស្ត្រីម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើន
 ត្រូវថា យេ មយំ, បើស្ត្រីច្រើនត្រូវថា, យា មយំ ។

អករី^(១), សម្មាសម្ពុទ្ធ, បរមសម្មាសម្ពុទ្ធ, សាធុ មេ^(២) កន្ត្រៃ
សង្ឃោ, អច្ចរិយ, អច្ចរិយតោ, បដិគ្គណ្ឌត្ថ, អាយតី
សំរោយ ។ ធុតិយម្បិ . . . ។ តតិយម្បិ . . . ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន, វិទោសខុស, បានគ្របសង្កត់ហើយ, នូវ
ខ្ញុំព្រះករុណា^(៣), ដែលជាមនុស្សពាលយ៉ាងណា, ជាមនុស្សរង្វេងយ៉ាង
ណា, ជាមនុស្សមិនឈ្លាសយ៉ាងណា, បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះ
ករុណា, ចាប់ដើមតាំងពីកើតមក, អាស្រ័យហើយនូវសេចក្តីប្រមាទ
ខ្លះ, អាស្រ័យហើយនូវការមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយនៃ
ប្រាជ្ញាខ្លះ, បានធ្វើហើយ នូវសេចក្តីមិនគោរព ក្នុងព្រះពុទ្ធក្តី, ក្នុងព្រះ
ធម៌ក្តី, ក្នុងព្រះសង្ឃក្តី, ដោយកាយខ្លះ, ដោយវាចាខ្លះ, ដោយចិត្តខ្លះ,
ចំពោះមុខខ្លះ, កំបាំងមុខខ្លះ, បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន, សូមព្រះ
សង្ឃ, ទទួលគឺអត់នូវទោសខុស, តាមទោសខុសនៃខ្ញុំព្រះករុណា
ដើម្បីនឹងសង្រួម អស់កាលតរៀងទៅហោង ។

១- អករី សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើមនុស្សច្រើនត្រូវថា អករិម្ហា ។ ២- មេ
សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើមនុស្សច្រើនត្រូវថា ដោ ។ ៣- បើតែម្នាក់ត្រូវថា ខ្ញុំព្រះករុណា,
បើច្រើននាក់ត្រូវថា យើងខ្ញុំព្រះករុណា ។

វិធីថ្វាយខ្លួន

ឯសាហំ^(១) កន្លែ, សុចិរបរិធិពូតម្សិ, តំ កករង្គំ, សរណំ
កត្តាមិ^(២), ធម្មញ្ច, ភិក្ខុសង្ឃញ្ច, ឧបាសកំ^(៣), មំ^(៤)
សង្ឃោ ធាបតុ, អន្ធតត្តេ, ចានុបេតំ^(៥), សរណំ
កតំ^(៦), ។ ទុតិយម្សិ . . . ។ តតិយម្សិ . . . ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន, ខ្ញុំព្រះករុណានេះ, សូមដល់នូវព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគអង្គនោះ, សូម្បីទ្រង់បរិនិព្វានហើយ, អស់កាលជាអង្វែង, នូវ
ព្រះធម៌ផង, នូវព្រះសង្ឃផង, ជាទីពឹង, សូមព្រះសង្ឃចាំទុក, នូវខ្ញុំ
ព្រះករុណា, ថាជាឧបាសក^(៧), ដល់ហើយនូវព្រះត្រៃសរណាគមន៍,
ស្មើដោយជីវិត, ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះទៅហោង ។

១- ឯសាហំ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើនត្រូវថា ឯតេ មយំ, បើ
ស្រ្តីច្រើនត្រូវថា ឯតា មយំ ។ ២- កត្តាមិ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើមនុស្ស
ច្រើនត្រូវថា កត្តាម ។ ៣- ឧបាសកំ, សម្រាប់បុរសម្នាក់ថា, បើស្រ្តីម្នាក់ត្រូវថា
ឧបាសិកំ, បើបុរសច្រើនត្រូវថា ឧបាសកេ, បើស្រ្តីច្រើនត្រូវថា ឧបាសិកាយោ ។
៤- មំ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើមនុស្សច្រើនត្រូវថា នោ ។ ៥- ៦- ចានុបេតំ,
កតំ, សម្រាប់បុរសឬស្រ្តីម្នាក់ថា, បើបុរសច្រើនត្រូវថា ចានុបេតេ, កតេ បើស្រ្តី
ច្រើនត្រូវថា ចានុបេតា, កតា ។ ៧- ឧបាសកសម្រាប់បុរសថា, បើស្រ្តីត្រូវថា
ឧបាសិកា ។

វិធីសមាទានសីលប្រែ
ការសមាទាននិច្ចសីល និង សរណគមន៍

ឯវិធីសមាទាននិច្ចសីលនិងព្រះត្រៃសរណគមន៍នេះ អ្នកសមាទាន គប្បីធ្វើកិច្ចទី ១ ទី ២ ទី ៣ ឬទី ៤ តាមសមគួរដល់វេលា ឲ្យស្រេច ជាមុនសិន សឹមសមាទានជាខាងក្រោយ ដោយបន្លឺវាចានិងតាំងចេតនា ឲ្យប្រាកដផង ដូចន័យខាងក្រោមនេះ ៖

អហំ^(១) } កន្តេ, តិសរណោន សហ, បញ្ចុត្តសមដ្ឋាកតំ,
 មយំ }

និច្ចសីលំ យាថា { មិ^(២) ។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន,
 ម,

ខ្ញុំព្រះករុណា^(៣) } សុំនូវនិច្ចសីល, ដែលប្រកបដោយអង្គប្រាំប្រការ,
 យើងខ្ញុំព្រះករុណា }
 ព្រមទាំងព្រះត្រៃសរណគមន៍^(៤) ។

លោកអ្នកឲ្យ ត្រូវនាំសូត្រនមស្ការព្រះរតនត្រ័យ សមាទាន សរណគមន៍ សមាទានសីល ព្រមទាំងឲ្យឱវាទនិងប្រាប់អានិសង្សដូច តទៅនេះ៖

១- អហំ, ២- មិ, ៣- ខ្ញុំព្រះករុណា សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ថា, បើគ្នាច្រើន ត្រូវថា មយំ, ម, យើងខ្ញុំព្រះករុណា ។ ៤- បាលីសមាទានសីលនិងសរណគមន៍ ត្រូវសូត្របីដង ។

នមស្ការព្រះរតនត្រ័យ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស^(១) ។

សូមនមស្ការចំពោះព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់អង្គនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាក
កិលេសហើយ, ត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ដ៏ប្រពៃដោយព្រះអង្គឯង, ទ្រង់ចែក
ធម៌ដល់សត្វទាំងឡាយ ។

សមាទានសរណគមន៍

ពុទ្ធំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង,
ធម្មំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង,
សង្ឃំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង ។

ទុតិយម្យី ពុទ្ធំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវ
ព្រះពុទ្ធជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ ២ ដងផង,

ទុតិយម្យី ធម្មំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវព្រះធម៌
ជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ ២ ដងផង,

ទុតិយម្យី សង្ឃំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវ
ព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ ២ ដងផង ។

តតិយម្យី ពុទ្ធំ សរណំ កច្ឆាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា
ដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ ៣ ដងផង,

១- បាលីនមស្ការព្រះរតនត្រ័យ ត្រូវសូត្របីដង ឯសម្រាយនឹងសូត្របីក៏គួរ

តតិយម្បិ ធម្មំ សរណំ កន្លាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា ដល់នូវព្រះធម៌
ជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ៗ ដងផង,

តតិយម្បិ សង្ឃំ សរណំ កន្លាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណាដល់នូវ
ព្រះសង្ឃជាទីពឹង អស់វារៈគម្រប់ៗ ដងផង ។

(ទីបំផុតនេះ លោកអ្នកឲ្យ ត្រូវថា) “តិសរណាគមនំ និដ្ឋិតំ,
ព្រះត្រៃសរណាគមន៍ចប់ហើយ” ។ (អ្នកសមាទានត្រូវឆ្លើយថា)
“អាម កន្តេ ព្រះករុណា” ។

សមាទានសីល

១- ចាណាតិចាតា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯង,
និងប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ ។

២- អទិដ្ឋាទាតា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកលួចលាក់បំបាត់ទ្រព្យ
អ្នកដទៃដោយខ្លួនឯង, និងប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួចលាក់បំបាត់ ។

៣- កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណីសិក្ខាបទំ
សមាទិយាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាក
ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ។

២- មុសាវាទា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកនិយាយកុហកអ្នកដទៃ ។

៥- សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា វេមណីសិក្ខាបទំ
សមាទិយាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាក
ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ, គឺផឹកនូវសុរានិងមេរ័យ, ដែលជាគ្រឿង
ស្រវឹងផ្សេង ។ ។

លោកអ្នកឲ្យ ត្រូវឲ្យឱវាទថា

ឥមាធិ បញ្ច សិក្ខាបទានិ និច្ចសីលវសេន
សាធុកំ រត្តិតព្វានិ, លោក-អ្នក គប្បីរក្សានូវសិក្ខាបទទាំងប្រាំ
នេះ, ឲ្យបានជានិច្ចសីលដ៏បរិសុទ្ធប្រពៃ ។ (អ្នកសមាទានត្រូវទទួលថា)
“អាម ភន្តេ, ព្រះករុណា” ។

លោកអ្នកឲ្យ ត្រូវប្រាប់អានិសង្សថា

សីលេន សុគតី យន្តិ, ជនទាំងឡាយ បានសុគតិ
ដោយសារសីល, សីលេន កោតសម្បទា, ជនទាំងឡាយ
បានកោតសម្បទាដោយសារសីល, សីលេន និព្វតី យន្តិ, ជន
ទាំងឡាយបានព្រះនិព្វានដោយសារសីល, តស្មា សីលំ វិសោ-

ឆយេ, ព្រោះហេតុនោះ គប្បីញ៉ាំងសីលឲ្យបរិសុទ្ធប្រពៃ ។

(អ្នកសមាទាន ត្រូវទទួលថា) “សាធុ, ប្រពៃហើយ” ។

លំដាប់អំពីនេះ អ្នកសមាទានសីលត្រូវសូជ្យ កាយេន... ទាំង ៣ ចប់, រួចហើយបើពុំមានកិច្ចអ្វីដែលត្រូវធ្វើបន្ទាប់ពីនោះទេ លោកអ្នកឲ្យ សីលគប្បីអនុមោទនា គឺសូជ្យ យថា, កវត្ថុ សព្វ..., លុះចប់ អនុមោទនាហើយ អ្នកសមាទាន ត្រូវសូជ្យបត្តិទានគាថា គឺ អាកាសដ្ឋា..., យដ្ឋិព្វា..., ឬនឹងសូជ្យ បណិធានគាថា គឺ សមិទា . . . , ផងក៏បាន

ការសមាទានឧបោសថសីល និង សរណគមន៍

ឯការសមាទានឧបោសថសីល និង សរណគមន៍នេះ អ្នកសមាទាន គប្បីធ្វើកិច្ចទី ១ ទី ២ ទី ៣ ឬ ទី ៤ តាមសមត្ថភាពរស់នៅឲ្យស្រេច ជាមុនសិន សឹមសមាទានជាខាងក្រោយ ដោយបន្តិវាចានិងតាំងចេតនា ឲ្យប្រាកដផងដូចន័យខាងក្រោមនេះ ៖

អហំ	}	កន្តេ, តិសរណោ ន សហ, អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតំ,
មយំ		
ឧបោសថំ	}	។ បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន,
យាថា		
		មិ ^(១)
		ម

១- បាលីសមាទានសីលនិងសរណគមន៍ ត្រូវសូជ្យបីដង ។

ខ្ញុំព្រះករុណា } សុំនូវឧបោសថសីល ដែលប្រកបដោយអង្គប្រាំបី
 យើងខ្ញុំព្រះករុណា }
 ប្រការ, ព្រមទាំងព្រះរតនត្រ័យសរណគមន៍

លោកអ្នកឲ្យ គប្បីនាំសូឡូនមស្ការព្រះរតនត្រ័យ និងសមាទាន
 សរណគមន៍ ដូចក្នុងនិច្ចសីលដរាបដល់ចប់ ហើយគប្បីនាំសមាទាននូវ
 ឧបោសថសីល ដូចតទៅនេះ៖

១- ចាណាតិចាតា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
 ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯង,
 និងប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ ។

២- អទិដ្ឋាទាតា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
 ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកលួចលាក់បំបាត់ទ្រព្យ
 អ្នកដទៃដោយខ្លួនឯង, និងប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួចលាក់បំបាត់ ។

៣- អព្រហ្មចរិយា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
 ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកសេពសមនូវ
 មេប៉ុនធម៌ ។

៤- មុសាវាទា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាទិយាមិ,
 ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកនិយាយកុហកអ្នកដទៃ ។

៥- សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាតា វេមណីសិក្ខាបទំ

សមាធិយាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរ
ចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ, គឺជីកនូវសុរាជនិងមេរ័យដែលជា
គ្រឿងស្រវឹងផ្សេង ។ ។

៦- វិកាលភោជនា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាធិយាមិ,
ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកបរិភោគអាហារ
ក្នុងវេលាខុស ។

៧- នច្ចក្តីតវាទិតវិស្វកុណស្សនមាលាកន្ធិលេបនដារណាមណ្ឌន-
វិភូសនដ្ឋានា វេមណីសិក្ខាបទំ សមាធិយាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា
សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកច្រៀងរាំប្រគំនូរតន្ត្រី, ព្រមទាំងមើល
ស្តាប់ចម្រៀងរបាំតន្ត្រី, ដែលជាសត្រូវ ដល់កុសលធម៌, និងវៀរចាក
ប្រដាប់តាក់តែងរាងកាយ, ដោយកម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប
និងគ្រឿងអលង្ការផ្សេង ។ ។

៨- ឧច្ចាសយនមហាសយនា វេមណីសិក្ខាបទំ
សមាធិយាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវសិក្ខាបទ, គឺវៀរចាកទីដេក
ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់, និងទីដេក ទីអង្គុយដ៏ធំនិងប្រសើរ ។

លោកអ្នកឲ្យ គប្បីនាំឲ្យធ្វើកាលបរិច្ឆេទថា

ឥមំ អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតំ ពុទ្ធបុព្វតំ ឧបោសថំ

ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ, សម្មទេវ អភិរត្តិតុំ សមាទិ-
យាមិ, ខ្ញុំព្រះករុណា សមាទាននូវឧបោសថ, ដ៏ប្រកបដោយអង្គប្រាំបី
ប្រការ ដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់បញ្ញត្តិទុកមកនេះ, ដើម្បីរក្សាឲ្យ
បរិសុទ្ធបរិបូណ៌ប្រពៃ, កំណត់អស់ថ្ងៃមួយ យប់មួយមានវេលានេះ
ជាដើម ។

លោកអ្នកឲ្យ ត្រូវឲ្យឱវាទថា

ឥមាទិ អដ្ឋ សិក្ខាបទាទិ, អន្លេកំ រត្តិទ្ធិរំ, ឧបោស-
ថសីលវសេន, តុម្កេហិ^(១) ឧបាសកឧបាសិកាក្ខតេហិ^(២)
សាធុកំ អខណ្ឌំ កត្វា អប្បមាទេន រត្តិតព្វាទិ,
លោក-អ្នកជាឧបាសកឧបាសិកាទាំងឡាយ គប្បីរក្សានូវសិក្ខាបទទាំង
ប្រាំបីនេះ, ឲ្យបានជាឧបោសថសីលដ៏បរិសុទ្ធប្រពៃ, ដោយសេចក្តីមិន
ប្រមាទអស់ថ្ងៃនិងយប់នេះ កុំឲ្យដាច់និងសៅហ្មងឡើយ ។ (អ្នកសមា-
ទានត្រូវទទួលថា) “អាម ភន្តេ, ព្រះករុណា” ។

លោកអ្នកឲ្យ គប្បីប្រាប់អានិសង្សថា

សីលេន សុតតី យន្តិ, ជនទាំងឡាយ បានសុគតិដោយ

១- បើឧបាសក ឬឧបាសិកាតែម្នាក់ ត្រូវថា តយា ។

២- បើឧបាសកតែម្នាក់ថា ឧបាសកក្ខតេន, បើច្រើននាក់ថា ឧបាសកក្ខតេហិ
បើឧបាសិកាតែម្នាក់ថា ឧបាសិកាក្ខតាយ, បើច្រើននាក់ថា ឧបាសិកាក្ខតាហិ ។

សារសីល, សីលេន កោគសម្បទា, ជនទាំងឡាយ បាន
 កោគសម្បទ ដោយសារសីល, សីលេន និព្វតិ យន្តិ, ជន
 ទាំងឡាយ បានព្រះនិព្វាន ដោយសារសីល, តស្មា សីលំ
 វិសោធយេ, ព្រោះហេតុនោះ គប្បីញ៉ាំងសីលឲ្យបរិសុទ្ធប្រពៃ ។
 (អ្នកសមាទានត្រូវទទួលថា) សាធុ, ប្រពៃហើយ ។ (បើលោកអ្នក
 ឲ្យសីលនឹងប្រាប់អានិសង្សសីល ដោយពាក្យបាលី សម្រាយ ឲ្យបាន
 ច្រើនលើសនេះទៅទៀត ក៏រឹតតែប្រពៃ) ។

លំដាប់ពីនេះ អ្នកសមាទានសីលត្រូវសូត្រ កាយេន...
 ទាំង ៣ ចប់, រួចហើយបើពុំមានកិច្ចអ្វីដែលត្រូវធ្វើបន្ទាប់ពីនោះទេ
 លោកអ្នកឲ្យសីល, គប្បីអនុមោទនា គឺសូត្រ យថា... កវតុ-
 សព្វ.., លុះចប់អនុមោទនាហើយ អ្នកសមាទាន ត្រូវសូត្របុគ្គិទាន-
 តាថាគឺ អាកាសដ្ឋា.., យន្តិញ្ចិ.., ឬនឹងសូត្របណិធាន-
 តាថាគឺ ឥមិណ.., ផងក៏បាន ។

វិធីអារាធនាបវិត្ត

អាចារ្យគប្បីសូត្រថា

វិបត្តិបដិពាហាយ, សព្វសម្បត្តិសិទ្ធិយា
 សព្វទុក្ខវិធាសាយ, បរិត្តំ ព្រូច មង្គលំ ។

វិបត្តិបដិពាហាយ, សព្វសម្បត្តិសិទ្ធិយា,
 សព្វកយវិធាសាយ, បរិត្តំ ព្រូច មង្គលំ ។
 វិបត្តិបដិពាហាយ, សព្វសម្បត្តិសិទ្ធិយា,
 សព្វហេតុវិធាសាយ, បរិត្តំ ព្រូច មង្គលំ ។

វិធីអារាធនាធម្មទេសនា

អាចារ្យភឿស្វជ្ឈថា

ព្រហ្មា ច លោកាធិបតី សហម្បតិ
 កតញ្ចលី អន្ធិវំ អាយាចថ
 សន្តិធំ សត្តាប្បវដក្ខជាតិកា,
 ទេសេតុ ធម្មំ អនុកម្មិមំ បដំ ។
 ឯវញ្ញំ លោកាភិមតេន ព្រហ្មណ,
 អដ្ឋេសិតោ សោ ភក្ខវា អនុត្តហេ,
 សត្តេសុ ការុញ្ញត្តមោក្ខមន្តតោ,
 វេលោកយី លោកមិមំ សុចក្កុណ ។
 អនក្ខិ វេនេយ្យជនេ អនប្បកេ,
 សន្តេវ លោកុត្តរពោធនារហេ,
 វិញ្ញាបយេ អប្បវដក្ខជាតិកេ,

អថេរ មជ្ឈេសនមាធិវាសយិ ។

អចារុតា តេ អមតស្ស ទ្វារា,

យេ សោតវន្តោ បមុញ្ចន្តុ សង្ខំ,

វិហឹសសញ្ញិ បតុលំ ន កាសី

ធម្មំ បណីតំ មនុជេសុ ព្រហ្មេ ។

តតោ មហាការុណិកោ មហេសី,

សម្ពុទ្ធកិច្ចំ កកវា អកាសិ,

សទ្ធម្មចក្កស្ស បវត្តនាទី,

បបេសិ សោ សាសនធម្មសេដ្ឋំ ។

នម្មេ នមំ មោចយិ កព្វសត្តេ,

សំសារទុក្ខា ពហុកេបិ តេន,

សទ្ធម្មទីបំ តិរិធម្មិ លោកេ,

ហិតាយ សម្មា វ បវត្តយិត្តាតិ ។

ចាតុទ្ទសី បណ្ណាសី, យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី,

កាលា ពុទ្ធន បញ្ញត្តា, សទ្ធម្មស្សវនស្សិមេ ។

បណ្ណាសី^(១)ខោ អយដ្ឋានិ, សម្បត្តា អភិលក្ខិតា,

១- បើថ្ងៃ ៨ កើត ៨ រោច ត្រូវថា អដ្ឋមី, បើថ្ងៃ ១៤ កើត ១៤ រោច ត្រូវថា ចាតុទ្ទសី, បើថ្ងៃ ១៥ កើត ១៥ រោច ត្រូវថា បណ្ណាសី ។

តេជាយំ បរិសា ធម្មំ, សោតុំ ឥធិ សមាគតា ។
 សាធុ អយ្យោ ភិក្ខុសង្ឃោ, កកោតុ ធម្មទេសនំ,
 អយញ្ច បរិសា សព្វា, អដ្ឋិកត្វា សុណាតុ តំ ។

វិធីវេរកត្តថ្វាយសង្ឃ

ឯវិធីវេរកត្តថ្វាយសង្ឃនេះ មុនដំបូងពុទ្ធបរិស័ទគប្បីសូត្រនមស្ការ
 (នមោ...) ព្រមគ្នា រួចហើយអាចារ្យគប្បីនាំសូត្រវេរ មួយឃ្លា
 ឈប់បង្អង់ម្តង ដើម្បីឲ្យបរិស័ទសូត្រតាមគ្រប់ ៗ ឃ្លា ដែលមានកណ្តក-
 សញ្ញា (,) និងខណ្ឌ (។) ជាគ្រឿងសម្គាល់ ដូចន័យខាងក្រោមនេះ ៖

អយំ នោ ភន្តេ, បិណ្ឌាចាតាភិហារោ, ធម្មិកោ
 ធម្មលទ្ធា, ធម្មេនេវ, ឧប្បាទិតោ, មាតាបិតុអាទិកេ,
 កុណារន្តេ, ឧទ្ធិស្ស, ឥមំ, (សង្ឃកត្តំ)^(១), សប្បវិវារំ,
 ឥធិ ពុទ្ធប្បមុខស្ស, សង្ឃស្ស ទេម, តេ ឥមំ, អត្តនោ
 សន្តកំ វិយ, មញ្ញមាណ, អនុមោទន្តុ, អនុមោ-
 ទិត្វា, យចិច្ឆិតសម្បត្តិហិ, សមិជ្ឈន្តុ, សព្វទុក្ខា,
 បមុញ្ចន្តុ, ឥមិនា និស្សន្នេន ។ ទុតិយម្បិ . . . ។
 តតិយម្បិ . . . ។

១- បើថ្វាយភក្ត្រអ្វី គប្បីចេញឈ្មោះភក្ត្រនោះ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន, វិអាហារបិណ្ឌបាត, នៃខ្ញុំព្រះករុណា
 ទាំងឡាយ, ដែលនាំមកចំពោះនេះ, ប្រកបដោយធម៌, បានមកដោយ
 ធម៌, បង្កើតឡើងដោយធម៌, ខ្ញុំព្រះករុណាទាំងឡាយ, សូមឧទ្ទិស
 ចំពោះ, ដល់លោកអ្នកដ៏មានគុណទាំងឡាយ, មានមាតាបិតាជាដើម,
 ហើយវេរថ្វាយ, នូវសង្ឃកត្ត^(១) ព្រមទាំងបរិវារនេះ, ដល់ព្រះសង្ឃ
 មានព្រះពុទ្ធរូបស្នងព្រះអង្គ, ជាប្រធានក្នុងទីនេះ, សូមលោកអ្នកដ៏មាន
 គុណទាំងឡាយនោះ, សម្គាល់នូវសង្ឃកត្ត^(២), ព្រមទាំងបរិវារនេះ, ថា
 ដូចជារបស់នៃលោក, ហើយអនុមោទនា លុះអនុមោទនារួចហើយ,
 សូមសម្រេច, ដោយសម្បត្តិទាំងឡាយ, តាមដែលប្រាថ្នាចុះ, សូមរួច
 ចាកទុក្ខទាំងពួង, ដោយផលានិសង្ស, ដែលហូរមកមិនដាច់នេះ
 ហោង ។

ចប់

១-២- បើវេរកត្តអ្វី គប្បីចេញឈ្មោះភត្តនោះតាមឈ្មោះភត្ត មានសង្ឃភត្ត, ឧទ្ទេស-
 ភត្ត, បច្ចិកភត្ត, និងសលាកភត្តជាដើម ដែលមានមកក្នុងបាលី ឬ អដ្ឋកថា ។

សៀវភៅវិធីថ្វាយបង្គំព្រះបាលី-ប្រែ ដែលបោះពុម្ពលើក ទី១ ទី២ ទី៣ ទី៤ ត្រូវកែ
 តម្រូវតាមសៀវភៅលើកទី ៥ នេះ ។

របៀបធ្វើមាយបូជា

ទី ១- ថ្ងៃពេញបូណ៌មី នៃខែ មាយ ពុទ្ធសាសនិកគួរបៀបចំគ្រឿងសក្ការៈ បូជាចំពោះគុណព្រះរតនត្រ័យនៅព្រះវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវធ្វើ អោយបានហើយជាស្រេចមុនពេលធ្វើ ។

ទី ២- មុននឹងធ្វើមាយបូជា ត្រូវពុទ្ធបរិស័ទកាន់គ្រឿងសក្ការៈ ដើរ ប្រទក្សិណបីជុំព្រះវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវធ្វើ “បើអាចធ្វើ បាន” ដើម្បីគោរពចំពោះបូជនីយវត្ថុ ដែលមាននៅទីនោះ ។

ទី ៣- ប្រទក្សិណរួចហើយ ត្រូវចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវ ធ្វើនោះ ហើយគោរពដោយកាយទ្វារ និងថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈ មានផ្កាភ្លឺ ទៀន ធូបជាដើម ។

ទី ៤- ព្រះថេរៈមួយអង្គ ឬអាចារ្យមួយនាក់ ធ្វើពិធីប្រកាសមាយបូជា ដោយពុទ្ធសាសនិកថាតាមផង បន្ទាប់មកព្រះថេរៈនាំព្រះសង្ឃ និងពុទ្ធបរិស័ទ សូត្រវិធីនមស្សការ ព្រះរតនត្រ័យសង្ខេប ឬ ពិស្តារតាមកាលវេលា ។ លុះនមស្សការរួចហើយ ត្រូវលោក អាចារ្យនាំឧបាសក ឧបាសិកា “អច្ចយោទោសថ្វាយខ្លួន” ចំពោះមុខព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធរូបជាប្រធាន ព្រះសង្ឃត្រូវទទួល ថា “សាធុ” ក្នុងពេលខមាទោស ថ្វាយខ្លួនចប់ ។ បន្ទាប់ មកអាចារ្យនាំសមាទាន ត្រៃសរណគមន៍ និងសីលតទៅ ។

ទី៥- លោកអាចារ្យអាចនាព្រះបរិត្ត រួចប្រកាសទេវតា ព្រះសង្ឃចម្រើន ព្រះបរិត្តសង្ខេប ឬពិស្តារតាមការគួរ ។

ពេលចម្រើនព្រះបរិត្តចប់ ព្រះថេរៈនាំព្រះសង្ឃ ឧបាសក ឧបាសិកាសូត្រ “នមោ ៨ បទ” និងមាយបូជា តាមរយៈនៃថ្ងៃនោះ ឬ ធម៌បទផ្សេងៗ ទៀតជាបន្តបន្ទាប់ ដោយបទសរភក្ត្រ ។

សូមបញ្ជាក់៖ កាលពីបុរាណ វិធីបុណ្យមាយបូជាគឺ ធ្វើពីព្រលប់រហូតដល់ភ្លឺ ដូចនេះគួរពុទ្ធមាមិកជន យើងគួរធ្វើ យ៉ាងតិចម៉ោង ១២ យប់ដែរ ។

ជាកិច្ចបញ្ចប់ព្រះសង្ឃជូនពរជ័យ និងឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យ ថ្វាយ ប្រគេនជូនដល់បុព្វបុរសខ្មែរយើង ។

.....
ដោយមានការអនុញ្ញាត អំពីសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ហួរ គ្រី
ព្រះធម្មត្រិយលោកាចារ្យ ពុត សុភ័ក្ត្រ បានដកស្រង់
និងសម្រួលខ្លះៗ ជាថ្មីឡើងវិញតាមច្បាប់ **សម្តេចព្រះសុភមង្គលសង្ឃរាជាធិបតី**
បញ្ញាសីលោ ម៉ាន ដែលបាននិពន្ធទុកមកងាយចាត់ពិធីបុណ្យ មាយបូជា
អោយសមតាមប្រពៃណីព្រះពុទ្ធសាសនាជាតិខ្មែរយើង ។

វិធីប្រកាសមាយបូជា

(នមោ ៣.បទ សូត្រព្រមគ្នា)

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះភគវន្តមុនី អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។
ថ្ងៃនេះ ជាតិចីពេញបូណ៌មី នៃខែមាយ មានព្រះច័ន្ទពេញរង់ត្រូវនឹង
ថ្ងៃ នៃសាវកសន្និបាតរបស់ព្រះសក្យមុនី អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធជាបរមគ្រូនៃយើង

សាវ័កសន្និបាតនោះ ប្រកបដោយអង្គ ៤ គឺ ថ្ងៃពេញបូណ៌មី ខែមាយ ព្រះចំនួន ចរចូលក្នុងមាយនក្ខត្តបុក្ស នេះជាអង្គទី ១ ព្រះភិក្ខុសង្ឃ មានចំនួន ១ ២៥០ ឥតមានអ្នកណានិមន្ត ឬណាត់ពេលវេលាគ្នាសោះឡើយ ក៏ស្រាប់តែមកប្រជុំគ្នា ក្នុងសំណាក់នៃព្រះបរមសាស្តា នាវត្តវេឡុវ៉ាន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្រុងរាជគ្រឹះ មគធ្រជ្ជនៅវេលាថ្ងៃល្ងាច នេះជាអង្គទី ២ ព្រះភិក្ខុសង្ឃ ទាំង ១.២៥០ អង្គ នោះ សុទ្ធតែជាឯហិកិក្ខុ ដូចគ្នាទាំងអស់ នេះជាអង្គទី ៣ ព្រះភិក្ខុសង្ឃ ទាំង ១.២៥០ អង្គនោះ សុទ្ធតែជាខីណាស្រពទាំងអស់ នេះជាអង្គទី ៤ ព្រះ សព្វញ្ញពុទ្ធ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែង នូវឱវាទប្បាតិមោក្ខក្នុងទីប្រជុំ នៃព្រះភិក្ខុសង្ឃ នោះ ។ ការប្រជុំសាវ័កបែបនេះ ហៅថា “ចតុរង្គសន្និបាត” គឺជាការ ប្រជុំប្រកបដោយអង្គទាំង ៤ ក្នុងពុទ្ធភាពនៃព្រះសក្យមុនី បរមគ្រូរបស់យើង ទ្រង់មានព្រះជន្ម បើគិតតាមឈ្មោះខែ នៅខ្វះ ៤ ខែ បើគិតតាមចំនួនថ្ងៃ នោះ ខ្វះតែ ៨៨ ថ្ងៃទៀត នឹងគ្រប់ ៨០ ឆ្នាំគត់ ព្រះអង្គទ្រង់កំណត់នូវព្រះជន្មាយុសង្ខារ ថា “ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គិតពីថ្ងៃនេះទៅនៅខ្វះតែ ៤ ខែទៀតទេ តថាគត នឹងរំលត់ខន្ធ ចូលកាន់បរិនិព្វាន” ។ ការកំណត់ជន្មាយុនេះនៅថ្ងៃ ១៥ កើត ខែមាយដែរ ។ តិចីនេះជាឧបលក្ខិតសម័យមួយដ៏ឧត្តម ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា គឺ ជាថ្ងៃសំរាប់ពុទ្ធមាមកជន ទាំងបព្វជិត ទាំងគ្រហស្ថ ប្រជុំគ្នាធ្វើសក្ការបូជា ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ព្រមទាំងព្រះធម៌ ជាបរមពុទ្ធាវាទ និងព្រះអរិយ- សង្ឃ ជាសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ ។

ឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា ជាពុទ្ធសាសនិកជន បានមកប្រជុំគ្នា បានរៀបគ្រឿងសក្ការបូជា មានទៀន ធូប និងផ្កាភ្លឺជាដើម ក្នុងទីនេះដែលមាន ព្រះពុទ្ធរូបស្នងព្រះអង្គ គង់ជាប្រធាន ហាក់ដូចជាព្រះបរមសាស្តាអង្គនោះ ទ្រង់ ស្តេចមកគង់ ក្នុងទីចំពោះមុខ នៃយើងទាំងអស់គ្នា យើងខ្ញុំសូមថ្វាយនូវគ្រឿង

សក្តារបូជាទាំងនេះ ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ព្រមទាំងព្រះធម៌ និង ព្រះអរិយសង្ឃ រតនត្រ័យទាំងបី ដោយសេចក្តីគោរព ។

បពិត្រព្រះសក្យមុនីបរមគ្រូ ព្រះអង្គជាបូជារហបុគ្គល របស់ទេវតា និង មនុស្សក្នុងលោកឥតមានបុគ្គលណាមួយ ត្រឹមស្មើនឹងព្រះអង្គឡើយ ទោះបីព្រះ អង្គចូលបរិនិព្វាន បាត់ព្រះរូបព្រះកាយអស់កាលយូរអង្វែងទៅហើយ ក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រតិស្ឋាន ព្រះវិសុទ្ធាវាទ គឺព្រះធម៌វិន័យដ៏បរិសុទ្ធវិសេស ទុកជា តំណាងព្រះអង្គ ទ្រង់ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ក៏នៅមានប្រាកដ ទាំងព្រះសារីរិកធាតុ និងព្រះពុទ្ធរូបស្នងព្រះអង្គ ក៏នៅមានប្រាកដដែរ សូមព្រះដ៏មានបុណ្យ ជា បរមសាស្តាទ្រង់ព្រះមេត្តាទទួលនូវគ្រឿងសក្តារបូជា របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ដែល រៀបចំថ្វាយក្នុងទីនេះ ដើម្បីជាផលានិសង្ស អោយយើងខ្ញុំព្រះអង្គ បានប្រកប ដោយឥដ្ឋមនុញ្ញផល វិបុលសុខ និងសេចក្តីចម្រើន ដ៏ធំទូលាយ អស់កាលជា អង្វែងទៅហោង ។

.....

ព្រះសង្ឃ ឬអាចារ្យ ប្រកាសមួយសង្កាត់ម្តង ៗ អោយព្រះសង្ឃ និង បរិស័ទថាតាមផង (ធ្វើក្នុងវត្ត) បើធ្វើក្រៅវត្តថាតាមតែពុទ្ធបរិស័ទបាន ហើយ ។

របៀបធ្វើវិសាខបូជា

ទី ១- ថ្ងៃពេញបូណ៌មី នៃខែវិសាខ ពុទ្ធសាសនិកគួររៀបចំគ្រឿងសក្តារៈ បូជាចំពោះគុណព្រះរតនត្រ័យនៅព្រះវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវធ្វើ អោយបានហើយជាស្រេចមុនពេលធ្វើ ។

ទី ២- មុននឹងធ្វើវិសាខបូជា ត្រូវពុទ្ធបរិស័ទកាន់គ្រឿងសក្ការៈ ដើរ
ប្រទក្សិណបីជុំព្រះវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវធ្វើ “បើអាចធ្វើ
បាន” ដើម្បីគោរពចំពោះបូជនីយវត្ថុដែលមាននៅទីនោះ ។

ទី ៣- ប្រទក្សិណរួចហើយ ត្រូវចូលទៅក្នុងវិហារ ឬកន្លែងដែលត្រូវធ្វើ
នោះ ហើយគោរពដោយកាយទ្វារ និងថ្វាយគ្រឿងសក្ការៈ មាន
ផ្កាភ្លឺទៀនធូបជាដើម ។

ទី ៤- ព្រះថេរៈមួយអង្គ ឬអាចារ្យមួយនាក់ ធ្វើពិធីប្រកាសវិសាខបូជា
ដោយពុទ្ធសាសនិក ថាតាមផង បន្ទាប់មកព្រះថេរៈ នាំព្រះសង្ឃ
និងពុទ្ធបរិស័ទ សូត្រវិធីនមស្សការព្រះរតនត្រ័យសង្ខេប ឬពិស្តារ
ទៅតាមកាលវេលា ។ លុះនមស្សការរួចហើយត្រូវលោកអាចារ្យ
នាំឧបាសកឧបាសិកា “អច្ចយោទោសថ្វាយខ្លួន” ចំពោះមុខ
ព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធរូបជាប្រធាន ព្រះសង្ឃត្រូវទទួលថា “សាធុ”
ក្នុងពេលខមាទោសថ្វាយខ្លួនចប់ ។ បន្ទាប់មកអាចារ្យ
នាំសមាទាន ត្រៃសរណគមន៍ និងសីលតទៅ ។

ទី ៥- លោកអាចារ្យអាណាធនាព្រះបរិត្ត រួចប្រកាសទៅថា ព្រះសង្ឃចម្រើន
ព្រះបរិត្តសង្ខេប ឬពិស្តារតាមការគួរ ។

ពេលចម្រើនព្រះបរិត្តចប់ ព្រះថេរៈ នាំព្រះសង្ឃ ឧបាសក
ឧបាសិកាសូត្រ “នមោ ៨ បទ” និងវិសាខបូជា តាមរយៈនៃថ្ងៃនោះៗ ឬ
ធម៌បទផ្សេងៗ ទៀតជាបន្តបន្ទាប់ ដោយបទសរភព្វ ។

បន្ទាប់មកទៀត លោកអាចារ្យ អាណាធនាព្រះធម្មកថិក សម្តែងធម៌

ទេសនាដែលត្រូវតាមរឿងវិសាខបូជា និងបឋមសម្តោធិកថា តាមការគួរដោយ
មានសូត្របទសរភក្ត្រ តាមកណ្តុនៃធម្មទេសនាផង ។

សូមបញ្ជាក់ថា៖ កាលពីបុរាណ វិធីបុណ្យវិសាខបូជាគឺ ធ្វើពីព្រលប់រហូតដល់
ភ្លឺ ដូចនេះគួរពុទ្ធមាមកជនយើងគួរធ្វើយ៉ាងតិចម៉ោង ១២ យប់ដែរ ។

ជាកិច្ចបញ្ចប់ ព្រះសង្ឃជូនពរជ័យ និងឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យ ថ្វាយ
ប្រគេន ជូនដល់បុព្វបុរសខ្មែរយើង ។

.....
ដោយមានការអនុញ្ញាត អំពីសម្តេចសង្ឃរាជ ប្ប ត្រិ
ព្រះធម្មត្រិយលោកាចារ្យ ពុត សុភ័ក្ត្រ បានដកស្រង់
និងសំរួលខ្លះៗ ជាថ្មីឡើងវិញតាមច្បាប់ សម្តេចព្រះសុក្កាសង្ឃរាជាធិបតី
បញ្ញាសីលោ ច័ន ដែលបាននិពន្ធទុកមកដោយស្រួលចាត់ពិធីបុណ្យវិសាខ-
បូជា អោយសមតាមប្រពៃណីព្រះពុទ្ធសាសនាជាតិខ្មែរយើង ។

.....
ក្រសួងសម្តេចព្រះសង្ឃរាជអនុញ្ញាតអោយធ្វើបែបនេះ ។

វិធីប្រកាសវិសាខបូជា

“ត្រូវព្រះសង្ឃ ឬឧបាសកម្នាក់ អានមួយសង្កាត់ម្តងៗ អោយព្រះ
សង្ឃ និងពុទ្ធបរិស័ទចាំតាមផង”

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
“នមោព្រមគ្នាបីដង”
“ក្រាបថ្វាយបង្គំម្តង”

ថ្ងៃនេះ ជាតិចីពេញបូណ៌មី នៃខែវិសាខ មានព្រះច័ន្ទពេញវង់ ត្រូវ
 នឹងថ្ងៃដែលព្រះសក្យមុនី សម្មាសម្ពុទ្ធ ជាបរមគ្រូ ទ្រង់ប្រសូត្រ ទ្រង់បានត្រាស់
 ជាព្រះសព្វញ្ញពុទ្ធ ប្រាកដឡើងក្នុងលោក និងថ្ងៃដែលរំលត់ខន្ធ ចូលកាន់បរិ-
 និព្វាន តិចីនេះ ជាឧបលក្ខិតសម័យមួយដ៏ឧត្តម ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា គឺជាថ្ងៃ
 សម្រាប់ពុទ្ធមាមកជន ទាំងបព្វជិត ទាំងគ្រហស្ថ ប្រជុំគ្នាធ្វើសក្ការបូជាចំពោះព្រះ
 សម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ព្រមទាំងព្រះធម៌ ជាបរមពុទ្ធាវាទ និងព្រះអរិយសង្ឃ
 ជាសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ ឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា ជាពុទ្ធសាសនិកជន បាន
 មកប្រជុំគ្នា បានរៀបចំគ្រឿងសក្ការបូជា មានទៀនធូប និងផ្កាជាដើមក្នុងទីនេះ
 ដែលមានព្រះពុទ្ធរូបស្នងព្រះអង្គគង់ជាប្រធាន ហាក់ដូចជា ព្រះបរមសាស្តាអង្គ
 នោះ ទ្រង់ស្តេចមកគង់ ក្នុងទីចំពោះមុខនៃយើងទាំងអស់គ្នា យើងខ្ញុំសូមថ្វាយ
 នូវគ្រឿងសក្ការបូជាទាំងនេះ ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ព្រមទាំងព្រះ
 ធម៌ និងព្រះអរិយសង្ឃ រកនត្រ័យទាំងបី ដោយសេចក្តីគោរព ។

បពិត្រព្រះសក្យមុនីបរមគ្រូ ព្រះអង្គជាបូជារហបុគ្គល របស់ទេវតា និង
 មនុស្សលោក ឥតមានបុគ្គលណាមួយ ត្រឹមស្មើនឹងព្រះអង្គឡើយ ទោះបីព្រះអង្គ
 ទ្រង់ចូលបរិនិព្វាន បាត់ព្រះរូបព្រះកាយ អស់កាលអង្វែងទៅហើយ ក៏ពិតមែន
 ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រតិស្ថាន ព្រះវិសុទ្ធាវាទ គឺព្រះធម៌វិន័យ ដ៏បរិសុទ្ធវិសេស ទុក
 ជាតំណាងព្រះអង្គ ទាំងព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ក៏នៅមានប្រាកដ ទាំងព្រះ
 បរមសារីរិកធាតុ និងព្រះពុទ្ធរូបស្នងព្រះអង្គ ក៏នៅមានប្រាកដដែរ សូមព្រះដ៏មាន
 បុណ្យ ជាបរមសាស្តា ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសទទួល នូវគ្រឿងសក្ការបូជា របស់
 យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំថ្វាយក្នុងទីនេះ ដើម្បីជាផលានិសង្ស អោយ
 យើងខ្ញុំព្រះអង្គ បានប្រកបដោយឥដ្ឋមនុញ្ញផល វិបុលសុខ និងសេចក្តីចម្រើន ដ៏

ទូលាយ អស់កាលជាអង្វែងទៅហោង ។

“ក្រាបថ្វាយបង្គំបីដង” ចប់វិធីប្រកាសវិសាខបូជា

នមោ ៨ បទ

នមោ អរហតោ សម្មា	សម្មុទ្ធស្ស មហេសីនោ
សូមថ្វាយបង្គំឆ្ពោះព្រះអរហន្ត	សម្មុទ្ធកតវន្តកាលស្វែងរកធម៌
គឺពោធិញ្ញាណប្រសើរបរ	បានត្រាស់ដឹងធម៌ដោយអរិយមគ្គ ។

នមោ ឧត្តមធម្មស្ស	ស្វាគ្វាតស្សេវ តេនិទ ។
សូមថ្វាយបង្គំព្រះធម៌ឧត្តម	ដែលព្រះបរមសម្មុទ្ធសម្តែង
ដោយប្រពៃពិតប្រាកដជាក់ស្តែង	ព្រះធម៌នោះឯងទុកក្នុងសាសនា ។

នមោ មហាសង្ឃស្សាមិ	វិសុទ្ធសីលទិដ្ឋិនោ
សូមថ្វាយបង្គំព្រះសង្ឃប្រសើរ	ដែលលោកបានធ្វើទិដ្ឋិនិងសីល
អោយបានបរិសុទ្ធផុតចាកមន្ទិល	គឺទិដ្ឋិសីលលោកស្អាតអស់ហើយ ។

នមោ ឱមាត្យារទ្ធស្ស	រតនត្ថយស្ស សាធុកំ ។
សូមថ្វាយបង្គំប្រជុំត្រ័យរត្ន	ប្រារព្ធដោយបទមានបីប្រការ
ព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ព្រះសង្ឃឈ្នះមារ	ប្រសើរអស្ចារ្យលឿងថ្លែងពុំបាន ។

នមោ ឱមកាតីតស្ស	តស្ស វត្ថុត្ថយស្សមិ
សូមថ្វាយបង្គំភ្នំវត្ថុបី	ពិសេសពិសិប្រសើរឡើងថ្កាន
ព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ព្រះសង្ឃសព្វឋាន	ថយបួកល្យាណដោយគុណគួរគាប់។

នមោ ការប្បភាវេន វិកច្ឆន្ត ឧបទ្ទវា ។
 សូមថ្វាយបង្គំត្រ័យរត្នសោភា ឧបទ្រពនានាចូរវិនាសបាត់
 ដោយអានុភាពបុណ្យជួយកម្ចាត់ ធ្វើក្តីវិបត្តិអោយស្ងប់ស្ងួនទៅ ។

នមោ ការាណុភាវេន សុវត្ថិ ហោតុ សព្វទា
 សូមថ្វាយបង្គំត្រ័យរត្នទាំងបី សូមសុខសួស្តីកើតសព្វវេលា
 ដោយអានុភាពធ្វើការវន្តា គោរពបូជាឆ្ពោះព្រះត្រ័យរត្ន ។

នមោ ការស្ស តេជេន វិជិម្ពិ ហោមិ តេជវា ។
 សូមថ្វាយបង្គំត្រ័យរត្នសោភា តេជះចេស្តាចូរមានដល់ខ្ញុំ
 ក្នុងពិធីធ្វើកិច្ចថ្វាយបង្គំ តេជះបុណ្យធំសូមកើតមានឡើង ។

វិធីសូត្រវិសាខបូជា ថ្ងៃពេញបូណ៌មី

វិសាខបុណ្ណមាយំ យោ ជាតោ អន្តិមជាតិយា
 បត្តោ ច អភិសម្ពោធិ អថោបិ បរិនិព្វតោ ។
 លោកេ អនុត្តរោ សត្តា ឧយាញ្ញាលានវាសយោ
 នាយកោ មោក្ខមក្កស្មី តិវិធក្ខបទេសកោ ។
 មហាការុណីកំ នាមំ មយន្តំ សរណំ កតា
 អាមិសេហិ ច បូជេន្តា ធម្មេ ច បដិបត្តិយា ។
 ឥមន្ទានិ សុនក្ខត្តំ អភិមជ្ឈលសម្មតំ ។

វិធីសូត្រមាយបូជា

ថ្ងៃពេញបូណ៌មី

មាយនក្ខត្តយុត្តាយ	បុណ្ណាយ បុណ្ណមាយំ យោ
អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា	ភក្កវា កោតម្បយោ ។
សុទ្ធានន្តនយោ ញាណោ	សត្តា លោកេ អនុត្តរោ
វិហារន្តោ រាជគហោ	មគទានំ តិរិព្វជេ ។
វិហារេ វេជ្ជវនេវ	កលន្ទកនិវាបិយេ
សង្ឃស្ស សន្និចាតម្ហិ	ឧត្តមេ ចតុវង្គិកេ ។
អន្សតេលសេហិ ភិក្ខុ	សតេហិ បរិវារិតោ
តីហិ កាថាហិ សំទិប្ប	សព្វំ ពុទ្ធានសាសនំ ។
សមោសារេហិ ឱវាទំ	ចាដិមោក្ខំ អនុត្តរំ
តមេវម្ពតសម្ពុទ្ធី	សទីណាសវសាវកំ ។
ចិរកាលមតីតម្បិ	បសាទេន អនុស្សរំ
អយម្បិ បរិសា សព្វា	បសន្នា ធម្មតាមិនី ។
សម្បត្តា តាទិសំ កាលំ	សុនក្ខត្តំ សុមង្គលំ
ទីបជ្ជចាទិសក្ការេ	អភិសន្នេ យថាពលំ ។
តេហិ បូជេតវេហដ្ឋ	តុដ្ឋា ឥន សមាគតា
អភិវន្តតិ បូជេតិ	ភក្កវន្តំ សសាវកំ ។
កាលេន សម្មទីក្ខតំ	អតីតាវម្មណាត្តនា
ឱសារេន្តំ ចាដិមោក្ខំ	វិសុទ្ធត្ថមុចោសថេ ។

ឥតោ ជេន សុបុញ្ញេន សោត្តិ ហោតុ សទាបិ នោ
សាសនំ សត្ត អម្ពាភំ ចិរំ ទិប្បតុ តាទិនោតិ ។

មាយនក្ខត្តំ និដ្ឋិតំ

ប្រែឃ្លាជ ៧ ពាក្យ

ព្រះមានព្រះភាគអង្គឯណា	ទ្រង់ព្រះនាមថាព្រះគោតម
កម្ចាត់កិលេសទាំងតូចធំ	មិនអោយរូបរុំសន្តាននៅ
ទ្រង់ត្រាស់ដឹងឯងដោយប្រពៃ	ឥតគ្រូដទៃប្រៀនប្រដៅ
ទ្រង់មានចរិយាឥតហួងសៅ	ករុណាឆ្ពោះទៅសត្វគ្រប់គ្នា
និងបញ្ញាគុណចាក់ឆ្លុះឆ្លាយ	ជ្រៅឆ្ងាយទូលាយអនត្តា
ព្រះអង្គជាគ្រូក្នុងលោកា	ឥតមានគ្រូណាប្រៀបធៀបបាន
ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តវេទ្យុវ័ន	ជាទីកលន្ទនិវាស្ថាន
ជិតក្រុងរាជគ្រឹះដែនបូរាណ	ដែលប្រាកដមានក្នុងមគធា
ភិក្ខុអរហន្តដ៏ពណ្តារាយ	ពាន់ពីររយប្លាយហាសិបណា
ចូលទៅគង់គាល់នៅត្រៀបត្រា	កបដោយនាថាដ៏ឧត្តម
ហើយទើបព្រះអង្គទ្រង់សន្និបាត	សម្តែងឱវាទបាតិមោក្ខសម
ចំពោះភិក្ខុសង្ឃដ៏ឧត្តម	ដែលមកជួបជុំនៅពេលនោះ
ជាសាសនានៃព្រះពុទ្ធម្ចាស់	គ្រប់អង្គតែងត្រាស់ឥតមានមោះ
យ៉ាងខ្លីសង្ខេបល្មមពិរោះ	ដោយគាថានោះតែបីបទ

ក្នុងថ្ងៃពេញបូណ៌មីមាយា	កបនក្ខត្តាល្អប្រាកដ
ហើយប្រជុំភិក្ខុកំណត់	ទ្រង់សម្តែងបទវិនយា
ជាច្បាប់សម្រាប់ភិក្ខុខ្ចី	ពោលគឺបាលីបាតិមោក្ខា
មានអត្ថបរិសុទ្ធដ៏ថ្លៃថ្លា	សូត្រថ្ងៃឧបោសថាតាមវេណី
មួយទៀតកាលអង្គព្រះសុគត	សម្រេចតវិយាបចក្រុងវេសាលី
មានភិក្ខុចោមរោមជាប្រក្រតី	ទ្រង់ប្រាប់សេចក្តីអោយដឹងដាន ។
ថានៅតែបីខែទៀតទេ	ទ្រង់នឹងបែរចូលនិព្វាន
បរិស័ទទាំងពួងយើងខ្ញុំមាន	ក្តីប្រាថ្នាបានទាន់ធម៌គ្រប់
យើងខ្ញុំសូមលើកព្រះសម្ពុទ្ធ	និងសង្ឃជាបុត្រខីណាស្រព
និព្វានកន្លងយូរថ្ងៃយប់	នឹកមិនមានឈប់ដោយជ្រះថ្លា
យើងខ្ញុំបានដល់នក្ខត្តបុក្ស	មង្គលអឺកៈធីកតំណាស់សា
បាននាំគ្នាធ្វើសក្ការ	ទៀនជូបជាអាទិ៍តាមប្រឹងប្រែង ។
យើងខ្ញុំមានចិត្តត្រេករីករាយ	ជួបជុំខ្វល់ខ្វាយទីនេះឯង
ដើម្បីសក្ការៈតាក់តែង	បូជាភោតក្រែងដោយផ្ចិតផ្ចង់
សូមថ្វាយបង្គំសូមបូជា	ឆ្ពោះព្រះភគវាសាវកសង្ឃ
តាមកាលឆ្ពោះកក្រែងនៃព្រះអង្គ	និព្វានយូរលង់នោះហើយក្តី
កាលដែលសម្តែងព្រះបាតិមោក្ខ	ខែមាយមានជោគបុណ្ណមី
ព្រះចន្ទចាំងចែងរឿងរង្សី	ឧបោសថពិសិបរិសុទ្ធា

ដោយបុណ្យបូជាតាមសទ្ធា សួស្តីសោភាមានគ្រប់គ្រា
 សាសនាសាស្តាយើងរាល់គ្នា ថ្កុំថ្កើងចិរិយអរអង្វែង ។
 (បុរាណភាសិត ចប់)

ពាក្យសូត្រថ្វាយសក្ការៈក្នុង
 ថ្ងៃវិសាខបូជា

យមម្ត ខោ មយំ ភក្កវន្តំ សរណំ ភតា យោ នោ ភក្កវា
 សត្តា យស្ស ច មយំ ភក្កវតោ ធម្មំ រោចេម ។ អហោសិ
 ខោ សោ ភក្កវា មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ អរិយកេសុ មនុស្សេសុ
 ឧប្បន្នោ ខត្តិយោ ជាតិយា កោតមោ កោតេន សក្យបុត្តោ
 សក្យកុលា បព្វជិតោ សទេវកេ លោកេ សមារកេ
 សព្វហុកេ សស្សមណព្រហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ
 អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិំ អភិសម្ពុទ្ធា និស្សំសយំ ខោ សោ ភក្កវា
 អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុតតោ លោកវិទូ
 អនុត្តរោ បុរិសធម្មសារថិ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា
 ភក្កវា ។ ស្វាគ្គាតោ ខោ បន តេន ភក្កវតា ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ
 អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ
 វិញ្ញហិ ។ សុបដិបន្នោ ខោ បនស្ស ភក្កវតោ សាវកសង្ឃោ
 ឧបដិបន្នោ ញាយបដិបន្នោ សាមីចិបដិបន្នោ យទិទំ ចត្តារិ
 បុរិសយុកានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ។

ចប់

អយំ	ខោ	បន	ដូចោ	}	តំ	ភក្កវន្តំ
			បដិមា			

	កតោ	}	យារនេវ	ទស្សនេន
ឧទ្ទិស្ស	កតា			

តំ ភក្កវន្តំ អនុស្សវិត្វា បសាទសង្ខេបបដិសាកាយ មយំ ខោ
 ឯតវហិ ឥមំ វិសាខបុណ្ណមីកាលំ តស្ស ភក្កតោ ជាតិ-
 សម្ពោធិនិព្វានកាលសម្មតំ បត្វា ឥមំ ហនំ សម្បត្តា ឥមេ
 ទណ្ឌទីបជ្ជបបុច្ឆាទិសក្ការេ កហេត្វា អត្តនោ កាយំ សក្ការូបធានំ
 កវិត្វា តស្ស ភក្កតោ យថាកច្ចេ គុណោ

		ដូបំ	}	តិក្ខុត្ថំ	បទក្ខិណំ
អនុស្សវន្តា	ឥមំ	បដិមំ			

កវិស្សាម យថា កហិតេហិ សក្ការេហិ បូជំ កុរុមាណ
 សាធុ នោ ភន្តេ ភក្កវា សុចរិបរិទិត្តតោបិ ញាតព្វេហិ គុណោហិ
 អតីតារម្មណតាយ បញ្ញាយមាណោ ឥមេ អម្ពេហិ កហិតេ សក្ការេ
 បដិក្កណាតុ អម្ពាតំ ជីយត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។

សេចក្តីប្រែ

យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ដល់ហើយនូវព្រះដ៏មាន ព្រះភាគឯណា ជាទីពឹង
 ទីរលឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគឯណាជាគ្រូនៃយើងខ្ញុំទាំងឡាយ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
 គាប់ចិត្តធម៌របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឯណា ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ព្រះអង្គ
 កើតហើយក្នុងមនុស្សពួកអរិយកៈ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ព្រះអង្គជាក្សត្រិយ៍ដោយជាតិ
 ជាវង្សខ្ពស់ដោយគោត្រ ជាសក្យបុត្រ ស្តេចចេញចាកសក្យត្រកូល ទ្រង់បួស
 ហើយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងឯងក្រៃពេកហើយនូវសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ មិនមានសេចក្តី
 ត្រាស់ដឹងដទៃប្រសើរជាងឡើយ មិនមានសេចក្តីសង្ស័យឡើយ ។ រឺព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកកិលេស ត្រាស់ដឹងឯងប្រពៃហើយ ដល់ព្រម
 ដោយវិជ្ជា បញ្ញាត្រាស់ដឹងច្បាស់ និងចរណៈផ្លូវបដិបត្តិត្រៀងដំណើរដល់នូវវិជ្ជា
 នោះបរិបូណ៌ ស្តេចយាងទៅប្រពៃហើយ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវលោកប្រាកដហើយ
 ជាសារថីទូន្មាននូវបុរសដ៏គួរទូន្មានមិនមានអ្នកឯណាលើសបានឡើយ ជាគ្រូនៃ
 ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់បំពេញពុទ្ធកិច្ចពេញបរិបូណ៌ហើយ ។

ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ទ្រង់សម្តែងទុកប្រពៃហើយ ជា
 ធម៌ដែលអ្នកបដិបត្តិអាចឃើញឯង ជាធម៌អោយផលមិនមានកំណត់កាលវេលា
 ជាធម៌មានអាការបីដូចជានឹងហៅអ្នកដទៃមកមើលផងបាន ជាធម៌គួរបង្កោនមក
 ទុកដាក់ក្នុងចិត្តបាន ជាធម៌ដែលវិញ្ញូជនគប្បីដឹងចំពោះខ្លួនបាន ។

ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ លោកបដិបត្តិល្អហើយ
 បដិបត្តិត្រង់ហើយ បដិបត្តិដើម្បីចេញចាកវដ្តទុក្ខហើយ បដិបត្តិសមគួរនឹងព្រះ
 និព្វានហើយ ព្រះសង្ឃសាវ័កនោះមាន ៤ គូ បើរាប់រៀងបុរសបុគ្គលបាន ៨

រីឯព្រះ

}	សូប បដិមា
---	--------------

 នេះអ្នកប្រាជ្ញបានសាងឡើងឧទ្ទិសចំពោះព្រះដ៏មាន

ព្រះភាគនោះ ដើម្បីជាទីរលឹកនូវព្រះដ៏មានព្រះភាគអោយកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា និង
 សេចក្តីសង្វេគក៏ឥឡូវនេះយើងខ្ញុំទាំងឡាយ មកដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែវិសាខ
 ដែលសន្មតថាជាថ្ងៃប្រសូត ថ្ងៃត្រាស់ដឹង និងថ្ងៃបរិនិព្វាននៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 នោះ ទើបព្រមគ្នាកាន់យកនូវគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយ មានប្រទីបទៀនធូបនិងផ្កា
 ឈើជាដើម ហើយធ្វើនូវកាយនៃខ្លួនអោយបីដូចជាគ្រឿងរងសក្ការៈ រលឹកនូវ
 ព្រះគុណដែលប្រាកដសល់នៅទាំងឡាយ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ នឹងធ្វើ

ប្រទក្សិណនូវព្រះ

}	សូប បដិមា
---	--------------

 នេះអស់វារៈ ៣ ជុំ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏

ចម្រើនអើយពិតមែនជាព្រះអង្គបរិនិព្វានកន្លងទៅយូរអង្វែងហើយ ប្រាកដសល់នៅតែ
 ព្រះគុណទាំងឡាយ ដែលនឹងគប្បីដឹងដោយអតីតារម្មណ៍ សូមព្រះអង្គ
 ទ្រង់ទទួលយកនូវគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយនេះ ដែលយើងខ្ញុំទាំងឡាយកាន់យក
 ហើយ ដើម្បីអោយសម្រេចប្រយោជន៍ និងសេចក្តីសុខ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ
 អស់កាលវែងឆ្ងាយទៅហោង ។

ចប់

ពាក្យសូត្រថ្វាយសក្ការៈក្នុងថ្ងៃមាឃបូជា

អង្គាយំ មាឃបុណ្ណមី សម្បត្តា មាឃនក្ខត្តេន
 បុណ្ណចន្ទោ យុត្តោ យត្ថ តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា
 ចាតុវុត្តិកោ សាវកសន្និចាតេ ឱវាទចាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិ តទា ហិ
 អឌ្ឍតេជ្ឈសានិ ភិក្ខុសតានិ សព្វេសំយេវ វិណាសវានំ សព្វេ
 តេ ឯហិភិក្ខុកា សព្វេហិ តេ អនាមន្តិការ ភកវតោ សន្តិកំ
 អាគតា វេជ្ជរណេ កលន្ទកនិវាបេ មាឃបុណ្ណមិយំ
 វឌ្ឍមានកម្មាយាយ តស្មិញ្ចិ សន្និចាតេ ភកវា វិសុទ្ធិចោសថំ
 អកាសិ ។ អយំ អម្ចាតំ ភកវតោ ឯកោយេវ
 សាវកសន្និចាតោ អហោសិ ចាតុវុត្តិកោ ។ មយជ្ជានិ ឥមំ
 មាឃបុណ្ណមីនក្ខត្តសមយំ តក្កាលសទិសំ សម្បត្តា ចិបរិធិពុតម្បិ
 តំ ភកវន្តំ អនុស្សរមាណា ឥមស្មី តស្ស ភកវតោ សក្ខី
 ភូតេ ចេតិយេ ឥមេហិ ធិបជ្ជបបុច្ឆានិសក្ការេហិ តំ ភកវន្តំ
 តានិ ច អឌ្ឍតេជ្ឈសានិ ភិក្ខុសតានិ អភិបូជយាម សាធុ
 នោ ភន្តេ ភកវា សសាវកសង្ឃោ សុចិបរិធិពុតោបិ
 តុលោហិ ធរមាណោ ឥមេ សក្ការេ បដិក្កណ្ឌតុ អម្ចាតំ
 ធិយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។

សេចក្តីប្រែ

រីឯថ្ងៃនេះជាតិថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែមាឃ មកដល់ព្រមក្នុងថ្ងៃនេះហើយ
 ព្រះចន្ទពេញរង់ប្រកបហើយដោយមាឃឫក្ស ក្នុងតិថីថ្ងៃដូច្នេះព្រះតថាគតអរហំ

សម្មាសម្ពុទ្ធ បានទ្រង់សម្តែងហើយនូវឱវាទបាតិមោក្ខ ក្នុងទីប្រជុំនៃព្រះសង្ឃសាវ័កព្រមដោយអង្គ ៤ ប្រការក្នុងកាលគ្រានោះភិក្ខុ ១.២៥០ អង្គជាព្រះខីណាស្រពទាំងអស់ ឧបសម្ព័ន្ធហើយដោយឯហិភិក្ខុឧបសម្ព័ន្ធទា ព្រះខីណាស្រពទាំងឡាយនោះមិនមានអ្នកឯណានិមន្តមក លោកមកកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឯវត្តវេឡូវនកលន្ទកនិវាបស្ថាន ដោយខ្លួនឯងទាំងអស់ ក្នុងវេលារសៀលថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែមាយ សម្តេចព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទ្រង់ធ្វើហើយនូវវិសុទ្ធខុបោសថ គឺទ្រង់សម្តែងឱវាទបាតិមោក្ខ ក្នុងទីប្រជុំព្រះសង្ឃសាវ័កនោះ ។ ការប្រជុំព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ប្រកបដោយអង្គ ៤ នេះ បានមានហើយតែម្តងប៉ុណ្ណោះក៏ឥឡូវនេះ បណ្តាពួកយើងរាល់គ្នាមកដល់នក្ខត្តសម័យថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែមាយនេះ ប្រាកដបីដូចជាថ្ងៃចតុរង្គសន្និបាតហើយ មករលឹកដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែនជាព្រះអង្គបរិនិព្វានទៅយូរអង្វែងហើយ សូមគោរពបូជាដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ និងព្រះភិក្ខុសង្ឃអង្គព្រះខីណាស្រព ១.២៥០ អង្គនោះ ដោយគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយមានប្រទីបទៀនធូប និង ផ្កាឈើជាដើមនេះឮដ៏ចេតិយ គឺព្រះស្លូបនិងព្រះពុទ្ធរូបនេះ ដែលជាគ្រឿងតំណាងនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះអង្គព្រមទាំងព្រះសង្ឃសាវ័កសូម្បីបរិនិព្វានទៅយូរអង្វែងហើយក្តី ទ្រង់សល់នៅតែព្រះគុណទាំងឡាយ សូមទ្រង់អនុគ្រោះទទួលយកនូវគ្រឿងសក្ការៈរបស់យើងខ្ញុំទាំងឡាយនេះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ និងសេចក្តីសុខដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយ អស់កាលវែងឆ្ងាយទៅហោង ។

ចប់

តតោ សង្ហារំ អភិវាទនំ ការិម្ហា (សាធុ)

នេត្តិបទ្បិក្ខណៈកាថា

(យំ^(១) កិញ្ចារម្មណំ កត្វា ទដ្ឋា ទានមមច្ឆរី) បុគ្គលមិនមាន
 សេចក្តីកំណាញ់ គួរធ្វើនូវហេតុណាមួយអោយជាអារម្មណ៍ហើយ គប្បីអោយនូវ
 ទាន (បុព្វេ បេតេវ អារម្ម អថ វា វត្ថុនេត្តិ) គឺប្រារព្ធ
 នូវបុព្វបុរសទាំងឡាយដែលលះលោកនេះទៅហើយ ឬវត្ថុទេវតាទាំងឡាយ
 (ចត្តារោ វ មហារាជា លោកបាលា យសស្សីនោ) នូវស្តេចធំទាំងបួន
 ដែលរក្សាលោក អ្នកមានយស (កុវេរញ្ច ធនដ្ឋញ្ច វិរូបក្ខុ
 វិរុដ្ឋក្ខំ) គឺព្រះបាទ កុវេរៈ ១ ធនដ្ឋ ១ វិរូបក្ខុ ១ វិរុដ្ឋក្ខៈ ១
 (តេចេវ បូជិតា ហោត្តិ ទាយកា ច អធិប្បលា)
 ជនទាំងឡាយនេះ ឈ្មោះថាជាបុគ្គល គឺទាយកនោះបានបូជាហើយ ឯទាយក
 មិនមែនជាមិនមានផលឡើយ ។

(ហិរិឱត្តប្បសម្បជ្ជា សុក្កិធម្មសមាហិតា សន្តោ សប្ប-
 វិសា លោកេ នេត្តិម្នាតិ វុច្ចេ) សប្បុរសទាំងឡាយអ្នកមានចិត្តស្ងប់
 រម្ងាប់ បរិបូណ៌ដោយ ហិរិ និង ឱត្តប្បៈ ជាអ្នកមានចិត្តតម្កល់នៅក្នុងធម៌ស
 លោកពោលថា នេត្តិម្នាតិ ក្នុងលោក ។

១- នេះតាមឧបោសថកថា ។ បើតាមឧទ្ធចកនិកាយ បេតវត្ថុថា
 យំកិញ្ចារម្មណំ កត្វា ។ល។ ហានសោ ឧបកប្បតិ ។
 មើលអនុមោទនាវិធី
 - ចម្លងចាកឧបាសកវណ្ណនា

សរសើរព្រះរតនត្រៃសង្ខេប^(១)

សាធុ ពុទ្ធស្ស សុពោធិតា	សេចក្តីត្រាស់ដឹងនៃព្រះពុទ្ធប្រពៃហើយ
អោយសម្រេចប្រយោជន៍	ដល់សត្វទាំងឡាយ
សាធុ ធម្មស្ស សុធម្មតា	សេចក្តីទ្រទ្រង់នៃព្រះធម៌ប្រពៃហើយ
អោយសម្រេចប្រយោជន៍	ដល់សត្វទាំងឡាយ
សាធុ សង្ឃស្ស សុបដិបត្តិ	សេចក្តីបដិបត្តិនៃព្រះសង្ឃប្រពៃហើយ
អោយសម្រេចប្រយោជន៍	ដល់សត្វទាំងឡាយ
អរហោ ពុទ្ធា	ព្រះពុទ្ធព្រះអង្គមានព្រះគុណជាអស្ចារ្យ
	គួរជ្រះថ្លាមែនហើយ
អរហោ ធម្មោ	ព្រះធម៌មានគុណជាអស្ចារ្យ
	គួរជ្រះថ្លាមែនហើយ
អរហោ សង្ឃោ	ព្រះសង្ឃមានគុណជាអស្ចារ្យ
	គួរជ្រះថ្លាមែនហើយ ។

(១). ស្រង់យកបាលី ព្រមទាំងសេចក្តីប្រព័ន្ធច្បាប់ ពុទ្ធាមកកវីដី ។

ព្រះរាជប្រវត្តិនៃសម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី

បញ្ញាសីលោ ប៉ាន

លំដាប់នេះ នឹងពណ៌នាគុណសម្បត្តិ នៃព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជា-
ធិបតី ព្រះនាម បញ្ញាសីលោ ប៉ាន ដែលទ្រង់បានទទួលច្បាប់រឿងនេះ មកប្រែ
រៀបរៀងជាខេមរភាសា ហើយផ្សាយវិន័យវង្សធម្មយុត្ត អោយឡើងរុងរឿងក្នុង
កម្ពុជារដ្ឋតទៅ ។

សម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតីអង្គនេះ ទ្រង់សម្ភពនៅថ្ងៃ
ព្រហស្បតិ៍ ១ រោច ខែ កត្តិក ឆ្នាំ ច អដ្ឋស័ក ច.ស. ១១៨៨ ព.ស. ២៣៦៩
វេលាទៀបព្រឹក ជាមហាបុគ្គលលទិសេស ស្រុកកំណើតនៅឃុំ ព្រែកព្រះស្តេច
ខេត្តបាត់ដំបង ឯស្រុកកំណើតមាតាបិតាលោក នៅភូមិស្នោង ស្រុកស្នោង ខេត្ត
កំពង់ធំ ឃ្លាតទៅនៅបាត់ដំបងដោយចលាចលតេជោទែន ។

លុះព្រះជន្ម ១២ ឆ្នាំ បានទ្រង់បព្វជ្ជាជាសាមណេរ នៅវត្តពោធិ
ឃុំសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង បានមួយវស្សា ក៏មានសតិសីក្ខាសសេចក្តីខ្លៅល្ងង់
ហើយក៏ចូលទៅក្រុងទេព សំណាក់នៅវត្តសៈកេត សង្វាតរៀនព្រះត្រៃបិដក
តាំងពីព្រះជន្ម ១៣ លុះដល់ព្រះជន្ម ២១ ហើយបានបួសតាមលទ្ធិមហានិកាយ
បានបួនវស្សា បានទ្រង់ព្រះបរិយត្តិ និងព្រះកម្មដ្ឋាន ក៏បានចេះចប់ចំណេះអាចារ្យ
បានរៀនខាងផ្លូវសូត្របទក៏ប្រាកដតាមបែបមហានិកាយគ្រប់យ៉ាង លុះឃើញ
អាចារ្យវិបត្តិ នៃសង្ឃក្នុងវត្តសៈកេតនោះ មិនជាទីនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ក៏ស្តុត
ព្រះទ័យភ័យខ្លាចចតុរាបាយ ទើបប្រឹក្សានិងក្រុមម៉ឺនកូរឱន ជាឧបដ្ឋាក គេក៏

យល់ព្រម ហើយបាននាំទៅថ្វាយសម្តេចព្រះចមក្លាវ សម្តេចព្រះចមក្លាវអោយ
ទៅសិក្សាសិក្ខាវិន័យក្នុងសំណាក់ចៅយុន ព្រះញាណរក្ខិត ចៅវត្តបរមនិវាស ក៏
បានឃើញច្បាស់ថា វិន័យវង្សធម្មយុត្តិកៈនេះបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវធម្មវិន័យពិត
មែន ។

លុះថ្ងៃ ១ រោច ខែ អាសាធ ឆ្នាំរកា ឯកស័ក ព.ស. ២៣៩២ ក៏
បានចូលបព្វជ្ជា ឧបសម្ព័ន្ធក្នុងសំណាក់ នៃសម្តេចព្រះចមក្លាវ សម្តេចព្រះ
ចមក្លាវជាព្រះឧបជ្ឈាយ៍ ចៅយុនព្រះញាណរក្ខិតសុត និងព្រះអមរាភិរក្ខិត
កើត ជាឧបសម្ព័ន្ធទាចារ្យ បានញុកញុកតុក្កកម្មត្រឹមត្រូវតាមអក្ខរាវិរាជធម្ម-
យុត្តិកៈ បាននាមក្នុងសាសនាថា បញ្ញាសីលោ ហើយចេញទៅគង់វត្តបរមនិ-
វាសវិញ បានសុំនិស្ស័យក្នុងសំណាក់ចៅយុនព្រះញាណរក្ខិត ជាអាចារ្យ
សិក្សាសិក្ខាវិន័យសេចក្តីប្រតិបត្តិ ចេះចាំតាមបែបបទស្នាត់ប្រាកដហើយ ទ្រង់ព្រះ
មហាវិរិយៈ ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ផ្លូវប្រតិបត្តិមិនអោយល្អៀង អំពីព្រះវិន័យទាំង ៥
គម្ពីរ និងព្រះសូត្រ ៥ គម្ពីរ ព្រះអភិធម្ម ៧ គម្ពីរ ញាំញីលទ្ធិខុសចេញអស់ ជាទី
ញ៉ាំងព្រហ្មចរិយធម៌ អោយល្អបរិសុទ្ធឡើង លុះចេញព្រះវស្សា បានចូលទៅប្រែ
ប្រយោគ ក្នុងវត្តព្រះកែវហ្លួង ក្នុងក្រុងទេពបាន ៤ ប្រយោគ បានឡើងសមណ-
ស័ក្តិជាមហា ទ្រង់គ្រឿង មានបៀវត្សរ៍ ៤៨ បាទ ក្នុងមួយឆ្នាំ ។

លុះ ព.ស. ២៣៩៧ ឆ្នាំ ខាល ឆស័ក មានព្រះសុភអក្សរព្រះបាទ
សម្តេចព្រះហរិរក្សរាមាឥស្សរាធិបតី ព្រះចៅប្រទេសកម្ពុជា អោយទៅសុំវិន័យ
វង្សធម្មយុត្តិកៈ មកប្រដៅបរិស័ទក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ ទើបសម្តេចព្រះចមក្លាវ ថ្វាយ
គម្ពីរ ៨០ គម្ពីរ ហើយអារាធនាអោយចៅយុន ព្រះអមរាភិរក្ខិត ជូនព្រះ
មហាប៉ាន និងព្រះសង្ឃ ៦ អង្គ មកតាំងវិន័យវង្សធម្មយុត្តិកៈ ក្នុងក្រុងឧត្តុង្គ
មានជ័យ នោះសម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី បានចម្លងយករតនកថា

និងបុព្វសិក្ខាសង្ខេប បុព្វសិក្ខាវណ្ណនា អក្សរនីតិ ជាបស់នៃចៅយុនអម-
 រាភិរក្ខិត ជាអក្សរក្រសៀន រៀនទាំងអក្សរបុរាណ បានចេះស្ទាត់ទាំងគតិ
 លោក គតិធម៌ ស្រេចហើយ ស្តេចចេញពីក្រុងបាងកក មកតាមផ្លូវកំពត ព្រម
 ដោយព្រះសង្ឃបរិស័ទ ៦ អង្គ មានព្រះពោធិវង្ស ចន្ទន៍ ជាដើម ឧបាសកបួន
 នាក់ មានព្រះទិព្វអក្សរ ម្ល៉ាស់ ជាដើម នោះព្រះបាទសម្តេច ព្រះហរិ-
 រក្សរាមាឥស្សរាធិបតី ទ្រង់ព្រះអំណរណាស់ ត្រាស់អោយទៅគង់នៅវត្ត
 សាលាគូ ហើយថ្វាយចតុប្បថ្វ័យ ឧបត្ថម្ភជានិច្ច ត្រាស់សម្តេចព្រះ
 សុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះមហាវិរិយៈ ប្រកាសព្រហ្មចរិយៈ
 វិន័យវង្សធម្មយុត្តិកៈ អោយបញ្ជាឧប្បសម្បទ ដល់កុលបុត្រដែលមានសទ្ធា
 អនុគ្រោះ ត្រីហារាសដោយធម្មស្សវនោកាស ហើយញ៉ាំងកុលបុត្រអោយ
 ទ្រទ្រង់ព្រះបរិយត្តិជាច្រើន ដាស់តឿនអោយប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋក្នុងធម្មវិន័យជានិច្ច
 ទើបវិន័យវង្សធម្មយុត្តិកៈ ផ្សាយពេញក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ អោយគុណសម្បត្តិ នៃសម្តេច
 ដរាបរៀងមក ។

ឯចៅយុន ព្រះអមរាភិរក្ខិត បានរៀបចំឃើញថាមាំមួនហើយ លុះដល់
 ព្រះសិរិសម្មតិវង្ស ជេត កាលនៅជាបរិស័ទ លើកធុតង្គមកដល់ក្រោយ គ្រប់
 ជាអដ្ឋកិក្ខុហើយ ក៏ថ្វាយព្រះពរត្រឡប់ទៅក្រុងបាងកកវិញ ។

កាលព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី ទ្រង់គង់ជាគណាចារ្យនៃធម្មយុត្តិក-
 វង្ស ប្រដៅសាសនាដោយឧក្រិដ្ឋនោះ ក្នុងវស្សាជាបឋមបានឡើងសមណសក្តិ
 ជាព្រះអរិយវង្ស គម្រប់ពីរជាព្រះវិមលធម្ម គម្រប់បីជាព្រះមហាវិមលធម្ម គម្រប់បួនបាន
 អភិសេកជាស្តេចសង្ឃ ទ្រង់ព្រះនាម សម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី ព្រះអង្គ
 ជាព្រះឧបជ្ឈាយ៍ ដំបូងនៃវិន័យវង្សធម្មយុត្តិកនៃប្រទេសកម្ពុជា ដោយអំណាច

ដែលទ្រង់ចំណេះឈ្លាសវៃទាំងគតិលោក គតិធម៌ ចេះអក្សរភាសា សំស្ក្រឹត មគធៈ សៀម លាវ ភូមា មន លង្កា ខេមរៈបុរាណ ហើយបានរៀបរៀងប្រែ រឿង អភិធានប្បទីបិកា អក្ខរាភិធានសំព្វ ព្រះរាជសំព្វ បុព្វសិក្ខា បុព្វ- សិក្ខាវណ្ណនា អាគារិយវិន័យ ជាប្រយោជន៍ដល់កុលបុត្រទាំងឡាយ បានសិក្សា ជាផ្លូវបដិបត្តិមក ។

លុះព.ស. ២៤០៨ ឆ្នាំ ឆ្លូវ សប្តស័ក ព្រះបាទសម្តេចព្រះ- នរោត្តមបរមទេវាវតារ ព្រះចៅកម្ពុជាស្តេចមកតាំងក្រុងនៅភ្នំពេញ ក៏ ទ្រង់ស្តេច មកសាងវត្តបទុមវតីរាជវារម មានមហាសីមាទំហំទទឹង ៤ សិន (គឺ ១៦០ ម៉ែត្រ) បណ្តោយ ៥ សិន (គឺ ២០០ម៉ែត) ព្រះពោធិវង្ស គង់ វត្តស្វាយពពែ ។ ឯបំណាច់ក្នុងកិច្ចរាជការនោះ ទ្រង់បានទៅក្រុងទេព ជាមួយ នឹងឧកញ៉ា ប្រសើរសូរ្យវង្ស កាលអញ្ជើញស្តេច ព្រះអង្គ យំ ព្រះអង្គ ណាយ បានទ្រង់ពន្យល់អក្សរភាសាខេមរៈបុរាណ អោយលោកអេម៉ូនីញ៉េរ លោក អេម៉ូនីញ៉េរ បានកត់ត្រាចុះសៀវភៅ ទៅបោះពុម្ពឯក្រុងបារីស នៅដល់សព្វថ្ងៃ នេះផង ហើយទ្រង់បានសូមព្រះរាជានុញ្ញាតអោយព្រះសិរិកជេនធម្ម ចាប និង ព្រះសង្ឃ ៤ អង្គ នាំសក្ការៈទៅផ្ទៀងសាសនាឯលង្កាទ្វីប កាលនោះព្រះសុភូតិ មហាថេរវារមញ្ញវង្ស បានអោយព្រះរតនសារត្តេរសង្ឃលង្កា អញ្ជើញសក្ការៈតប វិញ គឺព្រះបរមសារីរិកធាតុ ១ ព្រះអង្គ ព្រះអរហន្តធាតុមួយព្រះអង្គ កូនព្រះ ពោធិព្រឹក្ស ១ ដើមទ្រង់បានអោយដាំទុកនៅមុខវត្តបទុមវតី នៅថ្ងៃ អង្គារ ១០ រោច ខែ មាឃ ឆ្នាំ កុរ នពស័ក. ព.ស. ២៤៣០ គ.ស. ១៨៨៧ ជា ចារិកព្រះពុទ្ធសាសនាតមក ឯព្រះបរមសារីរិកធាតុនោះទ្រង់កំពុងប្រារព្ធអោយ សាងព្រះចេតិយធំ ១ ស្រាប់តែទ្រង់ព្រះឈ្លានចុកសៀតព្រះឧទរសោយព្រះទីវង្គត ទៅនៅថ្ងៃសៅរ៍ ៤ រោច ខែមាឃ ឆ្នាំម្សាញ់បញ្ចស័ក ព.ស. ២៤៣៦ គ.ស. ១៨៩៣ ក្នុងរវាងព្រះជន្ម ៦៨ ឆ្នាំ ទ្រង់ព្រះផ្នួសបាន ៤៨ ព្រះវស្សា ។

ឯព្រះចេតិយធំនោះ បានសម្តេចព្រះមង្គលទេពាចារ្យ អៀម ជាសិស្ស
ផ្ទាល់ ដែលបានឡើងឋានន្តរស័ក្តិ ជាសម្តេចព្រះសង្ឃនាយកទី ២ គ្រប់គ្រងវត្ត
បទុមវតី បានយោសនាធ្វើការនោះហើយស្រេច បានសម្តេចតម្កល់ព្រះបរមសាវី-
រិកធាតុ ព្រះអរហន្ត និងព្រះធាតុសម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី នៅថ្ងៃពុធ
១រោជ ខែវិសាខ ឆ្នាំរកា ឯកស័ក ព.ស. ២៤៥២ ត្រូវនឹងថ្ងៃ ៨ ខែ ឧសភា
ឆ្នាំ ១៩០៩ ជាចារិកព្រះពុទ្ធសាសនាតមកទៀត ។

ហេតុនេះ ទើបលោកសម្តែងទុកថា ជីវិតនៃសត្វទាំងឡាយ តែង
តែរលត់រលាយជាធម្មតា បើមិនបានធ្វើការអ្វីមួយជាប្រយោជន៍ទុកអោយដល់អ្នក
ដទៃហើយ ជីវិតនោះក៏រកខ្លឹមសារគ្មាន លុះតែបានធ្វើកិច្ចការជា
ប្រយោជន៍ប្រាកដ ដូច្នេះហើយទើបឈ្មោះថា បានធ្វើជីវិតអោយមានសារៈ ដូច្នេះ
សម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី បញ្ញាសីលោ ច័ន្ទ ព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះ
ជន្មាយុតែត្រឹម ៦៨ ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ក៏ឈ្មោះថារស់នៅដើម្បីប្រយោជន៍ដល់មហាជន
ជាច្រើន ទាំងបព្វជិត ទាំងគ្រហស្ថ គួរជាទិដ្ឋានុគតិ នៃព្រហ្មចារីតទៅមុខនិង
មានគុណបការៈ ដល់សិស្សានុសិស្ស សាធុសប្បុរសទាំងពួងជាអនេកប្បការ ។

ចប់

.....
រឿងវិន័យវង្សប្រវត្តិនេះ រៀបរៀងតាមព្រះរាជពង្សាវតារសៀម ព្រះរាជ-
ប្រវត្តិមហាសាសនវង្ស និងដំណឹង ។

ព្រះទិព្វអក្សរ មៈផ្លាប់ ជាសិស្សដើមរៀបរៀងទុកជាទីសណ្តាប់តទៅ ។

ព្រះឱវាទ

នៃសម្តេចព្រះសុគន្ធាសង្ឃរាជាធិបតី បញ្ញាសីលោ វ៉ាន

- ១- លោកសង្ឃ លោកសង្ឃត្រូវរក្សាពូជពង្សខ្លួនជាអ្នកបួស ។
- ២- លោកសង្ឃ លោកសង្ឃកុំធ្វើខ្លួនអោយដូចរុយ ដែលចូល
ចិត្តលាមក ។
- ៣- លោកសង្ឃ លោកសង្ឃ កុំធ្វើខ្លួនអោយដូចជាស្ពាន ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

- ១- លោកសង្ឃ ត្រូវបដិបត្តិអោយល្អតាមធម៌វិន័យ ទើបទៅជាអ្នកបួស
រក្សាពូជពង្សរបស់ខ្លួនជាបាន បើមិនបដិបត្តិ តាមធម៌វិន័យ មិន
ឈ្មោះថាអ្នកបួសទេ ជាអ្នកបំផ្លាញពូជអ្នកបួសចោល ។
- ២- លោកសង្ឃ កុំជាប់ជំពាក់នឹងលាភសក្ការៈ បើជាប់ជំពាក់ហើយ នឹង
ស្លាប់ខ្លួនដូចជារុយ ដែលចូលចិត្តលាមក តែកាលណាគេបន្ទោ
បង់ថែមមកទៀត នឹងសង្កត់ស្លាប់មិនខាន ។
- ៣- ស្ពាន សម្រាប់ចម្លងពីម្ខាងទៅម្ខាង ប៉ុន្តែស្ពាននៅនឹងកន្លែងដដែល
មិនទៅមុខទេ លោកសង្ឃមិនមែនតែជាកន្លែងសម្រាប់អោយ
ឧបាសក ឧបាសិកា ឆ្លងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ និងនិព្វានទេ កុំនឹង
នៅកន្លែងដដែល ត្រូវប្រឹងរកស្ថានសួគ៌ និងនិព្វានខ្លួនឯងផង ។

ពុទ្ធភាសិត

បើបង្អង់ថាចាំស្មែកសិន នឹងវិនាសហិនខូចទេ
 បើចាំថ្ងៃមុខសឹមរិះវេ ជោគលាភបានគេអសារបង់ ។

ឧបទេសមាលា

ន ឆែរមបិសំចិន្ទ្យ ត្បូងឆុឡោកមាត្ននៈ
 អនុឡោកេន តែលាជិ តិលេក្សោ ឆាន្តមហ៍តិ ។
 ទុកជាគិតឃើញវាសនាស្មោះ មិនត្រូវបង់បោះសេចក្តីប្រឹង
 ត្រូវខំខ្នះខ្នែងពេញទំហឹង ព្រោះប្រឹងនិងបុណ្យជាគូគ្នា ។
 គ្រាប់ល្ងបើគេមិនគិតកាញ់ យកទៅចម្រាញ់ ឬស្លវា
 នៅជាគ្រាប់សុទ្ធតាមធម្មតា ធ្វើដូចម្តេចវានឹងបានប្រេង ។

ពុទ្ធភាសិត

នត្ថិ បញ្ញាសមា អាកា
 គ្មានពន្លឺអ្វីស្មើនឹងពន្លឺបញ្ញាទេ ។

ពុទ្ធភាសិត

នត្ថិ លោកេ អនិច្ច័តោ
 មិនមានអ្នកដែលគេមិននិន្ទាទេក្នុងលោកនេះ ។

ពុទ្ធភាសិត

វាយមេដេវ បុរិសោ យាវ អត្ថស្ស ធិប្បដា
ជនជាតិជាប្រុសត្រូវតែប្រឹង ព្យាយាមអោយតឹងកុំបន្ទុរ
ប្រះប្រាណដេកទៅកុំដេកយូរ ក្រោកឡើងគិតគូររកប្រយោជន៍ ។

សុភាសិត

ជាតិខ្លីមចន្ទន៍ទោះបីស្វិតក្រៀមក្រញ៉ង់ មិនលះបង់ក្លិនក្លែបសុគន្ធា
ដំរីសារទោះបីចូលសឹកយុទ្ធនា មិនលះបង់លីលាល្អងក្រាយ ។
ជាតិអំពៅទោះបីនៅក្នុងយន្តឃ្លាប មិនលះបង់សភាពរសផ្អែមសាយ
ជាតិបណ្ឌិតទោះមានទុក្ខនៅក្នុងកាយ មិនជិនណាយលះបង់ព្រះធម៌ថ្លៃ ។

ពុទ្ធភាសិត

អ្នកប្រាជ្ញប៉ិនមិនត្រូវឈានបានមួយហើយ
ធ្វើតោះតើយស្បើយឈប់ក្រៀមនឹងថ្កល់
ត្រូវតែឈានរៀនទៅមុខលុកអោយដល់
ចេះគ្មានសល់កលកិច្ចល្បិចតិចតួចឡើយ ។

សុភាសិត

គាថាក្នុងនិទានគណ្ឌិកេទកថោ

« ធម្មបទកថាភាគ ទី ៣ ទំព័រ ២០៨ »

យោ ពាលោ មញ្ញតិ ពាល្យំ បណ្ឌិតោ វាបិ តេន សោ

ពាលោ ច បណ្ឌិតមាជី ស វេ ពាលោតិ វុច្ចតីតិ ។

ប្រែថា៖ អ្នកណាជាមនុស្សពាល ហើយដឹងនូវភាពនៃខ្លួនជាពាល
អ្នកនោះនឹងហៅថាបណ្ឌិតបានខ្លះ ដោយហេតុដែលដឹងខ្លួនថាជាពាលនោះ
ម្យ៉ាងទៀត អ្នកណាជាមនុស្សពាល មានសេចក្តីប្រកាន់ខ្លួនថាជាបណ្ឌិត អ្នក
នោះឈ្មោះថាជាមនុស្សពាលដោយពិត ។

សុភាសិត

កុំមើលងាយថាបញ្ញាតិច រៀនទៅក្រែងភ្លេចមិនចម្រើន

សុតម័យបញ្ញាក្រវើន

យូរទៅគង់ច្រើនពេញហឫទ័យ ដូចក្អមតម្កល់លើដំបូក

ភ្លៀងអុរជោក ៗ អចិន្ត្រៃយ៍

តំណក់តក់ ៗ តែរាល់ថ្ងៃ អាស្រ័យយូរទៅគង់ពេញបាន ។

សុភាសិត

ជាតិបណ្ឌិតពិតពេញប្រាជ្ញប្រក្សក្ស	គ្មានគេសាក់សាកសួរការនានា
ដូចស្តេចតតតតតតតតតតតតតតតត	បើគេសួរកាលណាដូចភ្លៀងធ្លាក់ ។
ជាតិពាលពិតតតតតតសួរឬសួរសង	ក៏លាន់កងរំពងពេលតតតតត
និយាយច្រើនកើនហួសជ្រួសដំណាក់	ចុះក្នុងក្បួនហ៊ីនលក្ខណ៍ធ្លាក់សព្វកាល ។

សុភាសិត

ខ្មៅប្រៀនរៀនត្រាប់ស្តាប់តិចតួច	សម្គាល់ថាខ្លួនស្រួចមិនចេះទាល់
មិនដឹងពុទ្ធពេចន៍នៅសេសសល់	ដូចកល់កង្កែបបែបកម្លៅ ។
នៅក្នុងអណ្តូងរណ្តៅទាល់	មិនដែលទៅស្គាល់សមុទ្រជ្រៅ
សម្គាល់អណ្តូងដែលខ្លួននៅ	ថាជ្រៅថាធំលើសនានា ។

សុភាសិត

ខណោ មា វោ ឧបច្ចតា

កុំអោយកាលវេលាដើរទៅចោលអ្នកបាត់តតអំពើ ។

វាសិតំ តទ្ធនំ សវ សុបុត្រេណ កុលំ យថា
 កូនល្អអប់រំឱ្យត្រកូលអោយក្រអូប ដូចផ្កាមានក្លិន អប់ព្រៃទាំងពួង
 អោយក្រអូបឈ្ងុយ ។

សុភាសិត

សម្លាបឈាហិតំ ចិត្តំ សេយ្យសោ នំ តតោ ករេ ។

ចិត្តតម្កល់ត្រូវ ប្រសើរជាងអ្វីទាំងអស់ ។

មិច្ឆាបឈាហិតំ ចិត្តំ ចាបិយោ នំ តតោ ករេ ។

ចិត្តតម្កល់ខុស អាក្រក់ក្រៃលែងអាក្រក់ ។

លោកជីតិបករណ៍

អលសស្ស កុតោ សិប្បំ អសិប្បស្ស កុតោ ធនំ

អធនស្ស កុតោ មិត្តំ អមិត្តស្ស កុតោ សុខំ

អសុខស្ស កុតោ បុញ្ញំ អបុញ្ញស្ស កុតោ សិរំ ។

សិល្បសាស្ត្រមានពីណាដល់អ្នកខ្ជិល ទ្រព្យធនមានពីណាអ្នកឥតសិល្ប៍

មិត្រឯណាមានអ្នកមន្ទិលឥតធនធាន សុខឯណាមានដល់អ្នកប្រាសមិត្រ

បុញ្ញឫទ្ធិឯណាមានដល់អ្នកឥតក្បាន សិរមោក្ខយោគកែព្រះនិព្វាន

មានពីណាដល់អ្នកគ្មានបុណ្យកសាង ។

លោកជីតិបករណ៍

សិប្បសម្ពំ ធនំ នត្ថិ	សិប្បំ ចោរា ន កណ្ណាន្តិ
ឥធិ លោកេ សិប្បំ មិត្តំ	បរលោកេ សុខារហំ ។
មានទ្រព្យមិនស្មើមានវិជ្ជា	វិជ្ជាចោរលួចយកមិនបាន
វិជ្ជាទុកជាមិត្តសន្តាន	ក្បានក្នុងតំណកយោគបរលោក ។

លោកជីតិបករណ៍

បណ្ឌិតោ សុតសម្បជ្ជោ	យត្ថ អត្ថិតិ ចេ សុតោ
មហាស្សាហោន តំ ហានំ	កន្តព្វោវ សុតេសិនា ។
បើឮថាមានអ្នកប្រាជ្ញច្បាស់	កបសូត្រសិល្បសាស្ត្រក្នុងទីណា
អ្នកស្វែងរៀនសូត្រខំឧស្សាហ៍	យាត្រាចូលទៅទីនោះហោង ។

លោកជីតិបករណ៍

ខុទ្ទាតិ នាតិមញ្ញេយ្យ	វិជ្ជំ វា សិប្បមថវា
ឯកំបិ បរិយោទាតំ	ជីវិតកប្បការណំ ។
កុំមើលងាយមន្តសិល្បសាស្ត្រ	គិតថាតិចតួចក្រែងមិនស្រេច
វិជ្ជាមួយមែនបើមិនភ្លេច	គង់នឹងសម្រេចប្រយោជន៍បាន ។

ពុទ្ធភាសិត

អត្តា ហិ អត្តនោ នាថោ កោ ហិ នាថោ បរោ សិយា
 អត្តនា ហិ សុទន្តេន នាចំ លភតិ ទុល្លភំ ។
 ខ្លួនទីពឹងខ្លួន អ្នកដទៃនឹងបានជាទីពឹងដូចម្តេចទៅឃ្លុំ
 ព្រោះថាគេមានខ្លួនទូន្មានល្អ បានទីពឹងក្រដែលគេក្របាន ។

ពុទ្ធភាសិត

យោ ច វស្សសតំ ដីវេ ទុស្សីលោ អសមាហិតោ
 ឯកាហំ ដីវិតំ សេយ្យោ សីលវន្តស្ស ឈាយិនោ ។
 បុគ្គលទ្រុស្តសីល មិនតាំងចិត្តខ្ជាប់ គប្បីរស់រាប់អស់រយឆ្នាំក្រៃ
 ពុំប្រសើរស្មើការរស់មួយថ្ងៃ នៃអ្នកសីលថ្លៃជាអ្នកមានឈាន ។

ពុទ្ធភាសិត

យោ ច វស្សសតំ ដីវេ កុសីតោ ហីនរិយោ
 ឯកាហំ ដីវិតំ សេយ្យោ រិយំ អារកតោ ទទ្ទំ ។
 អ្នកខ្ជិលមានព្យាយាមហ៊ានមិនគាប់ គប្បីរស់រាប់អស់រយឆ្នាំក្រៃ
 ពុំប្រសើរស្មើការរស់មួយថ្ងៃ នៃអ្នកតេជដៃធ្មើមព្យាយាមមាំ ។

សុភាសិត

សូរស្តាយបាន	ប្រសើរជាងស្តាយបង់	
សូរស្តាប់អង្គ	ប្រសើរជាងខូចឈ្មោះ	។
សូរមើលសៀវភៅ	ប្រសើរជាងមើលរចាំ	
សូរស្តាប់ធម៌ចាំ	ប្រសើរជាងស្តាប់ចម្រៀង	។
សូរនិយាយពីធម៌	ប្រសើរជាងនិយាយជឿង	
សូរគិតធម៌មិនទៀង	ប្រសើរជាងគិតព្យាបាទ	។

សុភាសិត

បើមើលឃើញចំណេញ	កុំភ្លេចរឿងខាត	
បើមើលឃើញស្អាត	សូមកុំភ្លេចរឿងស្អប់	។
បើឃើញកំហុស	កុំភ្លេចគុណគាប់	
ធម្មតាថ្ងៃ និងយប់	ជាគូនឹងគ្នា	។

បុរាណសុភាសិត

និន្ទាសរសើរជាធម្មតា

ចំពោះកិច្ចការអ្នកខិតខំ

កំហុសតែងស្ថិតនៅនិក្ស

នេះជាធម៌ពិតនៃអ្នកធ្វើ ។

បើទុកជាគិតឃើញវាសនាស្មោះ

មិនត្រូវបង់បោះសេចក្តីប្រឹង

ត្រូវខំខ្នះខ្នែងអោយពេញទំហឹង

ព្រោះប្រឹងនិងបុណ្យជាគូគ្នា ។

ក្រកិច្ច ក្រកល់! ក្រដឹង ក្រយល់ ក្រលែច្នៃទាស់

ក្របានជាធំលើសគេទាំងអស់ ក្រចិត្តសប្បុរស នឹងមនុស្សផងគ្នា ។

ត្រូវនឹកប្រមូលការគ្រប់មុខ

មកពិនិត្យទុកមុន នឹងធ្វើ

ការណាយល់ថាគាប់ប្រសើរ

ត្រូវប្រើព្យាយាម និងមានៈ។

ទ្រព្យស្មើដោយវិជ្ជានោះពុំមាន សត្រូវប្រាណមិនស្មើដោយព្យាធិ

ស្រឡាញ់ក្រៅមិនស្មើដោយកាយិទ្ធិយ៍ កម្លាំងអ្វីមិនស្មើកម្មបុរាណ ។

ឈ្មោះគ្នាក្នុងគ្រួសារ

ដូចស្រាតកាយាបង្ហាញញាតិ

ឈ្មោះគ្នាក្នុងសង្គមជាតិ

ដូចលាតកំណប់បង្ហាញចោរ ។

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

សិទ្ធិការពារ

កិណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ

សម្តេចព្រះសុក្កន្ធាធិបតី ឬរ ក្រិ

សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

យោងតាមបន្ទូល ក្នុងឱកាសមហាសន្និបាតមន្ត្រីសង្ឃលើកទី ៣ នាថ្ងៃ ទី ៦ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ថ្ងៃប្រគេនព្រះសង្ឃគ្រប់វត្ត នៃគណៈធម្មយុត្ត ទូទាំងប្រទេសកម្ពុជា ។ សូមអោយមានការឯកភាព ចំពោះគណៈសង្ឃទាំង- ឡាយគ្រប់ពេល និងរាល់ពិធីការនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ដូចជា ៖

១- ពេលស្វាធាយធម៌ អោយសីលដល់ក្រុមពុទ្ធបរិស័ទ ត្រូវលើកដៃប្រណម្យ (ត្រឹមឱវា) ដើម្បីអោយមានភាពសមរម្យ និងបញ្ជាក់អោយឃើញនូវការគោរពព្រះធម៌ នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

២- កិច្ចសង្ឃ្រប់អង្គ ត្រូវប្រើចីវរពណ៌ស្រគាំ (អាចម៍សេះ) ព្រមទាំងមានអោយពាក់សង្ឃាដីជាប់ជាមួយផង រាល់ពិធីកម្ម និងកិច្ចការព្រះពុទ្ធសាសនា ។

៣- សាមណេរត្រូវប្រើចីវរពណ៌លឿង « កុំប្រើពណ៌ចីវរដូចភិក្ខុ »

៤- ទាំងកិត្តិសាមណេរ ត្រូវមានសុទ្ធិប័ត្រ « ប័ណ្ណសម្គាល់ខ្លួន »

ដោយមានប្រថាប់ត្រា និង ព្រះហស្តលេខាអំពីសម្តេចព្រះសង្ឃរាជ

គណៈធម្មយុត្ត ។

៥- រាល់កិច្ចការព្រះពុទ្ធសាសនាទាំងឡាយណា ដែលទាក់ទិន នឹង គណៈសង្ឃក្តី ច្បាប់រដ្ឋក្តី ពុំទាន់មានព្រះរាជានុញ្ញាតក្តី សូមព្រះចៅអធិការ អាចារ្យ មកទំនាក់ទំនង នឹងក្រសួងសម្តេចផ្ទាល់ ។

៦- កិច្ចថ្វាយបង្គំត្រូវលុកជង្គង់ លើកដៃប្រណម្យត្រឹមឱវ៉ាអោយត្រង់ ខ្លួន រួចឱនសិរសាដល់ប្រអប់ដៃទាំងពីរ គួយដៃទល់ក្បាលជង្គង់ ទើបជាការគួរ (ក្រាប ៣ ដង) ។

៧- កិច្ចនមស្ការ ព្រមទាំងពិធីការផ្សេង ៗ ដើម្បីអោយមានការឯក ភាព និងងាយស្រួលដល់ពុទ្ធសាសនូបត្ថម្ភក្នុងការរៀនសូត្រ សូមមេត្តាយកតាម សៀវភៅថ្វាយបង្គំព្រះ សង្ឃបណ្ឌាល័យវត្តបទុមវតីរាជវារាមទាំងអស់ ហើយ ជាការចាំបាច់ គួរសិក្សាសេចក្តីប្រែផង ។

៨- ភិក្ខុ សាមណេរ គ្រប់វត្ត ដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូរទីលំនៅ សូមមានសុទ្ធិ ប័ត្រ និងលិខិតបញ្ជាក់ពីចៅអាវាសរៀង ៗ ខ្លួន ។ ជៀសវាងភាពរហេតរហូត ពុំមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ដែលជាហេតុបង្កលក្ខណៈ អោយខូចគណៈសង្ឃ និងប្រាស ចាកព្រះធម៌វិន័យ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

៩- ភិក្ខុ សាមណេរ ឧបាសក ឧបាសិកា ហាមឆាន់ ពិសាបារី ក្នុងពេលប្រារព្ធពិធីបុណ្យទានផ្សេង ៗ ដូចជាពេលចម្រើនព្រះបរិត្ត សមាទានសីល ស្តាប់ធម្មទេសនា ឬក្នុងពិធីការ និងពេលត្រាច់ចរតាមលង្វែក ភូមិ ។ ល ។

ព្រះរាជក្រឹត្យ ដូចបានប្រគេន និងជម្រាបខាងលើ សូមព្រះចៅអធិការ អាចារ្យ មេត្តាទទួលចាត់ការអោយបានល្អប្រសើរ និងជាការបញ្ជាក់អោយឃើញ

នូវសមានច្បន្ទៈ គឺការឯកភាព សាមគ្គីភាព គណៈសង្ឃព្រះពុទ្ធសាសនាតរៀង
ទៅ ។

សូមប្រគេននូវព្រះពុទ្ធពរទាំង ៥ ប្រការ អាយុ វណ្ណៈ សុខៈ ពលៈ
និងបដិភាណៈ កុំបីឃ្លាងឃ្លាតឡើយ ។

ថ្ងៃទី ២៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩១

ចាត់ការ

ពុត សុភ័ក្ត្រី

កាថាអាណុវកយក្ខ

- ១- កឹសុធរិត្តំ បុរិសស្ស សេដ្ឋំ អ្វីជាទ្រព្យប្រសើរក្រៃលែងជាង
ទ្រព្យទាំងពួងក្នុងលោកនេះ
សទ្ធិធរិត្តំ បុរិសស្ស សេដ្ឋំ សទ្ធាជាទ្រព្យប្រសើរក្រៃ
លែង ជាងទ្រព្យទាំងពួងក្នុងលោកនេះ ។
- ២- កឹសុ សុចិណ្ឌោ សុខមារហាតិ សន្សំអ្វីនាំមកនូវសេចក្តីសុខ
ក្នុងលោកនេះ
ធម្មោ សុចិណ្ឌោ សុខមារហាតិ សន្សំធម៌នាំមកនូវ
សេចក្តីសុខក្នុងលោកនេះ ។
- ៣- កឹសុហវេ សាធុតរំ រសាជំ អ្វីជារសពិសាក្រៃលែង ជាងរស
ទាំងពួងក្នុងលោកនេះ

សង្ខហវេ សាធុតវំ រសាជំ សច្ចៈជាវសពិសាក្រែលែង ជាងរស
ទាំងពួងក្នុងលោកនេះ ។

- ៤- កឹសុដីវី ជីវិតមាហុ សេដ្ឋំ អ្វីជាជីវិតប្រសើរក្រែលែងជាង
ជីវិតទាំងពួងក្នុងលោកនេះ
បញ្ញាជីវី ជីវិតមាហុ សេដ្ឋំ បញ្ញាជាជីវិតប្រសើរក្រែលែងជាង
ជីវិតទាំងពួងក្នុងលោកនេះ ។

- ៥- កង្ខសុ តរតិ ឱយំ នឹងឆ្លងអន្លង់ឱយៈបានដោយ
ហេតុអ្វី
សទ្ធាយ តរតិ ឱយំ នឹងឆ្លងអន្លង់ឱយៈបានដោយ
សទ្ធា ។

- ៦- កង្ខសុ តរតិ អន្លាវំ នឹងឆ្លងអន្លង់ គឺវដ្តសង្សារបាន
ដោយហេតុអ្វី
អប្បមាទេន តរតិ អន្លាវំ នឹងឆ្លងអន្លង់ គឺវដ្តសង្សារបាន
ដោយអប្បមាទ ។

- ៧- កង្ខសុ ទុក្ខំ អច្ចេតិ នឹងឆ្លងទុក្ខបានដោយហេតុអ្វី
វិរិយេន ទុក្ខំ អច្ចេតិ នឹងឆ្លងទុក្ខបានដោយព្យាយាម ។

- ៨- កង្ខសុ បរិសុដ្ឋតិ នឹងបរិសុទ្ធបានដោយហេតុអ្វី
បញ្ញាយ បរិសុដ្ឋតិ នឹងបរិសុទ្ធបានដោយបញ្ញា ។

- ៩- កឹសុ យាវ ជរា សាធុ អ្វីគួររក្សាដរាបដល់ជរា
ញ៉ាំងប្រយោជន៍អោយសម្រេច ។
សីលំ យាវ ជរា សាធុ សីលគួររក្សាដរាបដល់ជរា
ញ៉ាំងប្រយោជន៍អោយសម្រេច ។

១០- កឹសុ សាធុ បតិដ្ឋិតំ អ្វីគួរតម្កល់ទុកក្នុងចិត្ត ញ៉ាំង
ប្រយោជន៍អោយសម្រេច

សទ្ធា សាធុ បតិដ្ឋិតំ សទ្ធាគួរតម្កល់ទុកក្នុងចិត្ត
ញ៉ាំងប្រយោជន៍អោយសម្រេច ។

១១- កឹសុ នរាជំ រតនំ អ្វីជាកែវដ៏ប្រសើរនៃនរជនទាំងឡាយ
បញ្ញា នរាជំ រតនំ បញ្ញាជាកែវដ៏ប្រសើរ នៃនរជន
ទាំងឡាយ ។

១២- កឹសុ ចោរេហិ ទូហរន្តិ អ្វីគឺចោរទាំងឡាយ នាំទៅ
បានដោយក្រ
បុញ្ញំ ចោរេហិ ទូហរន្តិ បុណ្យ គឺចោរទាំងឡាយ នាំ
ទៅបានដោយក្រ ។

១៣- កឋំសុ លភតេ បញ្ញំ នឹងបាននូវបញ្ញា បានដោយ
ហេតុអ្វី
សុស្សុសំ លភតេ បញ្ញំ អប្បមត្តោ វិចិត្តុណោ ឧស្សាហំ
ស្តាប់ៗ ហើយមិនធ្វេសប្រហែស យកទៅពិចារណា នឹងបាននូវ
បញ្ញា ។

១៤- កឋំសុ វិន្ទតេ ធនំ នឹងបាននូវទ្រព្យ បានដោយ
ហេតុអ្វី
បដិបកាវិធុរា ឧដ្ឋាតា វិន្ទតេ ធនំ មានពីព្យាយាម មិន
លះធុរៈបង់ រមែងបាននូវលោកិយទ្រព្យ និងលោកកុត្តរទ្រព្យ ។

- ១៥- កង់ មិត្តា និកន្តតិ នឹងចងអ្នកដទៃមកជាមិត្តបាន
ព្រោះហេតុអ្វី
នង់ មិត្តា និកន្តតិ នឹងចងអ្នកដទៃមកជាមិត្តបាន
ព្រោះអោយ គួរអោយធម៌ក៏អោយធម៌ គួរអោយវត្ថុ
ក៏អោយវត្ថុ ទើបនឹងចងអ្នកដទៃមកជាមិត្តបាន ។
- ១៦- កង់សុ កិត្តិ បប្បោតិ នឹងបាននូវកិត្តិស័ព្ទ បានដោយ
ហេតុអ្វី
សច្ចេន កិត្តិ បប្បោតិ នឹងបាននូវកិត្តិស័ព្ទ បានដោយ
ពាក្យសត្យ ។
- ១៧- អស្មា លោកា បរំ លោកំ កង់ បេច្ច ន សោចតិ បុគ្គលទៅ
ចាកលោកនេះ នឹងទៅកាន់លោកខាងមុខ នឹងមិនសោយសោក
ព្រោះអាស្រ័យធម៌ប៉ុន្មានប្រការ
យស្សេតេ ចតុរោ ធម្មា សទ្ធស្ស យរមេសិនោ
សច្ចំ ធម្មោ បរិច្ចាគោ សវេ បេច្ច ន សោចតិ បុគ្គលទៅចាក
លោកនេះ នឹងទៅកាន់លោកខាងមុខ នឹងមិនសោយសោក
ព្រោះអាស្រ័យធម៌ ៤ ប្រការគឺ សច្ចៈ ១ សុចរិតធម៌ ១
បញ្ញា ១ បរិច្ចាគ ១ ទើបនឹងមិនសោយសោក ។

« តាថាអាឡុវកយក្ខំ និដ្ឋិតំ »

ចប់

បេមតោ

បេមតោ ដាយតេ សោកោ បេមតោ ដាយតេ ភយំ
 បេមតោ វិប្បមុត្តស្ស ឆត្តិ សោកោ កុតោ ភយំ
 សេចក្តីទុក្ខសោកមកពីស្រឡាញ់ សេចក្តីខឹងខ្មាញ់មកពីស្នេហា
 នឹងផុតទុក្ខសោករោគភ័យនេះណា ត្រូវលះស្នេហាចោលចេញអោយផុត ។
 រតិយា ដាយតេ សោកោ រតិយា ដាយតេ ភយំ
 រតិយា វិប្បមុត្តស្ស ឆត្តិ សោកោ កុតោ ភយំ
 សេចក្តីទុក្ខសោកមកពីតម្រេក អស់ភ័យបាត់ត្រេកព្រោះគ្មានស្នេហា
 នឹងផុតទុក្ខសោករោគភ័យនេះណា ត្រូវលះស្នេហាគ្រឿងត្រាំចោលចេញ ។
 កាមតោ ដាយតេ សោកោ កាមតោ ដាយតេ ភយំ
 កាមតោ វិប្បមុត្តស្ស ឆត្តិ សោកោ កុតោ ភយំ
 សេចក្តីទុក្ខសោកមកពីតួកាម ភ័យស្អប់ជាប់តាមមកពីស្នេហា
 នឹងផុតទុក្ខសោករោគភ័យនេះណា ត្រូវលះកាមាសាវចោលចេញ ។
 តណ្ហាយ ដាយតេ សោកោ តណ្ហាយ ដាយតេ ភយំ
 តណ្ហាយ វិប្បមុត្តស្ស ឆត្តិ សោកោ កុតោ ភយំ
 សេចក្តីទុក្ខសោកមកពីតណ្ហា ភ័យស្អប់ឫស្សាមកពីចិត្តចង់
 នឹងផុតទុក្ខសោករោគភ័យឃ្លាតបង់ ត្រូវលះចំណង់តណ្ហាចោលចេញ ។

ចប់